

Poet. gr. 352^a₂

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΧΟΗΦΟΡΟΙ

ÆSCHYLII

CHŒPHORÆ

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

EMENDAVIT

NOTAS ET GLOSSARIUM

ADJECIT

CAROLUS JACOBUS BLOMFIELD S.T.P.

COLLEGI SS. TRINITATIS

APUD CANTABRIGIENSES OLIM SOCIUS

CANTABRIGIÆ

TYPIS AC SUMTIBUS ACADEMICIS EXCUDIT JOANNES SMITH
VENEUNT LONDINI APUD J. MAWMAN, CANTABRIGIÆ APUD
J. DEIGHTON ET FILIOS.

M DCCC XXIV.

25

WILHELM

PHILOSOPHUS

DE

PHILOSOPHIA

INSTITUTIONUM

LIBER

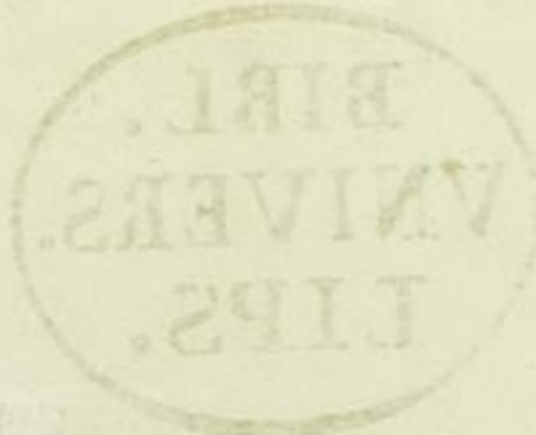
PRIMUS ET ULTIMUS

LIBER

GAROLDUS JACOBUS BLOMFIELD S.P.

LEIPZIG

1840

LEIPZIG

LEIPZIG

LEIPZIG

LEIPZIG

LEIPZIG

PRÆFATIO.

DE subsidiis, quibus in hac fabula adornanda usus sum, pauca sunt quæ lectores monitos velim.

In Museo Critico Cantabrigiensi T. II. p. 488. librum indicavi quem mihi tractandum permisit V. D. Joannes Mitford, cujus in margine exaratae sunt permultæ in Æschylum conjecturæ, litteris (A.) et (P.) signatae. Qui has varietates adscripsit, Casauboni æqualis erat; namque ad Prometh. p. 14. ita scribit de vv. αἰθέριον κίνυγμα. “Elegantiam hujus loci humaniss. Casaubonus me docuit.” Conjecturarum auctores dicuntur *Portus* et *Auratus* p. 245. ipsæ autem lectiones desumptæ sunt, uti par est credere, ex libris quos isti manu exaraverant. Aliæ sunt nescio cujus conjecturæ in hoc exemplari notatae, quas littera (Q.) signavi. Josephi Scaligeri lectiones, quæ in eodem libro continentur, descriptæ sunt ex codice Vossiano, qui in bibliotheca Leidensi adservatur. Hoc didici ex observatione quadam in Eum. 801.

PRÆFATIO.

quæ iisdem verbis concipitur in libro Mitfordiano, atque in excerptis ex libro Vossiano, inter Needhami schedas servatis.

De tempore, quo hæc fabula in scenam data est, consuli possunt notata ad argumentum Agamemnonis, p. xix.

In glossario conficiendo, tironum usibus aliqua ex parte, uti spero, consului. Malui in abundantia crimen incurrere, quam quidquam omittere, quod lucem Æschylo affundere posset. Hoc responsum ferant viri quidam non indocti, qui nos, adversariis excussis, apta simul atque inepta conguessisse clamant. Porro, quum glossarium a notis criticis segregarim, quod non probant non est cur legant.

ARGUMENTUM

A STANLEIO CONSCRIPTUM.

ORESTES jussu Oraculi una cum Pylade Argos reversus, tumulum patris sui Agamemnonis invisit; ubi virginum cœtui Clytemnestræ famularum occurrit, quas illa somnio exterrita, consultis conjectoribus, ad placandos manes mariti cum inferiis miserat. His adjunxerat se soror ejus Electra; cui Orestes per varia indicia innotescit. Ab iis totam rem edoctus, regias ædes accedit, viatorem se fingens e Phocide Dauliensem, qui obiter mandata acceperat Orestis mortem parentibus ejus nunciandi. Ægisthum, hoc ut audiat lubenter egressum, derepente interficit; cujus clamore evocata Clytæmnestra, et pro vita sua apologia brevi usa, a filio suo interemta est. Hac patrata cæde, maternis furiis agitated Orestes Delphos profugit.

1. Argumentum Græce scriptum ex schedis Stanleianis protulit Butlerus. Sumsit autem Stanleius ex editione poetarum Græcorum Genev. 1614. Quum valde

sit ineleganter conscriptum, hic repetendum non duxi: id tantum moneo, pro ἔμπορόν τινα ἐκ Φωκέων Δαυλιέα τὴν κτῆσιν, legendum esse κλησιν.

Scena Fabulae Argis constituitur: Chorus autem constat ex Virginibus cum inferiis ad tumulum Agamemnonis profectis. Titulus Tragœdiæ CHOEPHORÆ.¹

1. CHOEPHOROE scripsi potius quam *Choephorae*, quia sic Latini efferebant Græcarum fabularum titulos in *oi* desinentes. Exemplo sit *Adelphoe Terenti* apud Donat. Præf. in Terent. Adelpbos p. 2.

ed. Zeune. *Canephoros* dixit Cicero Verr. VI. 8. unde manifesto scribendum in c. 3. *Canephoroe* pro *Canephorae*; vid. Facciolati. Lex. in voce.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΟΙΚΕΤΗΣ.¹

ΧΟΡΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΩΝ.²

1. Inseritur a Cantero aliisque
"Ἄγγελος, qui ex hac editione exu-
lat: vid. ad 825.

2. Chorum ex feminis captivis
constare liquet ex v. 73. fortasse
Trojanis, quod putat V. D. in libro

Mitfordiano. Eurip. El. 314. Μή-
τηρ δ' ἐμῆ Φρυγίοισιν ἐν σκυλεύμασι
Θρόνῳ καθῆται, πρὸς δ' ἔδρας Ἀσιη-
τίδες Δμωαὶ στατίζουσ', αἳ ἔπερσ'
ἐμὸς πατήρ.

ΧΟΗΦΟΡΟΙ

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΕΡΜΗ χθόνιε, πατρῶ' ἐποπτεύων κράτη,
σωτήρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένω·
ἦκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.

τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρὶ

κλύειν, ἀκούσαι * * * * * 5

Titul. In edd. Ald. Turn. voces τί χρῆμα λεύσσω; statim sequuntur post Agamemnonis v. 1129. (1168. Stanl.) sine distinctione fabularum, quam primus indicavit Robortellus.

V. 1. Quinque primos versus, quibus carebant libri, tam scripti quam impressi, supplevit Canterus ex Aristoph. Ran. 1157, 8, 9. 1203, 4. Primum versum ita interpretatur Aristophanes, sub Æschyli persona; τὸν Ἐριούμιον, Ἐρμῆν χθόνιον προσεῖπε, καδῆλου λέγων, Ὅτιη πατρῶν τοῦτο κέκτηται γέρας. ubi Schol. ἦτοι τοῦ ἐμοῦ πατρὸς Ὀρέστης φησὶν, ἢ τὰ

καθ' ἄδον λέγει πατρῶα κράτη τοῦ Ἐρμού· καθ' ὃ καὶ χθόνιος ὁ Ἐρμῆς, ὁ ἐκ πατρὸς ἔχων τὰς ἐν τῷ κόσμῳ βασιλείας ἐπιτηρεῖν.

3. Aristophanes ibid. Euripidis personam sustinens, Δις ταῦτόν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος—Ἦκω δὲ ταῦτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι. cui respondet Æschylus, Ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ', ὄτῳ μετῆ πάτρας· Χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθε. Φεύγων δ' ἄνηρ ἦκει τε καὶ κατέρχεται.

4. τὰδε γε edd. ante Porson.

5. Aristophanes ibid. ΕΥ. τοῦθ' ἕτερον αὐθις λέγει, Κλύειν, ἀκούσαι, ταῦτόν ὄν σαφέστατα. ΔΙΚ. Τε-

A

* * * * *

* * πλόκαμον Ἰνάχω θρεπτήριον
τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητήριον

* * * * *

τί χρῆμα λεύσω; τίς ποθ' ἤδ' ὀμήγυρις
στείχει γυναικῶν, φάρεσιν μελαγχίμοις
πρέπουσα; ποία ξυμφορὰ προσεικάσω; 10
πότερα δόμοισι πτώμα προσκυρεῖ νέον,
ἢ πατρὶ τῷ ὠμῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχῃ
χοὰς φερούσας, νερτέροις μελίγματα;

θηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μοχθηρὲ σύ,
Οἷς οὐδὲ τρίς λέγοντες ἐξικνούμεθα.

6, 7. Hos versus supplevit Stanleius ex Scholiasta Pindari ad Pyth. IV. 145. καὶ παρ' Αἰσχύλω, πλόκαμον Ἰνάχω θρεπτήριον, Τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητήριον, Ὀρέστης φησὶ τῷ Ἀγαμέμνονι. "Quo fit ut plura intercidisse suspicemur quam Cantero visum est, qui principium tragœdiæ fere totum ab Aristophane conservatum censet. Tribus enim partibus constabat hic prologus: Orestes tumulum accedens Mercurium primo invocat: dein, cæsariem detondens, ac tumulo imponens, Agamemnonem: ingredientibus demum Choro et Electra, retrocedit, et Pyladem alloquitur." STANL. Erfurdt. ad Sophocl. El. 50. supplet, ex conjectura, (φέρω

δὲ) πλόκαμον. Botheus ita legit, κλύειν. ἀκούσαι (δ' εἰ φέρω κόμης ἐμῆς Πρῶτόν γε) πλόκαμον Ἰ. θ.

8. λεύσω Ald. τίσποθ' Rob. ὀμήγυρος Ald. Turn.

9. φάρετι Ald. βάρεσι Turn. De quantitate primæ syllabæ vid. Monk. ad Hippol. 125.

10. ποία ξυμφορὰ Ald. ποία Rob.

11. δόμοις Rob. πόμα Ald. πῆμα Rob. Med. Guelph. Fortius est πτώμα. Suppl. 669. μηδ' ἐπιχωρίοις Πτώμασιν αἰματίσαι πέδον. Dein προσκυρεῖ Ald. Turn.

12. τ' ὠμῷ Rob.

13. μελίγμασιν edd. vet. quod retinendum censent Hermannus Obs. Crit. p. 55. Erfurdt. ad Sophocl. El. 52. ut sit νερτέροις adjectivum cum μελίγμασιν conjungendum. Obelo signavit Porsonus. μελίγματα post Casau-

οὐδέν ποτ' ἄλλο· καὶ γὰρ Ἥλέκτραν δοκῶ
 στείχειν, ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν, πένθει λυγρῶ 15
 πρέπουσαν. ὦ Ζεῦ, δός με τίσασθαι μόρον
 πατρός, γενοῦ δὲ ζύμμαχος θέλων ἐμοί.
 Πυλάδη, σταθῶμεν ἐκποδῶν, ὡς ἂν σαφῶς
 μάθω γυναικῶν ἥτις ἦδε προστροπή.

ΧΟΡΟΣ.

ιαλτὸς ἐκ δόμων ἔβην στρ. ἀ.
 χοᾶς πρόπομπος ὀξύχειρι σὺν κτύπῳ. 21

bonum Stanleius. Pers. 615. χοᾶς
 Φέρουσ', ἅπερ νεκροῖσι μελικτήρια.
 Eumen. 97. χοᾶς τ' αἰνους, νη-
 φάλια μελίγματα. Vid. infra 272.
 Musgravius conjecit μελίγμ' αἰσῶν.

14. ἄλλοι Rob.

15. στείχειν deest in Ald.
 Guelph. ὄραν ἀδελφὴν Turn. Al-
 terum comparat Butlerus cum
 v.9. Mox λυγρῶ deest in Rob.
 Pro τὴν legendum puto τὴνδ',
 Anglice, *close at hand*. Vid. ad
 Pers. 690. Infra 719.

17. σύμμαχος edd. præter Glas-
 guensem primam. Comparari
 debet Archilochus fr. xx. Κλυθ',
 ἄναξ Ἥφαιστε, καὶ μοι σύμμαχος
 γουνομένῳ Ἰλεως γενοῦ, χαρίζου
 δ' οἷά περ χαρίζεαι. Sic recte
 Seidlerus pro ἴλαος. Sappho I. 27.
 τὸ δ' αὐτὰ Σύμμαχος ἔσσο. Ælian.
 apud Suid. v. Κηδεύειν—καὶ οἷγε
 κηδόμενοι τοῦ ἀνδρός, ὠδύροντό τε

αὐτόν, καὶ θεοὺς ἐκάλουν συμμαχοῦς,
 καὶ πρὸ πάντων Σάραπιν.

18. ἐκ ποδῶν Ald. Turn. ἐκ-
 ποδῶν Rob.

19. προστροπή Ald.

20. ἔβην Ald. Med. Guelph.

21. χοᾶς Ald. Rob. Turn. quod
 rectum esse contendit Erfurdus
 ad Sophocl. Trach. 615. ut sit
 accusativus post πρόπομπος, sicut
 in Agam. 1058. πολλὰ συνίστορα
 αὐτοφύνα κακά. Et certe usitatus
 est χοαί in plurali: sed malim
 legere, cum Casaubono, χοᾶν.
 Occurrit quidem χοήν in Euripidis
 fragmento civ. si modo istud frag-
 mentum Euripidi, et non recen-
 tiori cuidam, adsignandum sit.

Ibid. σὺν κτύπῳ Ald. H. St.
 συγκόπτῳ Rob. συγκύπτῳ Turn.
 συνκύπτῳ Med. σὺν κτύπῳ Arnald.
 Tyrwhitt. Porson. ξὺν κόπῳ Bothe.

πρέπει παρῆς φοινίοις ἀμυγμοῖς,
 ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ
 δι' αἰῶνος δ' ἰνυμοῖσι βόσκεται κέαρ
 λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων 25
 λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσιν,
 πρόστερνοι στολμοὶ πέπλων ἀγελάστοις
 ξυμφοραῖς πεπληγμένων.
 τορὸς γὰρ ὀρθόθριξ φόβος, ἀντ. ἀ.
 δόμων ὄνειρόμαντις, ἐξ ὕπνου κότον 30
 πνέων, ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα
 μυχόθεν ἔλακε περὶ φόβῳ,
 γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πίτνων·

22. φοίνισσα γωγμοῖς Ald. φοίνισσα γ' ὠγμοῖς Turn. φοίνισσ' ὄνυχος ἀ. ν. Rob. φοινισσαμυγμοῖς Med. P. φοίνισσ' ἀμυγμοῖς Sophianus, Voss. φοινίοις ἀμ. Stanl. Porson.

24. διοιγμοῖσι Ald. Rob. δ' ὠγμοῖσι Turn. δ' ἰνυμοῖσι Canter. δ' ἰνυμοῖς Burneius; et in antistropha γυναικείοις. Sed verum constare ex antispasto, dochmio, et diiambō, monet Hermannus.

25. λινοφθόροις Bothe.

26. ἔφλαον legit Spanhemius ad Aristoph. Plut. 784. Sed ἔφλαδον citat Etymol. M. p. 403, 48.

27. πρόστελνοι Ald. Rob.

29. φόβος ὀρθόθριξ Ald. Rob.

Turn. quem verborum ordinem retinendum judicat Hermannus.

31. ἀωρόνυκτον Ald.

32. ἔλαχε Ald Guelph. Dein πέρι φόβῳ Scalig. ut sit μυχόθεν ἔλακε πέρι.—περιφόβως P. Abreschius confert Pers. 700. Σέβομαι δ' ἄντια λέξαι Σέθεν ἀρχαίῳ περὶ τάρβει. Botheus περὶ φόβῳ.

33. γυναικείοισιν Ald. Rob. Turn. δώμασιν Rob. βαρυπιτνῶν Ald. βαρὺ πιτνῶν Turn. πιτνῶν etiam ceteri. Rectius πίτνων. Vid. Elmsleium ad Eurip. Heracl. 77. Hermanno tamen (Diar. Class. T. XXXVIII.) videtur sensus hujus loci postulare aoristum; sed cf. 30, 31. βαρὺς habent Med, Rob. Porson.

κριταί τε τῶνδ' ὄνειράτων

θεόθεν ἔλακον ὑπέγγυοι, 35

μέμφεσθαι τοὺς γὰς νέρθεν περιθύμως,

τοῖς κτανούσι τ' ἐγκοτεῖν.

τοιάνδε χάριν ἀχάριτον, στρ. β΄.

ἀπότροπον κακῶν,

(ἰὼ γαῖα, μαῖα,) μωμένα μ' ἰάλλει 40

δύσθεος γυνά. φοβοῦ-

μαι δ' ἔπος τόδ' ἐκβαλεῖν.

τί γὰρ λύτρον πεσόντος αἵματος πέδω ;

ἰὼ πανοιζύς ἐστία,

ἰὼ κατασκαφαὶ δόμων. 45

34. κριταὶ τῶνδ' edd. vet. δὲ insertum voluerunt Arnald. Pauw. Schutz. τε Porson, quod probat Butlerus. τῶν pro τῶνδ' marg. Voss.

35. ἔλακον Ald. Rob. Guelph.

36. τοιάνδ' ἐπὶ χάριν ἀχάριτον Hermann. Butler. Quod dedi est ex Elmsleii correctione ad Sophocl. Œd. C. 836. Botheus scribit, τῶνδε χάριν ἀχάριτον ἀπότροπον κακῶν et in antistr. σέβας δ' ἀδάματον ἀπόλεμον τοπρίν.

39. ἀποτροπήν marg. Voss. Pearson.

40. γαῖα μαῖα Ald. Turn. Med. Guelph. Abresch. Schutz. qui

confert Eurip. Hipp. 601. ὦ γαῖα μήτερ. Ceteri γαῖα, γαῖα. Sed μαῖα legebat Scholiasta, qui interpretatur ὦ γῆ μήτηρ. Duos versus conjunxi, auctore Hermanno.

Ibid. μωμένα μιλλεῖ Ald. Rob. μυλλεῖ Turn. μωμέν' ἀμιλλεῖ Med. μ' ἰάλλει Stanl. conferens v. 20. et hoc recentioribus receptum. Sed dubitari potest an legendum sit μ' ἰαλε, in aoristo, quod facile in μιλλεῖ corrumpi potuit.

42. ἐκβάλλειν Ald. Rob. ἐκβαλλεν sine τόδ' Turn. ἐκβαλεῖν Porson.

43. λυγρόν edd. vet. λύτρον Canteri conjecturam recepit Porsonus; et sic quidem correxerat Scaliger.

ἀνήλιοι, βροτοστυγείς
 δνόφοι καλύπτουσιν δόμους,
 δεσποτῶν θανάτοισι.
 σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάματον, ἀντ. β.
 ἀπόλεμον τὸ πρὶν, 50
 δι' ὠτῶν φρενός τε δαμίας περαῖνον,
 νῦν ἀφίσταται. φοβεῖ-
 ται δέ τις. τὸ δ' εὐτυχεῖν,
 τόδ' ἐν βροτοῖς θεός τε, καὶ θεοῦ πλεόν.
 ῥοπή δ' ἐπισκοπεῖ Δίκας 55
 ταχεῖα, τοὺς μὲν ἐν φάει,
 τὰ δ' ἐν μεταίχμιῳ σκότου

46. βροταστυγείς Ald.

47. καλύπτουσι edd. vet. vid. ad v. 57.

49. ἀδάμαντον edd. ἀδάματον Hermannus, Obs. Crit. p. 57. et Butlerus, collato Theocr. XV. 4. De hac forma vid. ad Theb. 219. Versus constat ex iambo et dochmio.

51. φρένετε Ald. φρένας τε Rob. φρενῶν τε Turn. φρενός τε Steph.

52. ἀμφίσταται Med.

53. φοβεῖται δέ τις; Stanl. Pauw. Schutz. Butler. Sed Clytæmnestram innui puto; *terretur autem quædam*. Musgravius coniecerat, φοβεῖται δέ τις τόδ' εὐτυχεῖν.

54. βροτοῖσι Rob. θεός τε σθεοῦ Ald. καὶ omittit Turn.

55. Jacobs. Anim. p. 38. coniecit ἐπισκῆπτει. δίκαν Ald. Rob. Steph. δίκας Turn. Marg. Voss. Schol. ἡ δὲ τῆς δίκης ῥοπή τοὺς μὲν ἐπισκοπεῖ ταχέως καὶ ἀμύνεται.

56. τοῖς Ald. Rob. Steph. Porson. τοὺς Turn. P. Grotius. Schutz. Hermann. et sic Schol.

57. τοῖσδ' ἐν μ. Schutz. μετ' αἰχμίῳ Ald. Schol. ὅσα δὲ ὑπερτίθεται, ταῦτα σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν. Abreschius corrigit σὺν τόκῳ μεγάλῳ. Minus feliciter. Alludit Grammaticus ad II. Δ. 160. Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτὸς Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσεν, Ἐκ τε καὶ ὄψ' ἐτελεῖ σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, Σὺν σφῆσιν κεφαλῆσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν. Hoc indicavit Schutz. ad Schol.

μένει χρονίζοντα βρύει.
 τούς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ.
 δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφού
 τίτας φόνος πέπηγεν οὐ διαρρύδαν.
 διαλγῆς ἄτα διαφέρει τὸν αἵ-
 τιον παναρκέτας νόσου.

58. Ad vocem μένει notatur in marg. Voss. "In MS. non extat hæc vox. Auratus legit μένος." χρονίζον τεύχη Ald. χρονίζον τ' εὐχῆ Turn. κρονίζον τ' ἄχη Rob. ἄχη ex conjectura Sophiani. μένει pro verbo accipit Pauwius, qui βρύειν legit. Sed hanc ultimam vocem non agnoscere videtur vetustior ex Scholiastis, qui sic interpretatur: ἡ δὲ τῆς δικῆς ῥοπή τούς μὲν ἐπισκοπεῖ ταχέως καὶ ἀμύνεται· ἄλλως δὲ ἐν ἀμφιβόλῳ ἔα τὴν τιμωρίαν, οὐκ ἀθρόως αὐτούς ἀμυνομένη, ὥστε τούς ἠδίκημένους ὑπ' αὐτῶν λυπεῖσθαι· ἄλλους δὲ σκότος καλύπτει, ὡς μηδ' ὄρασθαι ὑπ' αὐτῆς. Alius vero interpretatur βρύει, ἀνθεῖ. Quod dedi, voluerunt Eichstadtus et Hermannus.

59. Quæ post hunc versum sequuntur, in antistrophica rededit Hermannus in Comm. de Metr. Pind. I. iv. Sed quum conatus ejus mihi nequaquam satisfecerint; neque quæ Butlerus extudit omnino probare potuerim, malui toti huic carminis parti epodicam

suam formam relinquere, quam violenta mutatione torquere. Vestigia certe antistrophæ manent, quæ metricorum solertiam exercere possint.

60. Sic Porsonus. δι' αἵμά τ' Turn. ἐκποθέν Ald. Rob. Turn. δι' αἵμά γ' P. Pearson. δι' αἵμ' ἐκποθέν δ' Hermann.

61. τὶ τὰς Ald. et πεπηγμένου διαρρύδαν cum Guelph. πέπηγ', οὐ διαρρύδαν Hermann.

62. ἄτη edd. Dein διασπαράσσει παναρκέτας νόσου βρύειν. Ald. Turn. nisi quod hic παναρκέτας. Hermannus scribit διαλγῆς δ' ἄτα διαφέρει, διασπαράσσει τὸν αἷτιον παναρκέτας νόσου. Idem rectissime ejecit vocem βρύειν, quæ quidem, una cum versiculo, τούς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ, ab Heathio, Musgravio, Porsono uncinulis incluso, e superioribus male repetita est. Vocem διαφέρει Scholiasta explicat per διασπαράσσει, quod in contextum inde traductum fuisse observavit Stephanus.

θιγόντι δ' οὔτε νυμφικῶν ἔδωλίω

ἄκος, πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ

65

βαίνοντες τὸν χερομυσῆ φόνον

καθαίροντες ῥέουσιν μάτην.

ἔμοι δ', (ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπολιν

θεοὶ προσήνεγκαν· ἐκ γὰρ οἴκων

πατρώων δουλίαν ἔσαγον αἴσαν,)

70

δίκαια καὶ μὴ δίκαια,

64. θιγόντι (θιγόντι) Scal. Steph. οἴγοντι ceteræ edd. Notæ locutiones εὐνῆς θιγεῖν, vel ἄψασθαι: vid. Gataker. ad M. Ant. I. 17. Monk. ad Hippol. 14. Fortius tamen nonnullis videatur οἴγοντι; quod si retineas, constructio erit, οὐκ ἔστιν ἄκος νυμφικῶν ἔδωλίω οἴγοντι αὐτά. Ceterum dedi οὔτε pro οὔτι, ex Bothei correctione.

66. χαιρομυσῆ Ald. χειρομυσῆ Turn. χαιρομυσῆ Rob. Steph. χειρομυσῆ Stanl. Hermann. Seidler. χερομυσῆ Porson.

67. καθαίροντες ἰούσαν ἄτην edd. vet. Schol. interpretatur ἀντὶ τῆς ἐπιούσης αὐτῷ ἄτης. Scaliger ἔλουσαν μάτην. Heathius ῥέουσι μάτην, quam conjecturam præ ceteris verisimilem judicat Seidlerus de Vers. Dochn. p. 158. ubi hunc versum ex antispasto cum dochmio constare monet: καθαίροντες—ῥέουσιν μάτην. Hermannus λούσειαν μάταν, quod vix Græce dicitur.

Musgravius ἴθυσαν μάτην.

68. ἀμφὶ πόλιν Ald. Rob. Turn. ἀμφίπολιν Steph. ἀμφιπόλω Heath. ἀμφίπολον Butler.

70. δούλιον edd. δούλειον P. Edidi δουλίαν, ut sit metrum Antispasticum trimetrum catalecticum. Forma feminina utitur Æschylus in Agam. 1051. δουλία φρενί. Dein ἐς ἄγον Ald.

71. “δίκαια κοῦ δίκαια μὴ πρ. Vid. stroph.” Musgr. Vulgo δίκαια καὶ μὴ δίκαια πρέπ. “In antistropha,” inquit Hermannus, “πρέποντα recte legitur, i. e. πρέπον μοί ἐστιν. Ἀρχαὶ βίου autem sunt domini, in quorum potestate est vita puellarum, e quibus chorus constat. Sensus hic est: me quidem decet justa pariter atque injuste facta dominis vitæ meæ, quum violentiæ impetu rapiuntur, assensu meo approbare.” Atque ita fere Scholiasta. Feliciore successu, mea quidem sententia, locum tractavit But-

οὐ πρέποντ' ἀρχαῖς βίου,

βία φερομένων αἰνέσαι πικρόν, φρενῶν

στύγος κρατούση

δακρύω δ' ὑφ' εἰμάτων ματαίοις

δεσποτᾶν τύχαις, κρυφαίοις

πένθεσιν παχνουμένη.

*genit. consequentia
quoniam illi ferociter
michi proculis acerbum odium*

75

lerus, qui inserto οὐ, hunc in modum interpretatur, *Mihi vero (necessitatem enim ancillarem Dii intulerunt, ex ædibus enim paternis in servilem me conditionem abduxere) æqua pariter et iniqua eorum qui vi agunt, haud convenienter origini vitæ meæ, liberæ scilicet, laudare acerbum est, odium animi prementi.* Quod si πρέποντα sine οὐ recte se habet, idem valet ac δοκοῦντα, quæ placita sunt; sicut apud Eurip. in. Stob. LXII. p. 384. Δούλω γὰρ οὐχ οἶόν τε τᾶληθῆ λέγειν, Εἰ δεσπόταισι μὴ πρέποντα τυγχάνει. Sic enim legendum pro τυγχάνοι.

Ibid. Schol. εἴτε δικαίως, εἴτε μὴ. ἐστὶ δὲ παροιμία. Δούλε, δεσποτῶν ἄκουε καὶ δίκαια κᾶδिका. Aristoph. Nub. 99. Λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κᾶδिका. Equit. 256. κεκραγῶς καὶ δίκαια κᾶδिका. Cf. Plut. 233. Menand. ap. Stob. LXII. p. 384. Ἐμοὶ πόλις ἐστὶ, καὶ καταφυγὴ, καὶ νόμος, καὶ τοῦ δικαίου τοῦ τ' ἀδίκου παντὸς κριτής, Ὁ δεσπότης πρὸς τοῦτον ἕνα δεῖ ζῆν ἐμέ.

72. ἀρχὰς Ald. ἀρχαὶ Turn. ἀρχαῖς Rob. ex conjectura Sophiani.

73. βία Ald. βία φερομένων, eorum qui violento cursu feruntur. Herodot. VII. 210. ὡς δ' ἐπέπεσον φερόμενοι ἐς τοὺς Ἕλληνας οἱ Μῆδοι, ἐπιπτον πολλοί. Μοχ πικρῶν Ald. Rob. Turn.

74. κρατάση Ald. et mox ὑφειμάτων. In editionibus uno versu legitur, Στύγος κρατούση. δακρύω δ' ὑφ' εἰμάτων. Porson. ad Eurip. Med. 1218. "Δακρύω secundam producit. Obduci quidem potest Æschyl. Choëph. 81. sed eum corruptum puto. Δάκρυ' ὅσσα θέλεις scripsit Theocritus XV. 41." Butlerus conjicit τέγγομαι — δάκρυσι ματαίοις. In initio versus dochmiaci justam quantitatem retinet.

75. ματαίοισι edd. ματαίοις Hermann. Butler. Burn. Schol. ἐπὶ ματαίαις τύχαις. Mallem tamen ματαίας δεσποτᾶν τύχας.

76. δεσπόταν Ald. Rob. Turn. Schol. Cf. 48. ubi f. legendum δεσποτᾶν.

77. παχνουμένην Ald. Turn.

B

ΗΛΕΚΤΡΑ.

δμωαὶ γυναῖκες, δωμάτων εὐθήμονες,
 ἐπεὶ πάρεστε τῆσδε προστροπῆς ἐμοὶ
 πομποί, γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι· 80
 τύμβῳ χέουσα τάσδε κηδείους χοάς,
 πῶς εὐφρον' εἶπω; πῶς κατεύξωμαι πατρί;
 πότερα λέγουσα παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν
 γυναικὸς ἀνδρί, τῆς ἐμῆς μητρὸς πάρα;
 τῶνδ' οὐ πάρεστι θάρσος, οὐδ' ἔχω τί φῶ, 85
 χέουσα τόνδε πέλανον ἐν τύμβῳ πατρός.
 ἢ τοῦτο φάσκω τοῦπος, ὡς νόμος βροτοῖς
 ἔστ', ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσιν τάδε

79. πάρετε Ald. προτροπῆς Ald. Guelph.

81. τύμφῳ δὲ Med. Guelph. et MS. quo usus est Robortellus, pro τάμφῳ. Vid. 86. δὲ inserit etiam Aldus.

82. κατεύξωμαι Ald. Rob. κατε-
 εὐξωμαι Turn. et recentiores. In
 hujusmodi interrogationibus poni-
 tur vel aoristi secundi subjuncti-
 vus, vel futuri indicativus. Suppl.
 774. Τί πεισόμεσθα; ποῖ φύγωμεν;
 Eurip. Iph. A. 454. Εἶεν. τί
 φήσω πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμήν; Πῶς
 δέξομαί νιν; ποῖον ὄμμα συμβαλῶ;
 Ibid. 442. ex Grotii et Marklandi
 correctione, Οἴμοι, τί φῶ δύστη-
 νος; ἄρξουαι πόθεν; sicut ap.

Theocrit. II. 64. Ἐκ τίνος ἀρ-
 ξεῖνμαι; ubi MSS. habent ἄρξομαι
 et ἄρξωμαι. Cf. XVII. 10. et
 Gorgiam in Oratt. Gr. T. VIII.
 p. 103. Noster vero infra 843.
 Ζεῦ, Ζεῦ, τί λέγω; πόθεν ἄρξομαι;
 Theb. 1060. Τί πάθω; τί δὲ δρῶ;
 τί δὲ μήσωμαι; quare in hoc loco
 retinendum puto κατεύξωμαι: et
 quidem nonnihil differunt πῶς κατ-
 εὐξομαι; et πῶς κατεύξωμαι; Illud
 Anglice exprimas, *how shall I
 pray?* hoc vero, *how should I
 pray, if I pray at all?* vid. Dawes
 M. C. p. 408. ed. Kidd.

88. ἔστ' ἂν τι δοῦναι Ald. ἔσθλ'
 ἀντιδοῦναι Elmsleius ad Eurip.
 Heracl. 387. quod ut cum sequen-

στέφη δόσιν γε τῶν κακῶν ἐπαξίαν;
 ἢ σίγ' ἀτίμως, ὥσπερ οὖν ἀπόλετο 90
 πατήρ, τάδ' ἐκχέουσα, γάποτον χύσιν,
 στείχω, καθάρμαθ' ὡς τις ἐκπέμψας, πάλιν,
 δικούσα τεῦχος ἀστρόφοισιν ὄμμασιν;
 τῆσδ' ἔστε βουλήσ, ὦ φίλοι, μεταίτιαι
 κοινὸν γὰρ ἔχθος ἐν δόμοις νομίζομεν. 95
 μὴ κεύθετ' ἐνδον καρδίας, φόβῳ τινός.
 τὸ μόρσιμον γὰρ τὸν τ' ἐλεύθερον μένει,
 καὶ τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός.
 λέγοις ἄν, εἴ τι τῶνδ' ἔχεις ὑπέρτερον.

ΧΟ. αἰδουμένη σοι, βωμὸν ὡς, τύμβον πατρός, 100
 λέξω, κελεύεις γάρ, τὸν ἐκ φρενὸς λόγον.

ΗΛ. λέγοις ἄν, ὥσπερ ἠδέσω τάφον πατρός.

tibus concordet, mox corrigit καλῶν
 ἐπαξίαν. Schol. τῶν κακῶν: παρ'
 ὑπόνοιαν. ἔδει γάρ, τῶν καλῶν,
 εἰπεῖν. Sed huic interpretationi
 repugnat v. 83.

89. δόσιν τε edd. δόσιν γε Stanl.
 Hermann. δόσιν σφε Musgr.

90. Infra 876. Δόλοισ ὀλούμεθ',
 ὥσπερ οὖν ἐκτεínaμεν.

91. λύσιν Ald.

92. ὅς τις ἐκπέμψαισ Ald. πάλιν
 —δικούσα Turn. Ceteri πάλιν cum
 στείχω construunt, et rectius qui-
 dem. Schol. πάλιν, εἰς τοῦπίσω
 ἀναχωρήσω, πρὸς τὸν Ἀθήνησι

νόμον. Vid. loca in Glossario citata.

94. Malim μεταίτιοι.

95. κομίζομεν Aurat.

99. ἔχοις edd. Rectius citat
 ἔχεις Jacobsius in Anthol. Palat.
 p. 581. Tirones comparabunt
 Horatianum, *si quid novisti rectius
 istis, Candidus imperti*. Mox βω-
 μὲν Ald.

101. τὸν omittit Robortellus.
 Constructionem expedit interpres
 Græcus; λέξω σοι τὸν ἐκ φρενὸς
 λόγον, αἰδουμένη τὸν Ἀγαμέμνονος
 τύμβον, ὡς βωμόν.

102. ἠδέσω Ald.

- ΧΟ. φθέγγου, χέουσα, σεμνά τοῖσιν εὐφροσιν.
 ΗΛ. τίνας δὲ τούτους τῶν φίλων προσεννέπω;
 ΧΟ. πρῶτον μὲν αὐτήν, χῶστις Αἴγισθον στυγεῖ. 105
 ΗΛ. ἐμοί τε καὶ σοὶ τὰρ' ἐπεύξομαι τάδε;
 ΧΟ. αὐτὴ σὺ ταῦτα μανθάνουσ' ἤδη φράσαι.
 ΗΛ. τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῆδε προστιθῶ στάσει;
 ΧΟ. μέμνησ' Ὀρέστου, κεί θυραῖός ἐσθ', ὅμως.
 ΗΛ. εὖ τοῦτο, κάφρένωσας οὐχ ἤκιστά με. 110
 ΧΟ. τοῖς αἰτίοις νῦν, τοῦ φόνου μεμνημένη—
 ΗΛ. τί φῶ; δίδασκ' ἄπειρον ἐξηγουμένη.
 ΧΟ. ἐλθεῖν τιν' αὐτοῖς δαίμον', ἢ βροτῶν τινα—
 ΗΛ. πότερα δικαστήν, ἢ δικηφόρον λέγεις;
 ΧΟ. ἀπλῶς τι φράζουσ', ὅστις ἀνταποκτενεῖ. 115
 ΗΛ. καὶ ταῦτα μούστιν εὐσεβῆ θεῶν πάρα;

105. αὐτήν Rob. Turn. recentiores, pro σεαυτήν. Sed αὐτήν Ald. quod verum esse ostendit Elmsleius ad Heracl. 144. Antiatcista tamen ap. Bekker. Anecd. Gr. I. p. 77. Αὐτοῦ: ἀντὶ τοῦ σεαυτοῦ. Sed hoc ad recentiores Atticos pertinuit. De Platone probavit Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 92. de vetustioribus idem probare voluit Reisigius Conj. p. 206. Dein χ' ὅστις Steph. χ' ὡς τις Ald. Rob. χ' ὅς τις Turn.

106. γ' ἄρ' Turn. Steph. τ' ἄρ' Ald. Rob. τ' ἄρ' Med. γ' ἄρ' Porson. Vid. infra 215.

107. ταυτῆ σὺ Musgr. φράσαι recte interpretatur Scholiasta σκόπησον. Stanleius et Butlerus vertunt *eloquere*, quod esset φράσον.

109. καὶ θυραῖος Steph. Stanl. κεί edd. vet. Med. P. Canter. Porson. De ὅμως in fine sententiæ vid ad Pers. 300.

111. τοῖς αἰτίοις τοῦ φόνου conjungit Heathius.

116. μούστιν Ald. Turn. μούστιν Rob. μοῦ ἔστιν Steph. μοι ἔστιν correxerat Porsonus in schedis: edidit tamen μούστιν. Elmsl. ad Eurip. Med. p. 88. "Pervulgata sunt μαντενομένῳ μοῦχρησεν (Ari-

ΧΟ. πῶς δ' οὐ; τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.

ΗΛ. Ἐρμῆ χθόνιε * * * κηρύξας ἐμοὶ
 τοὺς γῆς ἔνερθε δαίμονας κλύειν ἐμὰς
 εὐχὰς, πατρώων δωμάτων ἐπισκόπους, 120
 καὶ γαῖαν αὐτήν, ἣ τὰ πάντα τίκτεται,
 θρέψασά τ', αὐθις τῶνδε κῦμα λαμβάνει
 κἀγώ, χέουσα τάσδε χέρνιβας βροτοῖς,
 λέγω, καλοῦσα πατέρ', ἐποικτεῖρειν ἐμέ,

stoph. Vesp. 159.) et similia, in quibus diphthongi *οι* et *ου* cum vocali *ε* crasin faciunt. Rarius cum *ο*, ut *σοῦρίζει* apud Æschylum Cho. 927. *σοῦπισθεν* apud Aristophanem Thesm. 165." Vid. etiam p. 204. Hermann. El. Doctr. Met. p. 51. Reisig. Syntagm. Crit. p. 24. Ceterum *μοι*, crasin faciens, tonum non rejicit.

Ibid. εὐσεφῆ Ald.

117. πῶς οὐ P. De ἀνταμείβεσθαι vid. notata ad Prom. 231.

118. Lacunæ notam non exhibent Ald. Turn. post ἐμοὶ ponit Robortellus; Canterus vero post χθόνιε, quod melius fieri judicat Butlerus, quia solent tragici sententiam vel versiculum ejus quem appellant nomine inchoare, ut in vv. 1. 16. 18. 78. Probabiliter vero huc reduci jubet Hermannus versum qui nunc post v. 158. legitur; atque orationem integram ita processisse conjicit: Κήρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω, Ἄκου-

σον, Ἐρμῆ χθόνιε, κ. τ. λ. "Apparet verbum κηρύξας, quod aliter obscurum foret, nunc habere quo referatur, prægresso nomine κήρυξ." Diss. de Vers. ap. Æschyl. Spuriis p. vi.

120. εὐχὰς δ' ὀμμάτων πατρώων ἐπ. Ald. πατρώων δ' ὀμμάτων Rob. Steph. (sed hic πατρώων.) πατρώων ὀμμάτων Turn. δωμάτων F. P. (sic marg. Mitf.) Voss. Stanl.

121. κατὰ pro ἣ τὰ Rob. ἣ τὰ Ald.

122. χῦμα P.

123. βοτοῖς Ald. Turn. φθιτοῖς Hermann. ut in Pers. 224. δεύτερον δὲ χρῆ χοὰς Γῆ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι. Stare tamen potest βροτοῖς. Nempe diis prius invocatis, nunc mortali vita defuncto libationes fundit. Vix crediderim βροτῶς in locum τοῦ φθιτοῖς substitutum fuisse.

124. ἐποικτεῖρον τ' Ald. Rob. ἐποικτεῖρόν τ' Turn. ἐποικτεῖρειν γ' P. ἐποικτεῖρειν Marg. Voss. Her-

φίλον τ' Ὀρέστην, ὡς ἀνάξομεν δόμοις. 125
 πεπραμένοι γὰρ νῦν γέ πως ἀλώμεθα
 πρὸς τῆς τεκούσης, ἄνδρα δ' ἀντηλλάξατο
 Αἴγισθον, ὅσπερ σου φόνου μεταίτιος.
 κἀγὼ μὲν ἀντίδουλος· ἐκ δὲ χρημάτων
 φεύγων Ὀρέστης ἐστίν· οἱ δ' ὑπερκόπως 130
 ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα.
 ἐλθεῖν δ' Ὀρέστην δεῦρο σὺν τύχῃ τινὶ
 κατεύχομαί σοι, καὶ σὺ κλυθί μου, πάτερ·
 αὐτῇ τ' ἐμοὶ δός, σωφρονεστέραν πολὺ
 μητρὸς γενέσθαι, χεῖρά τ' εὐσεβεστέραν. 135
 ἡμῖν μὲν εὐχὰς τάσδε· τοῖς δ' ἐναντίοις
 λέγω φανῆναί σ', ὦ πάτερ, τιμάορον,

mann. ut constructio sit λέγω ἐποι-
κτεῖρειν, sicut in v. 137. λέγω φανῆναι.

125. πῶς ἀνάξομεν edd. vet.
ὡς Pauw. Heath. Schutz. Hermann.
Exemplum futuri temporis verbi
ἀνάσσειν apud poetas Atticos hæc
scribenti non succurrit. Pene sus-
picor legendum esse ἐποικτειρόν
τ' ἐμέ, Φίλον τ' Ὀρέστην πως
ἀναξον εἰς δόμους.

126. πεπραγμένοι edd. vet. πε-
πραμένοι P. Casaub. Stanl. quod
recepit Porson. Infra 910. διχῶς
ἐπράθην, ὦν ἐλευθέρου πατρός. So-
phocl. Phil. 978. Οἴμοι, πέπρα-
μαι, κἀπόλωλ'. Ant. 1035. Ἐξημ-
πόλημαι κἀκεφόρτισμαι πάλαι.

Ita fere nos Angli, "bought and
sold" i. e. traditi. Mox ἀλώμεθα
Ald. Rob. Turn.

130. φεύγειν Ald. Med. MS.
apud Robort. ὑπερκόπως Scaliger.
ὑπερκόμπως marg. Voss. Vid. ad
Theb. 387.

131. πόνοισιν Ald. Turn. χλίουσιν
μέτα Ald. Rob. Med. Vid. notata
ad Agam. 1242. Add.

132. σὺν τύχῃ τινί. Conferas
notata ad Theb. 468.

133. καὶ οὐ κλυθί Ald. et mox
σωφρονετέραν. Idem αὐτῇ τε μοι,
et sic Rob. Turn. Steph.

137. φανῆναί σου, πάτερ, edd.
σου † πάτερ, Porson. Canteri emen-

καὶ τοὺς κτανόντας ἀντικαθανεῖν δίκη.
ταῦτ' ἐν μέσῳ τίθημι τῆς καλῆς ἀράς,
κείνοις λέγουσα τήνδε τὴν κακὴν ἀράν. 140

ἡμῖν δὲ πομπὸς ἴσθι τῶν ἐσθλῶν ἄνω,
ξὺν θεοῖσι, καὶ Γῆ, καὶ Δίκη νικηφόρῳ.
τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χοάς.
ὕμᾱς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος,
παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας. 145

ΧΟ. ἴετε δάκρυ καναχῆς ὀλόμενον στρ.
ὀλομένῳ δεσπότη,
πρὸς ἔρυμα τόδε κεδνῶν, κακῶν τ'

dationem recepi. Incertum est quid in suo libro invenerit Scholiasta; τοῖς δ' ἐχθροῖς σου λέγω σε φανῆναι τιμωρόν.

138. ἀντικατακτανεῖν quasi variam lectionem memorat Scholiasta. ἀντικακτανεῖν Scalig. (ἀντικακκτανεῖν). ἀντικατακακτανεῖν Hermann. Si quid mutandum, mallet ἀνταποκτανεῖν, ut in v. 115. Ἀπλῶς τι φράζουσ', ὅστις ἀνταποκτενεῖ. Mox δίκην libri. δίκη Voss. vel Scal. Porson. Hermann. qui laudat Eurip. Med. 261. Πόσιν δίκη τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν. ubi tamen δίκην reposuit Elmsleius.

139. ἐν μέσῳ Ald. καλῆς edd. omnes; sed καλῆς, ut opinor, sententia postulat; nempe sibi et Orestæ καλὴν ἀράν precatur, vv. 124. 132. rursus 141. κακὴν vero

ἀράν ponit ἐν μέσῳ v. 135. Botheus ejecit v. 140.

140. κείνους Rob.

141. τῶνδ' ἐσθλῶν Ald. Med.

145. ἐξαυδομένας Ald. Guelph.

146. Hanc Chori cantilenam in antistrophica aliter redegit Hermannus, aliter Seidlerus. Versus sunt, prout hic disponuntur, 1. Asynart. ex Antispast. et Dochm. 2. dim. cretici. 3, 4. dim. iambici. 5, 6. dim. dochmiaci.

Ibid. καταχῆς P. κἀναχῆς Ald. Penultima hujus epitheti brevis est; quod non monuissem, nisi longæ quantitatis nota apud Burneium signata esset.

147. ὀλυμένῳ Ald.

148. πρὸς ἔρυμα τόδε κακῶν, κεδνῶν τ' edd. vet. et sic Pors.

ἀπότροπον ἄγος ἀπεύχετον,
 κεχυμένων χοᾶν. κλύε δέ μοι, κλύε, 150
 σέβας, δέσποτ', ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός.
 ὄτοτοτοῖ, ὄτοτοτοῖ, ἰώ. ἀντ.
 ἀναλυτῆρ τίς δόμων

κεδνῶν κακῶν τ' Schutz. Hermann. Seidler. κακῶν, καινῶν τ' Bigot. Pro ἔρμα Hermann. ad Sophocl. Ant. 841. legit ἔρμα. Vid. quæ dixi in Glossar. ad Theb. 552. Quod si nihil mutes, ἔρμα κακῶν κεδνῶν τε, erit *præsidium*, quo *confugiunt mali pariter ac boni*. In proximo autem versu ἀπότροπον vim transitivam exseret; ἀπότροπον ἄγος ἀπεύχετον, quod *avertit piaculum abominandum*. De hac constructione vid. Glossar. in Agam. 1058. Sed verum puto κακῶν τ' ἀπότροπον, ut in v. 39. χάριω ἄχαριν, ἀπότροπον κακῶν.

149. ἄλγος Ald. Rob. Turn. Med. Dein ἐπεύχετον conjicit Stanleius. "F. ἀπευχέτον, sed et ἀπεύχετον eandem vim habet." Butler.

150. χοᾶν Ald. κλύε Ald. Rob. Turn.

151. σεβάσω δέσποτα Ald. Rob. σέβας ὦ δέσποτα Turn. Quum ὦ retineant omnes libri, dochmios ita dividit Seidlerus, κλύε δέ μοι κλύε σέ=βας ὦ δέσποτ' || ἐξ. Eji- ciendum putavi ὦ: constructio

autem, ut mihi quidem videtur non est κλύε μοι, quod putat Elmsleius ad Sophocl. Œd. T. 841. sed κλύε δέ, κλύε, σέβας μοι, δέσποτα. Eurip. Iph. A. 635. ὦ σέβας ἐμοὶ μέγιστον, Ἀγαμέμνων ἄναξ.

152. ὄτοτοτοτοτοτοτοῖ Ald. Rob. Turn. ὄτοττοτοῖ, ὄτοτοτοτοτοτοῖ Hermann. Mihi non liquet litteram τ in ὄτοτοῖ, ὄτοτοτοῖ unquam reduplicatam fuisse. Pro ἰώ ingeniose conjicit Botheus legendum ἴτω.

153. Ordo verborum in libris hic est, ἰώ· τίς δορυσθενῆς ἀνὴρ, ἀναλυτῆρ δόμων, Σκύθης, quem retinet Hermannus; sed hunc in modum interpungit, Σκύθης τ' ἐν χεροῖν κ. τ. λ. ut sit Σκύθης Ἄρης, ab arcu sic dictus. "Nam quid est," interrogat vir doctissimus, "quare ille liberator penatium Agamemnonis Scythia dicatur?" Imo δορυσθενῆς ἀνὴρ Σκύθης nihil aliud est quam ferri prosopopœia; quod verissime adnotavit Botheus; ut in Theb. 724. ξένος δέ κλήρους ἐπινωμᾶ Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος,

δορυσθενῆς ἀνὴρ Σκύθης,
 τά τ' ἐν χεροῖν παλίντονα 155
 ἐν ἔργῳ βέλη ἑπιπάλλων Ἄρης;
 σχέδιά τ' αὐτόκωπα νωμῶν βέλη;
 ΗΛ. ἔχει μὲν ἤδη γαπότους χοὰς πατήρ
 [κῆρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω]
 νέου δὲ μύθου τοῦδε κοινωνήσατε. 160
 ΧΟ. λέγοις ἄν ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ.
 ΗΛ. ὀρῶ τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφῳ.

κτεάνων χρηματοδαίτας πικρός,
 ὠμόφρωνσιδαρος. Ibid. 816. δισσώ
 στρατηγῶ διέλαχον σφυρηλάτῳ
 Σκύθη σιδήρῳ κτημάτων παμπη-
 σίαν.

154. σκυθικά τ' ἐν χεροῖν Robortellus, quod probat H. Stephanus.

156. ἔνεργα Turn. ἐν ἔργῳ recte
 tuetur Abresch. ex Eurip. Iph.
 T. 1190. Οὐκ οὖν ἐν ἔργῳ χέρνιβες
 ξίφος τε σόν; Xenoph. Cyr. VIII.
 104. ὡς δὲ ἦσθετο Ἄρταφέρνης ἐν
 ἔργῳ ὄντα τὸν Κῦρον, ἐπιτίθεται καὶ
 αὐτός.

Ibid. ἑπιπάλλων Musgravius.

157. Pro σχέδια v. l. ἔτοιμα
 memorat Schol. ξίφη pro βέλη
 substitui vult Pauwius, probante
 Schutzio, renitente Hermanno;
 qui monet nihil in Æschylo fre-
 quentius esse, quam ejusdem ver-
 bi in eodem loco crebræ repetiti-

ones. In hoc autem loco ineleganter fieri, nemo est qui neget. Scholiasta videtur legisse ξίφη: hæc enim est observatio ejus; αὐτόκωπα: τὰ ἀφ' ἑαυτῶν ἔχοντα τὴν λαβὴν ξίφη. σχέδια δὲ ἐκ τοῦ σχεδὸν φονεύοντα, καὶ οὐ πόρρωθεν ὥσπερ τὰ βέλη.

158. Aldus Choro continuat: dein post v. 160. personas invertit usque ad v. 176. ἀπότου Ald. Guelph. εὐπότους Rob.

159. μεγίστη Ald. Rob. Turn. Steph. μέγιστε Jacob. Stanl. Ceterum sagaciter vidit Hermannus, hunc versum omnino ad alium locum pertinere, cujus indicium præbet v. 118. ubi vide notata. Robortellus ad hunc versum notat, locum omnino mancum esse.

161. λέγοις, ἀνορχεῖται Ald. Rob.

ΧΟ. τίνος ποτ' ἀνδρός, ἢ βαθυζώνου κόρης;

ΗΛ. εὐξύμβολον τόδ' ἐστὶ παντὶ δοξάσαι.

ΧΟ. πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω; 165

ΗΛ. οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἐμοῦ κείραιτό νιν.

ΧΟ. ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσῆκε πενθῆσαι τριχί.

ΗΛ. καὶ μὴν ὄδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος.

ΧΟ. ποίαις ἐθείραις; τοῦτο γὰρ μαθεῖν θέλω.

163. βαθυ, ζώνου Ald. μοχ τόδ' ἐπὶ.

166. κείραιτό Ald. Rob. De constructione vid. Monk. ad Eurip. Alc. 117.

167. ἐχθροῖς Ald. Turn.

168. καρτιδεῖν Ald. Hunc locum aperte ridet Euripides in El. 519. a Stanleio laudatus, Οὐκ ἄξι' ἀνδρός, ὦ γέρον, σοφοῦ λέγεις, Εἰ κρυπτόν εἰς γῆν τήνδ' ἂν Αἰγίσθου φόβῳ Δοκεῖς ἀδελφὸν τὸν ἐμὸν εὐθαρσῆ μολεῖν. Ἐπειτα χαίτης πῶς ξυνοίσεται πλόκος; Ὁ μὲν παλαίστραις ἀνδρὸς εὐγενοῦς τραφεῖς, Ὁ δὲ κτενισμοῖς θῆλυσ' ἀλλ' ἀμύχανον. Πολλοὺς δ' ἂν εὐροῖς βοστρύχους ὁμοπτέρους Καὶ μὴ γεγῶσιν αἵματος ταυτοῦ, γέρον. Tangit etiam Aristophanes in Nub. 534. a Stanleio citatus: Νῦν οὖν, Ἡλέκτραν κάτ' ἐκείνην, ἠδ' ἢ κωμῳδία Ζητοῦσ' ἦλθ' ἦν που ἰπιτύχη θεαταῖς οὕτω σοφοῖς. Γνώσεται γὰρ, ἦνπερ ἴδῃ, τὰδελφοῦ τὸν βόστρυχον. Ubi Scholiasta, Αἰσχύλος ἐποίησε δρᾶμα Χοηφόρους· ἐν ᾧ Ἡλέκτρα παρα-

γινομένη εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρός, ἐκ τοῦ πλοκάμου τὸν ἀδελφὸν ἐγνώρισεν. Similis fere absurditas est in Odyss. Δ. 141. ubi Menelaus et Helena Telemachum, tunc primum visum, ex vultu ejus et capillis agnoscunt. Hanc tamen agnitionem ἐκ συλλογισμοῦ non reprehendit Aristoteles de A. P. XVI. τετάρτη δὲ (ἀναγνώρισις) ἢ ἐκ συλλογισμοῦ· οἷον ἐν Χοηφόροις, ὅτι ὁμοίος τις ἐλήλυθεν, ὁμοῖος δὲ οὐδεὶς, ἀλλ' ἢ Ὀρέστης· οὗτος ἄρα ἐλήλυθε. Æschyli ratiocinationem defendit Stanleius: "Non enim Electra ex similitudine crinium colligit Orestem esse qui τὸν βόστρυχον dedicavit, sed satis apte rationis calculos ponit; neminem scilicet illic crines depositurum, nisi qui Agamemnonem cognatione prope contingeret: non id facturam Clytæmnestram, nec a se factum esse; ideo ab Oreste Electræ simili." Idem bene observavit Schol. in Sophocl. El. 909. a Stanleio citatus.

ΗΛ. αὐτοῖσιν ἡμῖν κάρτα προσφερῆς ἰδεῖν. 170

ΧΟ. μῶν οὖν Ὀρέστου κρύβδα δῶρον ἢ τόδε;

ΗΛ. μάλιστ' ἐκείνου βοστρύχοις προσεΐδεται.

ΧΟ. καὶ πῶς ἐκείνος δεῦρ' ἐτόλμησεν μολεῖν;

ΗΛ. ἔπεμψε χαίτην κουρίμην χάριν πατρί.

ΧΟ. οὐχ ἦσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε, 175

εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψάσει ποδί.

ΗΛ. κάμοι προσέστη καρδίας κλυδώνιον

χολῆς· ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίῳ βέλει.

ἐξ ὀμμάτων δὲ διψία πίπτουσί μοι

170. αὐταῖσιν ἡμῶν Turn. Steph. Stanl. αὐτοῖσιν ἡμῖν Ald. Rob. Med. Guelph. Porson. Alterum probat Butlerus; sed Æschylus dixisset potius αὐτῶν ἡμετέραις.

171. κρύβδα Ald. Grammatici docent particulam μῶν compositam esse ex μή, et οὖν vel ὦν: quod si verum sit, quomodo stare simul possunt μῶν οὖν? An legendum μῶν οὐκ Ὀρέστου κρύβδα δῶρον ἢ τόδε? Vereor ut hoc sit Orestæ donum. μή οὐ δῶρον ἢ idem valet ac δῶρον οὐκ ἂν εἴη. Herodot. V. 79. ἀλλὰ μάλλον μή οὐ τοῦτο ἢ τὸ χρηστήριον, veremur potius ut hic sit oraculi sensus.

174. ἔπεμψεν καὶ τὴν Ald. Rob. Guelph. καὶ τὴν etiam Turn. Mox πατρός Ald. Rob. Med. Guelph. Infra 509. Θανόντι δ', οὐ φρονούντι,

δειλαία χάρις Ἐπέμπετ'.

176. ψάυση Ald. Rob. Guelph.

177. πρόσεπι Ald. πρόσεστι Turn. καρδία Scal. Stanl. Pauw. Abresch. Sed καρδίας, librorum lectio, defendi potest; si utrumque genitivum ex κλυδώνιον pendere facimus. Schol. καρδίας κλυδώνιον: κίνησις τῆς χολῆς τῆς κατ' αὐτόν. (l. αὐτήν.)

178. ἐπαίσθην Ald. Rob. Med. ἐπώσθην Turn. H. Steph. διαλταίῳ Med. et MS. apud Robort. Facilis est mutatio litteræ ρ in λ.

179. δίψιοι edd. vet. δ' οὐ δίψιοι Musgr. διψίων vel διψίῳ Pauw. διψίων Schutz. oculis præ nimio fletu siccis. Agam. 860. Ἐμοιγε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι Πηγαὶ κατεσβήκασιν, οὐδ' ἐνι σταγών. Glaucus in Epigr. citatus ad

σταγόνες ἄφραστοι δυσχίμου πλημμυρίδος, 180
 πλόκαμον ἰδούση τόνδε· πῶς γὰρ ἐλπίσω
 ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης ;
 ἀλλ' οὐδὲ μὴν νιν ἢ κτανούσ' ἐκείρατο,
 ἐμὴ γε μήτηρ, οὐδαμῶς ἐπώνυμον
 φρόνημα παισι δύσθεον πεπαμένη. 185
 ἐγὼ δ' ὅπως μὲν ἀντικρυς τάδ' αἰνέσω,
 εἶναι τόδ' ἀγλαΐσμα μοι τοῦ φιλτάτου
 βροτῶν Ὀρέστου· σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος.

Theb. 693. "Ἐν τε γὰρ ὀφθαλμοῖς
 ἐσκληκόσι κωφὸν ὑποικεῖ Δάκρυ.
 Μοχ πίπτουσι Ald.

180. ἄφρακτοι Ald. Rob. Med.
 Guelph. In Pers. 170. Ταῦτά μοι
 διπλῆ μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν
 φρεσίν. Reisig. Conj. in Aristoph.
 p. 128. conjicit μέριμνα φρακτός,
 'cura inclusa et fixa,' quem sen-
 sum vix dabit adjectivum φρακτός.

Ibid. δυσχίμου Turn.

181. ἐλπίζω Ald.

183. κατανοῦσ' Ald.

184. ἐμῆ δὲ Ald. ἐμὴ δὲ Rob.
 Turn. ἐμὴ γε Porson. "Sed reti-
 nendum videtur δὲ, ut referatur
 ad μὲν in ἢ κτανούσά μιν subaudi-
 tum." Butler. quicum facit Elms-
 leius ad Eurip. Med. 940. Sed
 diversa est ratio hujus loci, atque
 eorum, quæ ibidem protulit vir
 egregius, ut monstraret μὲν in
 priore sententiæ membro interdum
 reticeri. Dicere quidem po-

tuit Æschylus ἢ ἄλοχος αὐτοῦ,
 ἐμὴ δὲ μητῆρ, vel ἢ κτανούσα αὐτόν,
 ἐμὲ δὲ τεκούσα, non item ἢ κτανούσα
 αὐτόν, ἐμὴ δὲ μήτηρ. Consulat
 velim lector exempla ab Elmsleio
 congesta. Particula γε in hoc
 loco propriam vim exserit; valet
 autem scilicet; ut in Eurip. Andr.
 247. Ἐλένη νιν ὤλεσ', οὐκ ἐγώ,
 μητῆρ γε σή, quem locum citat
 Elmsleius.

185. πειπαμένη Ald. δύσθεος ma-
 vult Pauwius. Sed recte inter-
 pretatur Schol. τὸ δύσθεον φρόνημα,
 οὐδαμῶς ἐπώνυμον μητρός, πεπα-
 μένη.

186. αἰνέσθω Ald. Constructio
 imperfecta est. Schol. τάδ' αἰνέσω:
 λείπει οὐκ ἔχω. Si omnia recte se
 habent, potest esse aposiopesi
 quædam post Ὀρέστου. Sed fors-
 an legendum ἐγὼ δὲ πῶς—;?

188. σαίνομα Ald.

φεῦ.

εἶθ' εἶχε φωνὴν εὐφρον', ἀγγέλου δίκην,
ὅπως δίφροντις οὔσα μὴ κινυσσόμην· 190

ἀλλ' ἢ σαφηνῆ τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον,
εἰπέρ γ' ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετμημένος,
ἢ, ξυγγενὴς ὢν, εἶχε συμπευθεῖν ἐμοί,
ἄγαλμα τύμβου τοῦδε, καὶ τιμὴν πατρός.

ἀλλ' εἰδότας μὲν τοὺς θεοὺς καλούμεθα, 195
οἴοισιν ἐν χειμῶσι, ναυτίλων δίκην,

189. εἶθ' et εὐφρον Ald. ἔμφρον' Aurat. Stanl. Schutz. Hermann. Vid. ad Pers. 778. Sed dura locutio est φωνὴ ἔμφρων, et sensum satis aptum præbet lectio vulgata.

190. μὴ κινυσσόμην Ald. Rob. μὴ κινυσσόμην Turn. De constructione ὅπως μὴ ἐκινυσσόμην vid. Matthiæ G. G. §. 520. Obs. 5.

191. ἀλλ' εὖ σαφηνῆ edd. vet. ἀλλ' ἢ Canter. Hermann. ἀλλ' ἦν Erfurdt. ad Sophocl. Aj. p. 626. quod quidem constructionem satis expeditam reddet, si legimus insuper σαφές μοι. Porsonus vero in schedis, ἀλλ' εὖ σάφ' ἦδη. Nihil horum probo. Schutzius scribit ἀλλ' ἢ σάφ' ἦν μοι, quod ne Græcum quidem esse arbitror.

Ibid. ἀποπρίσαι Med. ἀπέπτυσσα Ald. quod probant Botheus et Butlerus, quominus recipiatur vetat prosodiæ lex, a Porsono prolata ad

Eurip. Orest. 64. et ab Erfurdio et Hermanno stabilita ad Sophocl. Aj. 1109. ἀποπτύξαι Rob. Pors. ἀπέπτυσ' ἂν G. Burges. Schol. ἀποπτύσαι; μισῆσαι.

192. εἰπερ ἀπεύχθροῦ Ald. γ' omittunt etiam Rob. Turn.

193. εὖ γε pro εἶχε Hermannus.

194. τιμὴν edd. vet. τιμῆ P. Voss. Pauw. Schutz. τιμὴν retinere videtur Hermannus, Obs. Crit. p. 71. Voluit tamen τιμῆ, nam vertit ornamentum tumuli et honos patris. τιμὴν legerat Scholiasta; ἄγαλμα τύμβου: λείπει ἢ εἰς. Et stare quidem potest. Agam. 217. ἔτλα δ' οὖν θυτῆρ γενέσθαι | θυγατρὸς γυναικοπόινων πολέμων ἀρωγάν, | καὶ προτέλεια ναῶν. De hac constructione vid. Matthiæ. G. G. §. 432. Dobræum ad Aristoph. Plut. p. 39.

στροβούμεθ'. εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας,
 σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμὴν.
 καὶ μὴν στίβοι γε, δεύτερον τεκμήριον,
 ποδῶν ὁμοῖοι, τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφερεῖς. 200
 καὶ γὰρ δὴ ἐστὸν τῷδε περιγραφὰ ποδοῖν,
 αὐτοῦ τ' ἐκείνου, καὶ ξυνεμπόρου τινός.

199. Totam hanc ἀναγνώρισιν a sciolo quodam intrusam fuisse suspicatur Schutzius. Vv. 203, 204. ejectos vult Hermannus. Eichstadius substitui vult v. 204. in locum v. 200. Butlerus vero vv. 195—198. transponendos censet post v. 204. ut illa εὐχου τὰ λοιπὰ statim post Electræ preces subjungantur. Et hæc quidem correctio verisimilis videtur. Ceterum hanc agnitionis partem Euripides perstrinxit, a Stanleio allegatus, in Electr. 534. Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ Γαίας ποδῶν ἑκμακτρον; εἰ δ' ἐστὶν τόδε, Δνεῖν ἀδελφοῖν ποῦς ἂν οὐ γένοιτ' ἴσος, Ἄνδρός τε καὶ γυναικός· ἀλλ' ἀρσὴν κρατεῖ. “Postremam vero partem, tanquam ab omni plane ratione alienam deridendam spectatoribus propinat ibid v. 541. Οὐκ οἶσθ', Ὀρέστης ἠνίκ' ἐκπίπτει χθονός, Νέαν μ' ἔτ' οὔσαν; εἰ δὲ κάκρεκον πέπλους, Πῶς ἂν, τότ' ὦν παῖς, νῦν ἔχοι ταῦτ' ἂν φάρη, Εἰ μὴ ξυναύξοιθ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι;” Quod Euripides Æschylo vitio vertit, id pulcherrimum et omnino

naturæ consentaneum esse arbitrator. Notum est apud nostrates proverbium, homines in undis perituros vel stipulas captare. Quid mirum, si, in re desperata, vel levissimam spei occasionem avide captaverit Electra, quum jamdudum Orestæ reditum cupide expectasset? Quinetiam ipsa suspicionum levitas mentem indicat a recto statu nonnihil dejectam, et a quovis momento in hanc vel illam partem facile impulsam. Accedit, ut recte observavit Botheus, quod tumulus regis desertus erat, iram Ægisthi et Clytæmnestræ timentibus Argivis, unde non male de Oreste ejusque aliquo sodali cogitat virgo. Porro ipse poeta in iis quæ loquitur Orestæ persona vv. 219. sq. ostendit se, quam leve fuerint ἀναγνωρίσεως rationes, satis intellexisse. Æschyli partes egit Eichstadius in ephem. Ienen. 1797. quem librum nondum vidi.

202. Aliter interpungit Aldus, nempe, αὐτοῦ τ' ἐκείνου, καὶ συνεμπόρου τινός Πτέρναι. τενόντων δ' ὑ μ.

πτέρναι, τενόντων θ' ὑπογραφαί, μετρούμεναι
 εἰς ταυτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις.
 πάρεστι δ' ὠδὶς, καὶ φρενῶν καταφθορά. 205

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εὐχου τὰ λοιπὰ, τοῖς θεοῖς τελεσφόρους
 εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα, τυγχάνειν καλῶς.

ΗΛ. ἐπεὶ τί νῦν ἕκατι δαιμόνων κυρῶ;

ΟΡ. εἰς ὄψιν ἤκεις ὧνπερ ἐξήνχου πάλαι.

ΗΛ. καὶ τίνα σύνοισθά μοι καλουμένη βροτῶν; 210

ΟΡ. ζύνοιδ' Ὀρέστην πολλὰ σ' ἐκπαγλουμένην.

ΗΛ. καὶ πρὸς τί δῆτα τυγχάνω κατευγμάτων;

ΟΡ. ὄδ' εἰμί. μὴ μάτευ' ἐμοῦ μάλλον φίλον.

ΗΛ. ἀλλ' ἢ δόλον τιν', ὧ ξέν', ἀμφί μοι πλέκει;

ΟΡ. αὐτὸς κατ' αὐτοῦ τὰρα μηχανορραφῶ. 215

205. πάρεστιν ὠδὶς P.

206. Personarum notæ turban-
 tur in edd. vet.

208. ἐπεὶ τοίνυν Ald. Guelph.
 τί νυν Turn. quod nescio an præ-
 stet.

209. ὄνπερ Rob. ἐξήνκου Ald.
 Sophocl. El. 2. νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί
 σοι Παρόντι λείσσειν, ὧν πρόθυμος
 ἦσθ' αἰεί. Theocrit. X. 17. ἔχεις
 πάλαι ὧν ἐπεθύμεις. Plato Symp.
 p. 192. E. ἀλλ' ἀτεχνῶς οἴοιτ' ἂν
 ἀκηκοέναι τοῦτο ὃ πάλαι ἄρα ἐπε-
 θύμει.

211. ἐκπαγλουμένης Ald. Med.

Guelph. ἐκκαλουμένην P. Pearson.
 σοι ἔκπαγλουμένη Pauw. Bothe.

213. μάστευ' Rob. Vid. ad
 Agam. 1067.

214. Interrogationis notam Hea-
 thio auctore, adposui. Confer Monk.
 ad Eurip. Hippol. 936. Infra 762.

215. κατ' αὐτοῦ τὰρα Ald.
 Med. MS. ap. Rob. τ' ἄρα Rob.
 γ' ἄρα Turn. γ' ἄρα ceteri. τὰρα
 reponendum vidit Salvinius. Supra
 106. ἐμοί τε καὶ σοὶ τὰρ' ἐπεύξομαι
 τόδε. Vid. Monk. ad Eurip. Hipp.

ΗΛ. ἀλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελᾶν θέλεις ;
 ΟΡ. κὰν τοῖς ἐμοῖς ἄρ', εἶπερ ἐν γε τοῖσι σοῖς.
 ΗΛ. ὡς ὄντ' Ὀρέστην τάδε σ' ἐγὼ προσεννέπω ;
 ΟΡ. αὐτὸν μὲν οὖν ὀρώσα δυσμαθεῖς ἐμέ·

κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχὸς 220

σαυτῆς ἀδελφοῦ ξυμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ,
 ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς,
 ἀνεπτερώθης, κἀδόκεις ὀρᾶν ἐμέ.

σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός.

ἰδοῦ δ' ὕφασμα τοῦτο, σῆς ἔργον χερός, 225

443. Elmsl. ad Heracl. 269. Eadem correctione indiget Eurip. El. 472. Interrogationis notam adposui ad v. 216.

217. καὐτοῖς Rob. ἐμοῖσιν ἄρ' Ald. Rob. ἐμοῖσιν, εἶπερ Steph. κὰν τοῖς ἐμοῖς ἄρ' habent Turn. Pors. Schutz.

218. τὰδ' ἐγὼ σε προυννέπω Ald. τὰδ' ἐγὼ σε προυννέπω Rob. τὰδ' ἐγὼ σε προυννέπω Turn. ταῦτ' ἐγὼ σε προυννέπω Pors. Atqui προεννέπω dativum personæ regit: vid. Eumen. 98. Eurip. Med. 352 τάδε σ' ἐγὼ προσεννέπω Aurat. quod verum puto. Agam. 155. Ζεὺς, ὅστις ποτ' ἐστίν, εἰ τόδ' αὐ- | τῷ φίλον κεκλημένω, | τοῦτό νιν προσεννέπω. Et sic Schutz. Butler.

219. μὲν νῦν Ald. Rob. Steph. μὲν οὖν Turn. Scalig. Aur. Canter.

Stanl. Schutz. Dorvill. ad Charit. p. 701. † μὲν νῦν Pors. αὐτόν με νῦν P. Butler. Sed requiritur particula μὲν. αὐτόν μὲν ὀρώσα δυσμαθεῖς—κουρὰν δ' ἰδοῦσα ἀνεπτερώθης. Mox ὀρᾶ pro ὀρώσα Ald.

220. κουρὰν τ' Rob. κηδείου Ald. 221, 2, 3. Hi versus inverso ordine leguntur in Ald. Turn. Steph. 221, 222. transponuntur in Rob. Heathii ac Porsoni ordinem secutus sum.

224. τὸ μὴ Rob. σκέψαιτο μὴ Ald.

225. ἰδοῦ edd. “ἰδοῦ με, et ἴδε με recte dicitur, et utrumque, ni fallor, Attice: sed ἰδοῦ adverbialiter ponitur sine casu, sicut ἰδὲ est conjunctio.” Oudendorp. ad Thom. M. p. 468. Recte igitur in hoc loco ἰδοῦ reposuit Abreschut in 241. Mox χερός Ald.

σπάθης τε πληγὰς, εἰς δὲ θηρίων γραφήν.
 ἔνδον γενοῦ· χαρᾶ δὲ μὴ ἔκπλαγῆς φρένας·
 τοὺς φιλτάτους γὰρ οἶδα νῶν ὄντας πικρούς.

ΗΛ. ὦ φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρός,
 δακρυτὸς ἐλπίς σπέρματος σωτηρίου, 230
 ἀλκῇ πεποιθὼς δῶμ' ἀνακτῆσει πατρός.
 ὦ τερπνὸν ὄμμα, τέσσαρας μοίρας ἔχον
 ἔμοι· προσανδᾶν δ' ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον
 πατέρα τε, καὶ τὸ μητρὸς εἰς σέ μοι ῥέπει

226. ἠδὲ θηρίων γ. Turn. ἐν δὲ Pauwius; haud male. Sophocl. Oed. T. 27. ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς Σκῆψας ἐλαύνει, ubi vid. Elmsleium. (Nisi tamen in isto loco, quod potius suspicor, tmesis sit pro ἐνσκήψας, uti etiam accepit Auctor Appendicis ad Scapulae Lexicon) Callim. H. Dian. 137. μέλοι δὲ μοι αἰὲν ἀοιδῆ, Τῆ ἔνι μὲν Λητοῦς γάμος ἔσσεται, ἐν δὲ σὺ πολλή, Ἐν δὲ καὶ Ἀπόλλων, ἐν δ' οἱ σέο πάντες ἄεθλοι. Alia exempla dabunt Philemon ap. Stob. VIII. p. 53. Herodot. II. 172. 176. VI. 86. 28. Theocrit. II. 68. Sed in hoc loco satis bene se habet εἰς δὲ, i. e. ἰδοῦ εἰς θηρίων γραφήν. Commate tantum post huuc versum distinguunt Canter. H. Steph. Ceterum θηρίου Ald. θηρίου Rob.

227. μενοῦ Ald. Guelph. μὲν οὐ Turn. Dein μήκπλαγιή Ald. μηκ-

πλαγιῶ Rob. μήκπλαγιῆ Med.

228. οἰδωνῶν Ald. Guelph. Ex his et similibus corruptelis satis liquet, quod olim monui, codicem Guelpherbitanum ex editione Aldina transcriptum fuisse.

230. σωτήριος Schutz. Sed monuit Hermannus recte dici Orestem δακρυτὸν ἐλπίδα σπέρματος σωτηρίου, Agamemnonis filium sospitatore, cujus videndi spes deplorata jam fuerit. σωτήριον G. Burges. ad Eum. 879.

232. ὄνομα reponi jubet Valckenaerius ad Eurip. Phoen. 415. Atque ita Hermannus ad Eurip. Hec. 433. Receptam lectionem servandam arbitratur Porsonus ad Or. 1080.

234. πατέρος Turn. Steph. Stanl. πατέρα σέ Schutz. Mox ἔσσε μοι Ald. ἐπ' ἐμοί, factum postea ἔσσε μοι, Med.

D

στέργηθρον,— ἢ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται — 235

καὶ τῆς τυθείσης νηλεῶς ὁμοσπόρου·

πιστὸς δ' ἀδελφὸς ἦσθ', ἐμοὶ σέβας φέρων.

μόνον Κράτος τε, καὶ Δίκη, ξὺν τῷ τρίτῳ,

πάντων μεγίστῳ, Ζηνί, συγγένοιτό μοι.

ΟΡ. Ζεῦ, Ζεῦ, θεωρὸς τῶνδε πραγμάτων γενοῦ· 240

ἰδοῦ δὲ γένναν εὖνιν αἰετοῦ πατρός,

θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασι

δεινῆς ἐχίδνης. τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους

νῆστις πιέζει λιμός· οὐ γὰρ ἐντελής

θήραν πατρῶαν προσφέρειν σκηνήμασιν. 245

οὔτω δὲ κάμῃ τήνδε τ', Ἡλέκτραν λέγω,

ὄραν πάρεστί σοι, πατροστερῆ γόνον,

ἄμφω φυγὴν ἔχοντε τὴν αὐτὴν δόμων.

καὶ τοῦ θυτῆρος καὶ σὲ τιμῶντος μέγα

236. θυθείσης Turn.

238. μόνος Ald. Rob. Med. Hunc versum et 239. Oresti tribuit Turn. Mox σοι pro μοι reponi volunt Stanl. Schutz.

240. πραγμάτων Ald.

241. ἰδὸν Ald. ἰδὼν Turn. γέννα νηλεῶς τοῦ Ald. γεννᾶνιν αἰετοῦ Med. γέννα νῦν αἰετοῦ Rob. γένναν εὖνιν Turn. Steph. αἰετοῦ Pors. quod dubito an non recipiendum fuerit.

242. σπειράμασιν Rob. σπειρήμασι Heathius; rectius vero σπείραμα,

a σπειράω formatum.

243. ἀπωρφανισμένους Ald. Rob.

244. ἐντελεῖς Pauw. Schutz. ἐντελής, ad γένναν referendum est.

245. θῆρα πατρῶα Ald. Med. Guelph. θῆραν Rob. προσφέρειν Ald. Dein σκηνώμασιν edidit Botheus, quæ quidem forma usitatior est.

248. ἔχοντες Ald.

249. καίτοι θυτῆρος Musgrav. Sed idem fere valet καί, sic positum, et articulus omnino requiritur.

πατρὸς νεοσσὸς τούσδ' ἀποφθείρας, πόθεν 250
 ἔξεις ὁμοίας χειρὸς εὐθουινον γέρας;
 οὐτ' αἰετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας, πάλιν
 πέμπειν ἔχους ἂν σήματ' εὐπιθῆ βροτοῖς·
 οὐτ' ἀρχικός σοι πᾶς ὄδ' ἀνανθεὶς πυθμὴν
 βωμοῖς ἀρήξει, βουθύτοις ἐν ἡμασι. 255
 κόμιζ'· ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἀρειας μέγαν
 δόμον, δοκοῦντα κάρτα νῦν πεπτωκέναι.

ΧΟ. ὦ παῖδες, ὦ σωτήρες ἐστίας πατρός,
 σιγαῖθ', ὅπως μὴ πεύσεταιί τις, ὦ τέκνα,
 γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγείλη τάδε 260
 πρὸς τοὺς κρατοῦντας· οὐς ἴδοιμ' ἐγὼ ποτε
 θανόντας ἐν κηκίδι πισσῆρει φλογός.

251. εὐθουινον Ald. Turn.

253. ἔλοις ἂν Ald. Turn. Mox
 εὐπιθῆ omnes. Ut mihi quidem
 videtur, εὐπιθῆς est forma poetica.
 Vide quæ dixi ad Prom. 341.

255. βουθύτοις ἐγήμασιν Ald.

256. δαναρίας μέγαν Ald. Rob.
 Mox κάρτα deest in Rob.

260. Sic Ald. Turn. Steph.
 ἐπαγγείλη Rob. Porsonus edidit
 ἀπαγγελεῖ, citra necessitatem; nam
 quum recte dicatur ὅπως μὴ πεύ-
 σεται, vel ὅπως μὴ ἀπαγγείλη, quid
 vetat, quominus utraque construc-
 tio in eadem sententia usurpetur?

Eurip. Phœn. 90. Ἐπίσχεσ, ὡς
 ἂν προξερευνήσω στίβον, Μὴ τις
 πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται, Κα-
 μοὶ μὲν ἔλθη φαῦλος, ὡς δούλω,
 λόγος. "Diversos modos," inquit
 Porsonus, "jungit Euripides, quo-
 niam ad tempora diversa spectant."
 Si qua vero temporum diversitas
 apud Euripidem innuitur, eadem
 certe in hoc loco intelligenda est.

261. Aristoph. Ach. 1156. ὄν
 ἔτ' ἐπίδοιμι τευθίδος δεόμενον—ubi
 Berglerus hunc locum contulit, et
 Eurip. Med. 164. ὄν ποτ' ἐγὼ
 νύμφαν τ' ἐσίδοιμ' | αὐτοῖς μελάθροις
 διακναιομένους.

ΟΡ. οὔτοι προδώσει Λοξίου μεγασθενῆς
 χρησμός, κελεύων τόνδε κίνδυνον περᾶν,
 κάξορθιάζων πολλά, καὶ δυσχειμέρους 265
 ἄτας ὑφ' ἧπαρ θερμὸν ἐξαυδόμενος,
 εἰ μὴ μέτειμι τοῦ πατρὸς τοὺς αἰτίους,
 τρόπον τὸν αὐτὸν ἀνταποκτεῖναι λέγων,
 ἀχρημάτοισι ζημίαις ταυρούμενον
 αὐτὸν δ' ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε 270
 τίσειν μ', ἔχοντα πολλὰ δυστέρπῃ κακά.
 τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα
 βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε, τὰς δὲ νῶν νόσους,
 σαρκῶν ἐπαμβατῆρας ἀγρίαις γνάθοις

263. οὔτι Ald. Rob. Conf. Eum.
 61. Λοξία μεγασθενεῖ. Ibid. 63.
 Apollo ait, Οὔτοι προδώσω.

265. κάξορθιάζων Ald. κάξορ-
 θριάζων Rob. Med.

266. ὑφ' ἧς παρθμόν Ald. Turn.
 Guelph. Botheus edidit ὑφ' ἧπαρ
 τούμὸν.—“*Accius in Epigonis ap.
 Nonium p. 185, 20.*” R. P. “*Ullo
 pro ultus fuero. Accius Epigonis.
 Qui nisi genitorem ullo, nullum
 meis dat finem miseris.*”

269. ἀποχρηματοῖσι Ald. ἀπο-
 χρήμα τοῖσι Turn. Steph. ἀποχρη-
 μάτοισι Canter. ἀχρημάτοισι Ro-
 bortellus, ex correctione Sophiani.
 Et sic P. Scalig. Pers. 172. Μήτ'
 ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς. Eadem

est utriusque vocis significatio.

Ibid. ταυρούμενος Turn.

273. τὰς δὲ Rob. Pauw. Ceteri
 τάσδε. Lobeck. ad Sophocl. Aj.
 756. ὡς ἔφη λέγων, confert h. l. et
 Agam. 198. ἀναξ τόδ' εἶπε φωνῶν.
 Pene suspicor legendum βροτοῖσι
 φάσκων, *dictitans*, potius quam
 πιφαύσκων *ostendens*. Musgravius
 autem conjiciebat, πιφαύσκειν εἶπε
 γαστέρων νόσους, Σαρκῶν τ'. Locum
 recte explicat Scholiasta; τοὺς μὲν
 γὰρ πολίτας λιμώξειν ἐκ γῆς ἔφασκε,
 πρὸς ἀφοσίωσιν Ἀγαμέμνονος, ὡς
 μὴ ἐκδικήσαντας ἡμᾶς δὲ σωματικῶς
 φθαρῆναι.

274. ἐπεμβατῆρας P. Aurat.
 quod et ego malim.

λιχῆνας, ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν· 275
 λευκὰς δὲ κόρσας τῆδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ.
 ἄλλας τ' ἐφώνει προσβολὰς Ἐρινύων,
 ἐκ τῶν πατρώων αἱμάτων τελουμένας,
 ὄρωντα λαμπρόν, ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὄφρύν.
 τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνεργέων βέλος 280
 ἐκ προστροπαίων ἐν γένει πεπτωκότων,
 καὶ λύσσα, καὶ μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος,
 κινεῖ, ταρασσεῖ· καὶ διώκεται πόλεως

276. ἐπαντέλλει Ald. Guelph. Med. Hunc versum citat Auctor Etym. M. p. 530, 51. Etymol. Gudian. p. 338.

277. ἄλλας τε φωνεῖ edd. vet. Correxerit Stanleius, post Auratum. ἐρινύων Turn. ἐρινύων Ald. Rob. Vid. Gloss. in Prom. 53.

278. ματρώων Rob. e conjectura. Mox omnes post τελουμένας plene interpungunt.

279. ὄρων τε λαμπρόν ἐν σκότῳ νωμῶν τ' ὄφρύν Pauw. sc. Apollo. Heathius vero legit, ὄρωντα λαμπρόν ἐν σκότῳ νωμῶν γ' ὄφρύν. Oblitus scilicet ὄφρύν feminini generis esse. Sensus est, *alias etiam praedixit Furiarum aggressiones me clare visurum esse, vel in nocturnis tenebris*: sicut infra ait Orestes, Ὑμεῖς μὲν οὐχ ὄρατε τάσδ', ἐγὼ δ' ὄρω. Eumen. 104. Εὐδουσα γὰρ φρήν ὄμμασιν λαμπρύνεται. Neque tamen haec omni ex parte

mihī placent. An legendum ὄρωντα λαμπρόν μ', an hic versus transponendus post v. 282?

281. προτροπαίων Ald.

283. διώκεσθαι Ald. Med. unde Porsonus edidit διωκάθει. "Rarior verborum forma in αθω," inquit Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 87. "et ab Atticis in paucis tantum recepta, velut, διωκάθω, εἰργάθω, ἀμυνάθω, εἰκάθω, ὑπείκάθω. His κιάθω adjicit Etymolog. M. p. 8, 18." Horum tamen verborum praesens tempus nusquam legi, nisi apud grammaticos, docet Elmsleius ad Eurip. Med. p. 113. not. et rectius scribi διωκαθεῖν, εἰργαθεῖν, &c. aoristo tempore. In hoc loco certe non requiritur mutatio, si διώκεται sensu passivo accipiatur. De verbis in αθω, sive αθον, vid. etiam Valckenaerii Adnot. in Thom. Mag. p. 156. Alius generis sunt ὀρμάθω et πελάθω.

χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας.
καὶ τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος 285
εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λιβός,
βωμῶν τ' ἀπείργειν οὐχ ὄρωμένην πατρὸς
μῆνιν· δέχεσθαι δ', οὔτε συλλύειν τινά·
πάντων δ' ἄτιμον κάφιλον θνήσκειν χρόνῳ,
κακῶς ταριχευθέντα παμφθάρτῳ μόρῳ. 290
τοιοῖσδε χρησμοῖς ἄρα χρὴ πεποιθέναι.
κεῖ μὴ πέποιθα, τοῦργόν ἐστ' ἐργαστέον·
πολλοὶ γὰρ εἰς ἐν ξυμπίτνουσιν ἴμεροι —

285. κρατερός Ald. μέρους Rob.

286. Sic Turn. Schutz. Reliqui
λίβος.

287. In edd. vetustioribus ita interpungitur hic locus: Βωμῶν τ' ἀπείργειν οὐχ ὄρωμένην πατρὸς Μῆνιν δέχεσθαι, οὔτε συλλύειν τινά. Porsonus, (Opusc. p. 211.) legebat, Βωμῶν τ' ἀπείργειν, οὔτε συλλύειν τινά, Πάντων δ' ἄτιμον οὐχ ὄρωμένην πατρὸς Μῆνιν δέχεσθαι, κάφιλον θνήσκειν χρόνῳ. Sed meliorem viam iniit Hermannus de Metr. Pindari I. 5. et post eum Elmsleius ad Sophocl. Oed. T. 817. οὔτε simili modo supprimitur Agam. 515. Πάρις γάρ, οὔτε συντελής πόλις, Ἐξεύχεται τὸ δῖαμα τοῦ πάθους πλέον. ubi vide quæ adnotavi in ed. secunda. δέχεσθαι ad hospites referri certissimum est. Conf. Glossar.

288. συλλούειν Casaub. et Heath.

qui confert Sophocl. Oed. T. 248. μήτε χέρνιβας νέμειν. Sed hoc non est συλλούειν. Verum puto συλλύειν, operam præstare in expiando scelere. Modus describitur in Eumen. 440.

289. πάντως Bigot.

292. Hermannus Obs. Crit. p. 76. corrigit κεῖ μὴ πεποιθῶ, quia indicativus significare videatur Orestem non credere oraculo. Idem vero ad Viger. 304. scribit κεῖ μὴ 'πεποιθῆ, τοῦργον ἐστ' ἐργαστέον. Sed si plusquam perfectum præcedit, sequi debet imperfectum ἦν, vel ἂν ἦν.

Ibid. τοῦργον ἐργαστέον Ald. ἐξεργαστέον Turn. Steph. Stanl. Pors. ἐστ' ἐργαστέον Rob. Med.

293. συμπίπτουσιν edd. vet. συμπίτνουσιν conjecit H. Steph. et sic Schutz. Porson.

θεοῦ τ' ἐφετμαί, καὶ πατρὸς πένθος μέγα,
 καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία — 295
 τὸ μὴ πολίτας, εὐκλεεστάτους βροτῶν,
 Τροίας ἀναστατῆρας εὐδόξῳ φρενί,
 δυοῖν γυναικοῖν ᾧδ' ὑπηκόους πέλειν.
 θηλεία γὰρ φρήν· εἰ δὲ μὴ, τάχ' εἴσεται.

ΧΟ. ἀλλ' ᾧ μεγάλαι Μοῖραι, Διόθεν 300
 τῆδε τελευτᾶν,
 ἧ τὸ δίκαιον μεταβαίνει.

Ἄντι μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης ἐχθρὰ
 γλώσσα τελείσθω — τοῦφειλόμενον
 πράσσουσα Δίκη μέγ' αὔτει — 305
 ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν
 πληγὴν τινέτω. ΔΡΑΣΑΝΤΙ ΠΑΘΕΙΝ,
 τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ.

ΟΡ. ᾧ πάτερ αἰνόπατερ, τί σοι στρ. ἀ.
 φάμενος, ἧ τί ῥέξας, 310
 τύχοιμ' ἂν ἕκαθεν οὐρίσας,

295. καὶ πρὸς, πιέζει Abresch.
 Hunc versum, et qui proxime præ-
 iuit, parenthetice sumendos esse
 vidit Botheus; πολλοὶ ἴμεροι, ἤγουν
 θεοῦ ἐφετμαί, καὶ πατρὸς πένθος,
 καὶ χρημάτων ἀχηνία, συμπίτνουσιν
 εἰς ἓν, ἤγουν τὸ μὴ πολίτας κ. τ. λ.

297. ἀδόξῳ Rob. sed ex con-
 jectura Sophiani; MS. enim εὐ-

δόξῳ.

302. ἧ Ald.

303. ἀντὶ γὰρ Rob.

305. δίκης Ald. δίκην μέγαντι
 Rob. δίκηνα μέγαντι Med.

309. μάτερ αἰνόματερ Rob.

310. ῥέξας Ald.

311. Hermannus in Obs. Crit.

ἐνθα σ' ἔχουσιν εὐναί,
 σκότῳ φάος ἰσόμοιρον;
 χάριτες δ' ὁμοίως

ubi totum hunc locum in antistrophica redegit, lectionem receptam sequitur, quam repræsentavi. Sed in Annot. ad Viger. 284. citat τύχοιμ', ἄγκαθεν οὐρίσας, sine ἄν, quam tamen particulam in hujusmodi locutionibus omnino requiri arbitror, quidquid contra dixerint ipse Hermannus, et Reisingius in Cōmment. de vi et usu particulæ ἄν, p. 133. Infra 412. Τί δ' ἄν εἰπόντες τύχοιμεν ἄν; Agam. 1241. τί νυν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος Τύχοιμ' ἄν; Sophocl. Œd. C. 221. Ποίας πάτρας ὑμᾶς ἄν ἢ γένους ποτὲ Τύχοιμ' ἄν εἰπών; Jure autem negat Dobræus ad Porsoni Aristoph. p. (103.) "adhuc satis probatum, in his formulis ἄν unquam omisisse tragicos, nisi forte, de quo ipso valde dubitat, in melicis; multo minus comicos." Vid. Mus. Crit. Cantab. I. p. 190. Cum hoc loco comparandus Eurip. Or. 1223. ubi Orestes patrem sic invocatur; ὦ δῶμα ναίων νυκτὸς ὀρφναίας, πάτερ, Καλεῖ σ' Ὀρέστης παῖς σὸς ἐπικούρον μολεῖν τοῖς δεομένοισι. De ordine stropharum videndus est Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 736.

313. σκότου Pearson. ἰσοτίμοιρον Ald. Rob. Med. Guelph. † ἰσόμοιρον Porson. forte ob pro-

ductum ι. Observavit autem ad Orest. 9. Etymologi dictum de priore in ἴσος apud scenicos semper correpta, de simplice ἴσος verum esse; compositum ἰσόθεος primam producere in Æschyl. Pers. 80. ἰσόμοιρος primam corripit in Sophocl. El. 86. ὦ φάος ἀγνόν, καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ, ubi Erfurdlius reponi jubet apud nostrum, ἀντίμοιρον, cui favere videatur Scholiastæ interpretatio; ἔκαθεν οὐρίσας: πόρρωθέν σου ἀφοριζόμενος· σὺ μὲν γὰρ ἐν σκότῳ, ἐγὼ δὲ ἐν τῷ φωτί. ἐνάντιον γὰρ τὸ φῶς τῷ σκότῳ. Ab Hermanno intelligitur *lux contigua tenebris*. Sed tota hujus loci difficultas ex eo pendet, quod non perspexerunt interpretes φάος accusativum esse, ad participium οὐρίσας pertinentem; sensus est, *Quid dicam aut quid faciam, ut prospero flatu e longinquo, ubi te habent cubilia, mihi expedire possim lucem tenebris æqualem?* (i. e. lætam fortunam, quæ calamitates compensare queat; ut *post tantos renoventur gaudia luctus*.) Cum hoc optime quadrant sequentia, *tum vero gratiæ celebrarentur, lessus honorem ferens Atridis pristinis ædium dominis*. Schutzius vertit ὁμοίως tamen, quasi idem esset ac ὅμως.

κεκλήντ' ἄν, γόος εὐκλεῆς 315

προσθοδόμοις Ἀτρείδαις.

ΧΟ. τέκνον, φρόνημα τοῦ στρ. β'.

θανόντος οὐ δαμάζει

πυρὸς μαλερὰ γνάθος,

φαίνει δ' ὕστερον ὀργάς. 320

ὄτοτύζεται δ' ὁ θνήσκων,

ἀναφαίνεται δ' ὁ βλάπτων

πατέρων τε καὶ τέκόντων

γόος ἔνδικος ματεύει

τὸ πᾶν, ἀμφιλαφῆς παραχθείς. 325

ΗΛ. κλυθί νυν, ὦ πάτερ, ἐν μέρει ἀντ. α'.

πολυδάκρυτα πένθη.

315. κέκληται Ald. Guelph. Schutz. Ceteri κέκληνται. Musgravius "κέκληται subj. a κέκλωμαι." Equidem rescripsi κεκλήντ' ἄν. De hac forma optativi vide Elmsleium ad Eurip. Heracl. 283. Dobræum ad Aristoph. Plut. 992.

316. πρόσθε δαμείσ' Musgr. πρὸς θοδόμοις Ald. Schol. τοῖς πρότερον ἐσχηκόσι δόμον. νῦν γὰρ οὐκ εἰσὶ δόμοι φρουῖδα γὰρ τὰδ' ἤδη. (Eurip. Med. 139.)

319. πυρὸς ἢ μ. Ald. Rob. Turn. Articulum omisit Porson: et sic Burneiuss.

321. ὄτοτύζεται. Rob.

323. πατέρων δὲ Hermann. Butlerus conjicit πατέρων δὲ καὶ θα-

νόντων, quamvis mortuorum. καὶ τέκνων A. Bigot. Stanl.

325. Schol. ζητεῖ τὸ ἀντιτιμωρεῖσθαι. ὅμως οὐκ ἠρεμεῖ ἢ ψυχῆ· ζητεῖ γὰρ παντελῶς παρασσομένη τὴν ἐκδίκησιν. unde ποινὰν pro τὸ πᾶν reponunt Schutzius et Hermannus. Sed manifestum est, interpretem Græcum voces τὸ ἀντιτιμωρεῖσθαι-τὴν ἐκδίκησιν, supplere, ut id quod subaudiendum est, indicet. Musgravius hæc extudit, κόπαν' ἀμφιλαφῆ παραχθείς i. e. ὀργισθείς.

326. νῦν edd. vet. νυν Stanl. et post eum reliqui. Personarum notas confundit Robortellus, Oresti tribuens 328—331. 333, &c.

δίπαις τοί σ' ἐπιτύμβιος

θρήνος ἀναστενάζει.

τάφος δ' ἰκέτας δέδεκται,

330

φυγάδας θ' ὁμοίως.

τί τῶνδ' εὖ; τί δ' ἄτερ κακῶν;

οὐκ ἀτρίακτος ἄτα;

ΧΟ. ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρήζων

θείη κελάδους εὐφθογγοτέρους·

335

ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων

παιὰν μελάθροις ἐν βασιλείοις

νεοκράτα φίλον κομίσειεν.

ΟΡ. εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλίῳ

στρ. γ'.

πρὸς τινος Λυκίων, πάτερ,

340

328. τοῖς ἐπιτυμβιδίοις Ald. Rob. τοὺς ἐπιτυμβιδίους Turn. τοί σ' ἐπιτυμβίδιος Pors. ἐπιτύμβιος Hermann. Butlerus confert Agam. 1556. (1525.) Τίς δ' ἐπιτύμβιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ — πονήσει; Altera forma occurrit v. 336. unde hic etiam reposuit Porsonus.

329. θρήνους Ald. Turn.

332. ἄτ' ἐν κακῶν Ald. αὐτε κακῶς Turn. Agam. 204. τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν;

333. Interrogationis notam posuerunt Schutz. Hermann. Porson.

334. ἀλλ' ἐκτ' ἂν Ald.

335. θήη Ald. Rob. Med. Guelph.

337. παίων edd. παιὰν Jacob. Vide notata ad Theb. 254. quibus hoc tantum adjecerim, παιῶν Ionicam, παιὰν vero Doricam formam fuisse ejusdem nominis. Mox ἐμβασιλείοις Ald. et νεοκράτα.

338. Repetenda est particula ἂν ex v. 334. Vid. Elmsl. ad Eurip. Med. p. 150. not. φίλον κομίζει Ald. φίλον κομίζοι Rob. Med. φίλον γέ κομίζοι Turn. Steph. κομίσειεν Porson. Hermann. Schutz.

340. πόρτινος Ald. Mox κατεναρίσθης edd. ante Porson.

δορίτμητος κατηναρίσθης.

λιπὼν ἂν εὐκλειαν ἐν δόμοισιν,

τέκνων τε κελεύθοις

ἐπίστρεπτον αἰῶνα κτίσας,

πολύχωστον ἂν εἶχες

345

τάφον διαποντίου γᾶς,

δώμασιν εὐφόρητον.

ΧΟ. φίλος φίλοισι τοῖς

ἀντ. β΄.

ἐκεῖ καλῶς θανούσι,

κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων

350

σεμνότιμος ἀνάκτωρ,

πρόπολός τε τῶν μεγίστων

χθονίων ἐκεῖ τυράννων.

341. *δορίτμητος* Stanleii conjectura est. Malim *δορίκμητος*. Cum hoc loco comparandum est Pelei votum apud Eurip. Andr. 1184. *Εἶθε σ' ὑπ' Ἰλίῳ ἦναρε δαίμων, Σιμοεντίδα παρ' ἀκτάν.* Sophocl. El. 94. *"Ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνώ Πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν Φοῖνιος Ἄρης οὐκ ἐξέτισεν.* Uterque colorem traxit ex Odyss. A. 236. *ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ᾧδ' ἀκαχοίμην, Εἰ μετὰ Φοῖς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ, Ἥε φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον πολύπευσε· Τῷ κέν Φοι τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοί, Ἥδέ κε καὶ Φῶ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.*

Conf. etiam Virgil. *Æn.* I. 98. et Appian. Hann. p. 571. citatum a Tourpio in Suid. I. p. 202.

342. *εὐκλειαν* Ald. et mox τ' *ἐκελεύθοις*.

344. *ἐπὶ στρατὸν* Ald. Guelph. Mox *κτίσας* Ald. Rob. Turn. et sic Hermannus.

346. *διὰ ποντίουτας* Ald. *διαποντίουτας* Rob. *διαποντίου τᾶς* Med.

348. Hanc Antistropham, Hermannus jubente, Choro libenter assignavi.

349. *τοῖς ἐκεῖ. ἐκεῖ κ. θ.* Ald. Turn. *θανούσιν* Ald. Rob.

350. *καὶ τὰ* Ald.

βασιλεὺς γὰρ ἦς, ὄφρ' ἔζης,
 μόριμον λάχος πιπλάντων 355
 χεροῖν πεισίβροτόν τε βάκτρον.
 ΗΛ. μηδ' ὑπὸ Τρωίοις ἀντ. γ'.
 τείχεσι φθίμενος, πάτερ,
 μετ' ἄλλω δουρικμηῆτι λαῶ

354. ἦσθ' Abreschius; quod quidem magis Atticum esse aiunt Moeris et Thomas Magister. Dein ὄφρα ἔζης edd. vet. ὄτ' ἔζης mavult Butlerus. Vel hic versus in parenthesi legendus, vel vertendum cum Butlero, *Rex eras, quamdiu vivebas, eorum omnium qui sortem illam fato praescriptam manibus sceptroque populos regente adimplebant.* Displicet tamen πιπλάντων sine articulo.

355. πιπλάντων edd. vet. πιπλάντων Heath. probante Butlero, qui monet πίπλημι formatum esse a πλέω, sicut τίθημι a θέω. Vide Glossar. in Pers. 815. Correptionem vocalis ante μπ et μπλ tueri conatus est Musgravius ad Eurip. Iph. A. 124. item Toupus et Jacobsius; quos non sequitur Seidlerus de Verss. Dochm. p. 25. not. Idem tamen ingeniose monet hanc correptionem fortasse eo vindicari posse, quod recentioris aevi Graeci, qui, secundum Hermannum de Em. Gr. Gr. p. 54. veterem consonantium vim integram ad hunc

diem conservarunt, consonas μπ tam leniter pronuntiant, ut Latinorum *b* et *v* per illas litteras in sua lingua reddant, veluti *barba* μπάρμπα. Hoc tamen argumentum non nimium ponderis habet. ὑπέρκοπος, et ἀπλακεῖν hodie leguntur, ubi olim libri dabant ὑπέρκομπος et ἀμπλακεῖν. Vid. Erfurdt. ad Sophocl. Aj. 127. Hermann. El. Doctr. Metr. p. 47. Glossar. in Theb. 795.

356. πεισίμβροτον edd. πεισίμβροτον Pauw. πεισιμβρότῳ τε βάκτρῳ Schutz. Burneius confert Homer. Il. Ω. 785. φαεσίμβροτος ἠώς, cum Pindari Ol. VII. 71. φανσίμβροτος δαίμων.

357. Τρωίας edd. vet. Τρωίοις Hermann. Schutz. Malim tamen Τρωϊκοῖς, ut in Agam. 325.

358. τείχεσσι edd. vet. et Porson. τείχεσι Heath.

359. ἄλλων ante Stanleium legabatur. Interpretes connectunt πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον—μηδ' ὑπὸ Τρωίοις, κ. τ. λ. quod vereor ut recte fieri possit, quum potius

παρὰ Σκαμάνδρου πόρον τέθαιψαι 360

πάρος δ' οἱ κτανόν-

τες οὕτω δαμῆναι * * *

θανατηφόρον αἶσαν

πρόσω τινὰ πυνθάνεσθαι

τῶνδε πόνων ἄπειρον. 365

ΧΟ. ταῦτα μὲν, ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ,

μεγάλῃς δὲ τύχῃς καὶ Ὑπερβορέου

μείζονα φωνεῖς, ὀδυνᾶ γάρ.

ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης

dicendum esset οὐδ' ὑπὸ Τρ. Si locus est sanus, continuatur votum, εἴ γὰρ κατηναρίσθης—μηδ' ὑπὸ Τρ. Locum recte intellexit Scholiasta; γυναικικῶς οὐδὲ τούτῳ ἀρέσκειται; ἀλλὰ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνηρῆσθαι, i. e. Electra vero, velut femina, ne hoc quidem Orestis votum probat, scilicet ut pater olim ante Trojam succubisset; sed potius hoc sibi placitum fuisse dicit, si pater omnino intactus evasisset, interfectores autem prius interissent; ut fatum, quod mortem iis intulerit, e longinquo aliquis, harum calamitatum expers, audivisset. Dediautem δουρικμητι pro δορικμητι.

361. οἱ κτανόντες νιν edd. νιν omisit Burneius. Hermannus vero corrigit, πάροιθε θανῶν ἢ κτανόντεσσιν οὕτω δαμῆναι, quod mirabor si ipse hodie probet.

362. οὕτως edd. ante Porson. Schol. δαμῆναι: λείπει τὸ ὄφελον πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν τὸν πατέρα.

364. πρόσσω edd. πρόσσω Hermann.

368. φωνεῖ Ald. Rob. Med. Guelph. Dein ὀδυνᾶσαι γὰρ edd. ὀδυνᾶσαι sine γὰρ Hermann. Schutz. Sed ὀδυνᾶν vim habet transitivam, vexare. "Pro ὀδυνᾶσαι γὰρ, ut citat Valckenaerius ad Euripid. Hippol. lege ὀδυνᾶ γὰρ, ut sit versus parameiacus." R. P.

369. μαράγνης Ald. Med. Guelph. μαράγνης Rob. μαραίνης Turn. et recentiores: sed μαράγνης Heath. et Porson. sicut legitur in Platone Comico ap. Polluc. X. 56. Incert. Rhés. 817. ubi Scholiasta monet Herodianum scribere penatuce μαράγνα. Apud Hesychium etiam hanc formam reponunt viri

δοῦπος ἰκνεῖται· τῶν μὲν αρωγοὶ 370
κατὰ γῆς ἤδη· τῶν δὲ κρατούντων
χέρες οὐχ ὅσαι στυγερῶν τούτων·
παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται.

ΗΛ. τοῦτο διαμπερὲς οὖς στρ. δ'.
ἴκεθ', ἄπερ τε βέλος. 375

Ζεῦ, Ζεῦ, κάτωθεν ἀμπέμπων
ὑστερόποινον ἄταν,
βροτῶν πλήμονι καὶ πανούργῳ
χειρί, τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται.

docti pro μάραϊνα. Photius, Μά-
ραϊνα: μάστιξ.

372. στυγερόν τοῦτο Aurat. στυ-
γερῶν ὄντων Hermann. στυγερῶν
θανάτων Schutz. στυγερόν τοῦτ'
οὖν Bothe. An legendum χέρες
οὐχ ὅσαι. στυγερῶ τούτῳ· *ultrum-
que horum difficile et odiosum;*
*pueris tamen (i. e. Orestis et Elec-
træ) gravius est: i. e. molestius*
est, certamine imminente, opitula-
toribus carere, quam manus pol-
lutas habere. Sed hoc non omnino
placet. Locum certe non intel-
lexit interpres Græcus; χέρες οὐχ
ὅσαι: τοῦτο ἰδίᾳ ἀναπεφώνηται, τῶν
ἄγαν στυγερῶν τούτων, τοῦτο δὲ
μᾶλλον Ἀγαμέμνονος τοῖς παισὶν
αὐτοῦ συμβέβηκεν· πρὸς ὃ ἐπάγει
Ἡλέκτρα ὅτι ὡς βέλος ὁ λόγος οὗτος
ἤψατό μου.

374. διαμπερὲς Rob. Hic ver-
sus et 375. in pentametrum elegia-
cum conjungi possunt.

375. ἄτε περ βέλος Turn. Steph.
Stahl. Porson. ἄπερ τε Ald. Rob.
Med. Guelph. Hermann. quod
nescio an alias dictum sit pro ἄτε.
Olim suspicabar legendum ἄπερ τι
βέλος.

376. ἄμπεμπε Bigot. ἄμπεμπ' ὦ
Musgr. ἄμπεμψον Portus, qui et
Orestis personam hic loqui putat.
Sed Auratus ΗΛ.

377. ἄτην Rob. Med.

379. τοκεῦσι δόμῳ στελεῖται Rob.
τοκεῦσι ὅπως τέληται Scalig. Bothe.
et Scholiasta quidem legisse vide-
tur ὅπως, qui ita scribit, ἵνα τὸ
ὅμοιον καὶ ἴσον τῷ πατρί μου φυ-
λαχθῇ. H. Stephanus conjicit το-

- ΧΟ. ἐφϋμνη̄σαι γένοιτό μοι στρ. ε̄.
 πευκάεντ' ὀλολυγμὸν ἀνδρὸς 381
 θεινομένου, γυναικὸς τ'
 ὀλλυμένας, τί γὰρ κεύ-
 θω φρενὸς οἶον ἔμπας
 ποτᾶται, πάροιθέν τε πρῶρας, 385
 δριμὺς ἀήτας, κραδίας
 θυμός, ἔγκοτον στύγος;
 ΟΡ. καί ποτ' ἂν ἀμφιθαλῆς ἀντ. δ'.
 Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι,

κεῦσι δ' ὅμως τελείτε. Totus hic locus intricatus est, nec quibus personis variæ carminis partes assignandæ sint, satis liquet.

381. πευκήεντ' edd. vet. πευκάεντ' Hermann.

382. θεινόμενον Ald. Guelph. Μοχ ὀλυμένας Ald. ὀλλυμένης Rob. In his versibus distribuendis secutus sum Seidlerum de Verss. Dochm. p. 45.

384. θεῖον ἔμπας edd. οἶον optime Hermannus. τοῖον et θεῖον confusa sunt, ut opinor, in Theb. 577. Scholiasta tamen legerat θεῖον, quantum ex interpretatione ejus colligere licet: ὅμως τὸ εἰμαρμένον περιπίτταται πάντας, καὶ οὐκ ἂν ἐπιβουλευθείη παρὰ τὸ μοιρίδιον. Seidlerus l. c. legit, τί γὰρ κεύθω φρενί; θῦον ἔμπας.

386. δριμὺ ἄκται καρδίας Ald.

δριμὺς ἄκται καρδίας Rob. δριμείας τὲ καρδίας Turn. Steph. δριμὺς ἦται καρδίας Porson. δριμείας κραδίας Hermann. Codex vero Mediceus exhibet δριμὺς ἀήται, "forte pro ἀήτας," inquit Salvini. Et hoc recipiendum judicavi, quum optime cum præcedentibus cohæreat, πάροιθεν πρῶρας δριμὺς ἀήτας, Angl. *a sharp gale right ahead.*

387. θύματος Hermann. εἴκοτον Ald.

388. ποτέ vertendum est *tandem aliquando*: sicut in Eurip. El. 766. ὦ θεοί, Δίκη τε πάνθ' ὀρώσ', ἦλθές ποτε. Sed nescio an potius cum interrogatione legi debeat, sicut apud Stanleium. ἀμφιθαλῆ Jacob. Sed vide Glossarium. Botheus legit εἴ ποτ' ἂν ἀμφ. *Si aliquando*: quod solæcum est.

390 φεῦ, φεῦ, κάρανα δαίξας.

188 πιστὰ γένοιτο χώρα.

δίκαν δ' ἐξ ἀδίκων ἀπαιτῶ.

κλῦτε δὲ τὰ χθονίων τετιμέναι.

ΧΟ. ἀλλὰ νόμος μὲν φονίας σταγόνας,
395 χυμένας εἰς πέδον, ἄλλο προσαιτεῖν

αἶμα· βοᾷ γὰρ λοιγὸς Ἐρινύν,

παρὰ τῶν πρότερον φθιμένων ἄτην

ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτη.

ΗΛ. ποῖ, ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες; στρ. στ'.

ἴδετε, πολυκρατεῖς ἄραι τῶν φθιμένων, 400

390. *καραδαναίξας* Ald. *δαίξαι* Musgr. *Electrae personam praefigit Portus. Aeschylus, Homeri auctoritatem secutus, primam in δαίξω communem facit. Brevis est in Suppl. 688. τάνδε πόλιν δαίξων.*

393. Locus manifeste corruptus; qui nec sensui nec metro satisfacit. Schol. *τετιμέναι: αἱ ἔριννές παρὰ τῶν χθονίων θεῶν τετιμημέναι. Sententiae conveniret κλῦτε τὰδε, χθονίων τύραννοι. Cf. 399.*

394. *ἀλλ' ἄνομος* Ald. Rob. Mox *ἐς πέδον* libri. Hi versus anapaestici iis respondent, quorum primus est v. 334.

396. *βοαὶ* Ald. *λοιγὸν Ἐριννὺς* edd. pleræque (*ἔριννός* Ald. Rob.) *λοιγὸς Ἐριννὺν* Hermann. Si vulgatum retinemus, legi potest in v. 398. *ἐπάγουσιν*, cum Bigot.

397. *προτέρων* edd. vet. *πρότερον* P. et sic Porsonus in schedis, conferens Philem. Stob. 27. 194. 29. 127. *Ὡς ἠδέως μοι γέγονε τὰ πρότερον κακά. (πρότερα Grot. vide R. P. Adv. p. 159.) Adjice Machon. Athen. XIII. p. 582. Α. Φιλεῖν, καθάπερ ταῖς πρότερον ἡμέραις αἰεί. Demosth. Ol. I. v. fin. καιρός—ὅς οὐδενός ἐστιν ἐλάττων τῶν πρότερον ἐκείνων* ubi edd. nonnullae *προτέρων*.

398. "*Alii ἐπάγουσ' ἐπ' ἄτη, non male, opinor; ut scilicet jungatur cum nominativo Ἐριννός.*" H. Steph. *ἀπάγουσαν ἀπ'* Rob. *ἐπάγουσ' ἐπ'* Turn. *ἐπάγουσ' ἔτ' ἐπ' ἄτη* conjicit Butler.

399. *τυραννίδος* Ald. Turn.

400. *ἴδεσθε* P. *φθιμένων* Ald. *τῶν* inseruit Burnei. In proximo versu *ἴδετε* habet Turn.

ἴδεσθ' Ἀτρειδᾶν τὰ λοιπ' ἀμηχάνως
ἔχοντα καὶ δωμάτων

ἄτιμα. ποῖ τις τράποιτ' ἄν, ὦ Ζεῦ;

ΧΟ. πέπαλται δ' αὐτέ μοι φίλον ἀντ. ε.

κέαρ, τόνδε κλύουσαν οἶκτον· 405

καὶ τότε μὲν δύσελπις,

σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦ-

ται πρὸς ἔπος κλυούση·

ὅταν δ' αὐτ' ἐπ' ἀλκῆς θρασεῖα,

* * ἀπέστασεν ἄχος 410

πρὸς τὸ φαίνεσθαι καλῶς.

ΟΡ. τί δ' ἂν εἰπόντες τύχοιμεν; ἦ τάπερ ἀντ. ζ.

πάθομεν ἄχρα πρὸς γε τῶν τεκομένων

402. ἔχονται Ald.

403. πετιστραποιτ' Med. πᾶ τις edd. ποῖ τις Elmsleius ad Eurip. Heracl. 595.

404. πεπάλαται Ald. Rob. De constructione, πέπαλταί μοι κέαρ—κλύουσαν, vid. ad Agam. 1022. Matthiæ Gr. Gr. §. 555. Obs. 3. Schol. κλύουσαν: ἀντὶ τοῦ κλυούση.

407. κελαινώται Ald.

409. ὅτ' ἂν δ' αὐτ' ἐπαλκὲς θρασεῖα πείστασεν Ald. ἐπαλκὲς θρασεῖα πείστασεν Rob. Bigot. ἐπαλκὲς θρασεῖ ἀπέστασεν Turn. Steph. ἐπαλκὲς θρασεῖαν Hermann.

410. ἀπέσταξεν Schutz. Suppleo, ἐλπίς. Totam vero sententiam hunc in modum constituo; Τότ' ἂν δ' αὐτ'

ἐπ' ἀλκῆς θρασεῖα | ἐλπίς ἀπέστασεν ἄχος, modo despero, modo vero spes, auxilio confidens, mentis angorem dimovere solet. Confer Agam. 100.

411. πρὸς τὸ φανείσθαι μοι καλῶς edd. φανῆναι Portus, vel Pearsonus.

412. πάντες pro εἰπόντες Ald. liber Robortelli. τύχοιμεν ἂν edd. ἂν deleri jussit Hermannus. Scripsi ἦ pro ἦ. "Alii ὦ πάτερ, at Schol. videtur utrumque legisse, τύχοιμεν ἂν, ὦ πάτερ, ἦ τάπερ. Certe quod ad sensum attinet ἦ τάπερ necessarium est: at ὦ πάτερ subaudiri potest." H. STEPH. ὦ πάτερ pro ἦ τάπερ Turn.

413. ἄχθρα omnes. Schol. in voces τὰ δ' οὔτι interpretatur τὰ ἄχη.

πάρεστι σαίνειν· τὰ δ' οὔτι θέλγεται.

λύκος γὰρ ὥστ' ὠμόφρων 415

ἄσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός.

ΗΛ. ἔκοψ' Ἄρειον κομμὸν· εἶτα Κισσίας στρ. ζ'.

νόμοισιν πολεμιστρίας

ἀπρικτόπληκτα, πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν

ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα, 420

ἄνωθεν, ἀνέκαθεν, κτύπῳ δ' ἐπιρρόθει

κροτητὸν ἀμὸν καὶ πανάθλιον κάρα.

ἰώ, ἰώ, δαῖα πάντολμε μάτερ,

δαῖαις ἐν ἐκφοραῖς,

415. ὠμόφρον Ald.

417. ἔκοψε κομμὸν Ἄρειον edd.
“Vel transpone Ἐκοψ' Ἄρειον
κομμὸν, vel lege, quod sententiam
melius connectit, Κομμὸν δ' ἔκοψ'
Ἄρειον.” PORSON. Præf. ad Hec.
p. viii. εἶτε edd. εἶτα Tyrwhitt.

418. πολεμιστρίας libri universi;
quod vide an in πολεμιστηρίας mu-
tandum sit, ut versus melius cum
antistrophico congruat. Aristoph.
Pac. 234. καὶ γὰρ ὥσπερ ἡσθόμην
Καὐτὸς θυνείας φθέγμα πολεμιστηρίας.
Adjectivum tamen πολεμιστηρίας
non omnino placet.

419. ἀπρίκτοι πληκτὰ edd. ἀπριγ-
κτόπληκτα Scaliger. ἀπρηκτα πο-
λύπλαγκτ' Hermann. Dubito num
scribendum sit ἀπριγδόπληκτα. Pers.
1057. Καί μοι γενείου πέρθε λευ-

κήρη τρίχα. XO. Ἄπριγδ' ἀπριγ-
δα, μάλα γόεδνα.

Ibid. πολύπλαγκτα δὴν Ald. πολύ-
πάλαγκτα Rob. πολύπλαγκτα ex-
hibent ceteri, quod ob metrum
leviter immutavi.

420. ἐπασσυτέρω τριβῆ Ald.
Mox ὀρέγματα Ald. ὀρύγματα
Turn. “quod equidem,” inquit
Hermannus, “nec prorsus damnare,
nec defendere ausim.” Vulgatum
defendit locus Agam. 1079. Προ-
τείνει δὲ χεῖρ ἐκ χερὸς ὀρέγματα.
Musgravius conjecerat ἐπασσύτερ'
ἀτριβῆ τε, “moræ expertia.”

421. ἐπερρόθει Heath. Stanl. in
curis secundis, probante Butlero.

423. Voces ἰώ, ἰώ extra metrum
sunt. δαῖα Ald.

ἄνευ πολιτᾶν ἀνακτ', 425
ἄνευ δὲ πενθημάτων

ἔτλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι.

ΟΡ. τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας, οἴμοι στρ. ἦ.

πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἄρα τίσει, 430
ἕκατι μὲν δαιμόνων,

ἕκατι δ' ἀμᾶν χερῶν.

ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν.

ΗΛ. ἐμασχαλίσθη δ' ἔθ', ὡς τὸδ' εἶδης, ἀντ. ἦ.

ἔπρασσε δ' ἄπερ νιν, ὦδε θάπτει, 435
μόρον κτίσαι μωμένα

427. ἐτλ' ἠανοίμοκτον Ald. ἔτλη,
ἀνοίμωκτον Turn.

428. ἀτιμ' ὅσ' ἔλεξας Musgrav.

429. ἀρὰ Rob. Steph. ἄρα Turn.
ἄρα Heath. Hermann. Porson. τίσει
edd. vet. τίσει Porson. sed nescio
an præstet futurum retinere post
particulam ἄρα, certe luet.

432. ἐλοίμαν Med. Guelph. Ald.
Rob. Scholiasta hæc habet; νο-
σφίσας ὀλοίμαν: ἐκ τούτου εἴρηται
τὸ, Τεθναίην, ὅτ' ἐκεῖνον ἀποπνεύ-
σαντα πυθοίμην, Καλλιμάχου. (Fr.
CCXIX.) "Verba sunt Hecales
pro salute Thesei vota Jovi faci-
entis," inquit Eldikius Susp. p. 23.
Sed in rem plane contrariam a
Scholiasta citantur; nempe ad il-
lustrandum Orestæ votum pro in-

teritu Clytæmnestræ factum. Cal-
limacheis simile est istud Mim-
nermi I. 2. Τεθναίην, ὅτ' ἐμοὶ μηκέτι
ταῦτα μέλοι. Cum hoc loco melius
congruit Eurip. El. 281. a Stanleio
laudatus, Θάνοιμι, μητρὸς αἰμ' ἐπι-
σφάξασ' ἐμῆς. item v. 663. Εἰ γὰρ
θάνοιμι τοῦτ' ἰδὼν ἐγὼ ποτε.

433. ἐμασχαλίσθη δὲ τωστοσεῖ-
δν Ald. ἐμασχαλίσθη δέτωστοστει-
δης Rob. ἐμασχαλίσθη δέ τ' ὡς
τότ' ἔδν Turn. Steph. ἐμασχαλίσθη
δ' ἔθ', ὡς τοῦτ' εἶδῆς Canter. τὸδ'
pro τοῦτ' Pauw. Vid. infra 1008.

434. ἀπερ νῖν Ald. ἄπερ Rob.
Turn. Porson. ἄπερ P. Schutz.
Hermann. Butler.

435. μόρον κτεῖναι Ald. Turn.
Steph. θεῖναι Rob. Porson. κτίσαι

ἄφερτον αἰῶνι σῶ.

κλύεις πατρώους δύας ἀτίμους.

OP. λέγεις πατῶν μόρον. ΗΛ. ἐγὼ δ' ἀπεστάτουν,
ἀτιμος, οὐδὲν ἀξία. [ἀντ. ζ'.]

μύχου δ' ἄφερκτος, πολυσίνοῡς κυνὸς δίκαν, 440

ἐτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη,

χαίρουσα πολύδακρυν γόον κεκρυμμένα.

τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γράφου, δι' ὠ-

τῶν δὲ συντέτραινε μῦθον

ἡσύχῳ φρενῶν βάσει. 445

τὰ μὲν γὰρ οὕτως ἔχει,

τὰ δ' αὐτὸς ὄργα μαθεῖν.

πρέπει δ' ἀκάμπτῳ μένει καθήκειν.

Stanl. quod tuetur Butlerus ex v. 344. αἰῶνα κτίσας. Hermannus scribit μόρον γε μαινωμένα. sed hic usus verbi κτίζω omnino Æschyleus est.

436. ἄφερκτον Ald. Guelph. Vid. ad v. 440.

437. κλύει Ald. Rob. πατρώϊους et mox πατρώϊον edd. ante Porson. δυσατίμους edd. vet. δύας ἀτίμους Pearson. Stanl. Porson.

438. Orestæ personam indicavit P. Voces λέγεις πατῶν μόρον pro glossemate notaverat Auratus. Hermannus legit, πατῶν λέγεις, πατῶν μόρον. Mox ἐπεστάτουν Ald. Turn.

439. οὐδένοσ ἀξία Hermann.

440. ἄφερτος Rob. πολυσίνου edd. ante Porson.

441. ἐτοιμότερα Ald.

442. κεκρυμμένα Ald.

443. φρεσσὶν Ald. φρεσὶ Turn. ἐν φρεσὶν σαῖσι Seidler. de Verss. Dochm. p. 195. δ' ἰωτῶν Ald.

444. συμμέτραινε Rob ex conjectura. σὺ τέτραινε Turn.

445. φρονῶν Ald. Rob. Guelph.

447. σὰ δ', tua, Musgrav. ὄργα in imperativo Scaliger. Pauw. Hermann. Et sic legebat Scholiasta; ὄργα: ἀντὶ τοῦ, μάθε, τῷ τρόπῳ σου. Ceteri ὄργᾱ.

448. ἀκαμπτόμενον καθήκειν Ald.

ΟΡ. σέ τοι λέγω, ξυγγενού, πάτερ, φίλοις. στρ. θ'.

ΗΛ. ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα. 450

ΧΟ. στάσις δὲ πάγκοινος ἄδ' ἐπιρροθεῖ

ἄκουσον εἰς φάος μολών

ξὺν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθρούς.

ΟΡ. Ἄρης Ἄρει ξυμβάλοι, Δίκα Δίκα. ἀντ. θ'.

ΗΛ. ἰὼ θεοί, κραίνετ' ἐνδίκως * * 455

ΧΟ. τρόμος μ' ὑφέρπει κλύουσαν εὐγμάτων.

τὸ μόρσιμον μένει πάλαι,

εὐχομένοις δ' ἂν ἔλθοι.

ὦ πόνος ἐγγενής,

στρ. ι.

καὶ παράμουσος Ἄτας

460

αἱματόεσσα πλαγά.

ἰὼ δύστον' ἄφερτα κήδη

ἰὼ δυσκατάπαιστον ἄλγος,

δώμασιν ἔμμοτον.

ἀντ. ι.

449. Hunc versum Orestis tribuunt Schutz. Hermann. φίλοισι edd. ante Porson.

451. ὦδ' Ald. Turn. ἄδ' Rob. Schutz. Hermann. Hunc versum Choro adsignavit Hermannus.

454, 5, 6. In distributione personarum Botheum secutus sum.

454. ξυμβάλλει Ald. Rob. Turn. ξυμβαλεῖ Pauw. ξυμβάλοι Porson.

455. ἰὼ in fine versus supplet

Burneius. Accusativus potius excidit, ad verbum κραίνετε pertinet. δίκας satis apte reponit Hermannus.

459. ἰὼ edd. vet. ὦ Hermann. ἐκγενής Scalig. contra sensum; confer v. 466. ἀγγενής Ald.

460. ἄτης edd. vet. et Porson. ἄτας Hermann. Μοx πληγή Rob.

462. ἀφόρητα Ald.

464. ἔμμοτον Aurat.

οὐδ' ἐκάς, οὐδ' ὑπ' ἄλλων 465
 ἔκτοθεν, ἀλλ' ὑφ' αὐτῶν
 αἰῶν' ἀναιρεῖν, αἱματηρᾶν
 θεῶν τᾶν κατὰ γᾶς ὄδ' ὕμνος.

ἀλλὰ κλύοντες, μάκαρες χθόνιοι,
 τῆσδε κατευχῆς, πέμπετ' ἀρωγὴν 470
 παισὶν προφρόνως ἐπὶ νίκην.

ΟΡ. πάτερ, τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς θανῶν,
 αἰτουμένῳ μοι δὸς κράτος τῶν σῶν δόμων.

ΗΛ. καγώ, πάτερ, τοιάνδε σου χρεῖαν ἔχω,
 φυγεῖν, μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίσθῳ μόρον. 475

ΟΡ. οὕτω γὰρ ἂν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν
 κτιζοῖατ'· εἰ δὲ μή, παρ' εὐδείπνοισ ἐσει

465. τῶν δ' ἐκάς οὐδ' ἀπ' ἄλλων
 edd. δώμασιν ἔμμοτον τῶν ἐκάς,
 Hermann. τοῖσδ' ἄγος Butler. τῶν
 οὐδ' ἐκάς Musgr.

466. ὑπ' αὐτῶν edd. ἀπ' αὐτῶν
 conjicit Butlerus. Constructio est
 αὐτοὺς ὑφ' ἑαυτῶν αἰῶν' ἀναιρεῖν,
 pro ὑπ' ἀλλήλων.

467. αἰω μαναιρεῖν Ald. αἰωμα-
 ναιρεῖν Rob. οἴκων ἀφαιρεῖν Butler.
 παιῶν' ἀνευρεῖν Musgrav. Etiamnum
 latet aliqua corruptio.

468. τᾶν inseruit Hermannus.

470. κατ εὐχῆς Ald. Rob.

471. παισὶ Ald. Turn. Mox νίκη
 P. Sed recte se habet accusativus:

vid. Matthiæ G. G. §. 586. c.

474. τοιάδε Ald. Rob. Med.

475. Deest μόρον in Ald. Rob.
 Guelph. Canterus conjecit φυγεῖν
 με λαμπρὸν θεῖσαν Αἰγίσθῳ μόρον.
 Schutzius vero, τυχεῖν γάμων προσ-
 θεῖσαν Αἰ. μ. Botheus, φυγεῖν με
 γοῦν. Si quid mutandum, melius
 esset λαμπρῶς θεῖσαν, quam λαμ-
 πρόν.

476. Hunc versum et duos prox-
 ime sequentes Oresti adsignat
 Schutzius; quod recte factum con-
 firmat v. 479. collatus cum vv.
 472. 474.

ἄτιμος ἐν πυροῖσι κνισωτοῖς χθονός.

ΗΛ. καὶ γὰρ χοάς σοι τῆς ἐμῆς παγκληρίας
οἴσω πατρῶων ἐκ δόμων γαμηλίου· 480
πάντων δὲ πρῶτον τόνδε πρεσβεύσω τάφον.

ΟΡ. ὦ γαῖ', ἄνες μοι πατέρ' ἐποπτεῦσαι μάχην.

ΗΛ. ὦ Περσέφασσα, δὸς δέ γ' εὐμορφον κράτος.

ΟΡ. μέμνησο λούτρων, οἷς ἐνοσφίσθης, πάτερ.

ΗΛ. μέμνησο δ', ἀμφίβληστρον ὡς ἐκαίνισαν. 485

ΟΡ. πέδαις ἀχαλκεύτοις ἐθηρεύθης, πάτερ.

478. ἐμπύροισι Canter. Aurat. ἐμπόροισι i. e. μετοίκοισι, Musgr. Dein κνισωτοῖς Ald. Turn. κνισωτεῖς Rob. Ceteri κνισσωτοῖς. Vid. ad Prom. 505.

482. ὦ γαῖα; ἄνες μοι Rob. Personæ signa omisit Robortellus.

483. ὦπερ σέφασσα δὸς Ald. δὸς δέ τ' edd. omnes. † δὸς δέ τ' Porson. δὸς σὺ δ' Aurat. "δέ τε apud tragicos quoque invenitur; sed nescio an corrigi debeat. Æsch. Choeph. 488. Eurip. Helen. 517. In Ione 1378. Schæferus recte, ut mihi videtur, scribendum censet, πλήμων δὲ χῆ τεκούσα." Hermannii verba sunt, ad Viger. 316. In Helenæ loco legendum videtur κακῶν δ' ἔθ' ἡμῖν ἔσχατον. Vulgatum in hoc versu defendit Seidlerus ad Eurip. El. 667. "Te copulat sententias ἄνες μοι et δὸς κράτος, δὲ autem inseritur, quod nova

persona compellatur, ut Prometh. 981. καὶ σὲ δ' ἐν τούτοις λέγω." Hodie, ut opinor, vix hæc scriberet vir doctissimus. εὐμορφον κράτος contulit Hermannus cum Soph. Œd. T. 183. ἐνώπα πέμψον ἀλκάν.

485. ᾧ σ' ἐκαίνισαν edd. ἐκαιέτην Valckenaerius ad Eurip. Phœn. 1310. sicut in Scolio ap. Athen. XV. p. 695. B. de Harmodio et Aristogitone; "Ἄνδρα τύραννον Ἰππαρχον ἐκαιέτην. Verbum καινίζω significat *primus ulor*; in hoc loco veritas, *memento autem quo pacto reti (i. e. tunica) usi sunt*. Agam. 1038. Εἴκουσ' ἀνάγκη τῆδε, καίνισον ζυγόν. ubi vid. Glossar. Nec displiceret in v. 484. ὡς ἐνοσφίσθης. vel οἷ' ἐνοσφίσθης.

486. πέδαις δ' ἀχαλκεύτοις edd. Particulam excludendam monuit Stanleius.

ΗΛ. αἰσchrōs τε βουλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν.

ΟΡ. ἄρ' ἐξεγείρει τοῖσδ' ὀνείδεσιν, πάτερ;

ΗΛ. ἄρ' ὀρθὸν αἶρεις φίλτατον τὸ σὸν κἀρα;

ΟΡ. ἦτοι Δίκην ἱαλλε σύμμαχον φίλοις, 490

ἢ τὰς ὁμοίας ἀντίδος βλάβας λαβεῖν,

εἶπερ κρατηθεῖς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις.

ΗΛ. καὶ τῆσδ' ἄκουσον λαισθίου βοῆς, πάτερ.

ἰδὼν νεοσσούς τούσδ' ἐφημένους τάφῳ,

οἴκτειρε θῆλυν, ἀρσένος θ' ὁμοῦ γόνον· 495

καὶ μὴ ἕλαίψης σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε.

οὔτω γὰρ οὐ τέθνηκας, οὔδέ περ θανῶν.

παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι

487. ἐγκαλύμμασιν P. Hermannus, Obs. p. 96. ait βουλευτοῖς pro ἐπιβουλευτικοῖς sibi quidem novum esse: et legendum putat βουθύτοισιν ἐν καλύμμασιν. *hostiae more mactatus es.* βουλευτοῖς vero minime pro ἐπιβουλευτικοῖς ponitur: constructio est ἐν καλύμμασιν αἰσchrōs βουλευτοῖσιν, *turpiter excogitatis.*

489. Hinc Tyrwhittus emendavit Eurip. El. 942. Ἡ μὲν γὰρ αἰεὶ παραμένουσ' αἶρει κἀρα. Vulgo κακά.

490. Orestis nomen praefixit Schutzius; et Electrae v. 493.

491. Stanleius et Schutzius corrigunt, καὶ τὰς ὁμοίας. Et sic Bigot.

Sed requiritur ἢ post ἦτοι. Pro βλάβας Canterus et Musgravius λαβάς. Musgravius allegat Suid. Ὅμοίας λαβάς. ἀντὶ τοῦ μεταλήψεις καὶ μεταθέσεις. Locus est in Platonis Phædr. p. 340. E. Metaphora a palæstra desumpta.

495. οἴκτειρον Rob.

496. μῆξ ἀλείψης Ald.

498. Stanleius post Portum, maluit legere κίονες σωτήριοι; collato Eurip. Iph. T. 59. Στύλοι γὰρ οἴκων εἰσι παῖδες ἀρσένες. Hunc locum, corruptum tamen, et sub Sophoclis nomine, citat Clemens Alex. Strom. II. p. 422. a Stanleio indicatus; παῖδες δὲ ἀνδρὶ κατ' αἶαν

θανόντι· φελλοὶ δ' ὡς, ἄγουσι δίκτυον,
 τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστήρα σῶζοντες λίνου. 500
 ἄκου' ὑπὲρ σοῦ τοιάδ' ἐστ' ὀδύρματα.
 αὐτὸς δὲ σῶζει τόνδε τιμήσας λόγον

ΧΟ. καὶ μὴν ἀμεμφῇ τόνδ' ἐτεινάτην λόγον,

ὄντι κλήδονες γέγρασσι· φελλὸς δ' ὡς
 ἄγουσι δίκτυον τὸν ἐκ βυθοῦ καὶ κλω-
 στηρα σῶζοντες λίνω. ubi voces
 κατ' αἴαν ὄντι ex κατθανόντι de-
 pravatas esse monet Gatakerus
 A. M. II. 20. p. 383. F. corrigi-
 que λίνου, quomodo Euripides ap.
 Polluc. VII. 10. λίνου κλωστήρα
 dixit.

499. φελλοὶ Ald. Eustath. ad II.
 Θ. p. 713, 33. φελλοὶ ὅπως δίκτυον
 ἀνέχουσιν ἄνω, κατ' Αἰσχύλον.

500. λίνου Ald. Turn. quod pro-
 bant Pauwius et Butlerus. λίνου
 cum Robortello tuentur Abresch.
 Stanl. Spanhem. ad Aristoph. Ran.
 1391. Sic etiam Porson. Schutz.
 Dicitur κλωστήρ λίνου, ut στέφανος
 ποίας et similia: vid. Matthiæ
 G. G. §. 375, 2.

502. τόνδ' ἐτιμήσας Ald.

503. καὶ μὴν ἀμόμφητον δέ τινα
 τὸν λόγον Rob. Turn. Steph. omit-
 tit Ald. τίμα pro τινα Scalig. τιμᾶ
 Heath. Versum quasi spurium
 damnat Hermannus Obs. p. 97.
 sed mutata sententia defendit in
 Diss. de Verss. ap. Æsch. Spuriis
 p. v. Nunc audi Porsonum in
 Suppl. Præf. Hec. p. xxxv. "In

hunc censum non dignatus sum re-
 ferre alium Æschyli versum Cho-
 eph. 508. Καὶ μὴν ἀμόμφητον δέ τινα
 τὸν λόγον, ubi τίμα Canterus, τιμᾶ
 Heathius. Schutzius vero hunc ita
 emendat, Καὶ μὴν ἀμεμφῇ τόνδε
 τιμήσας λόγον, et 507. quo sanior
 non est in toto Æschylo spurium
 censet. Verum enimvero manifesto
 spurius est 508. qui a Rob. post
 509. ponitur; recte ab Aldo om-
 nino omittitur. Iterum mirare
 Schutzii diligentiam qui Aldi et
 Robortelli lectiones non memoravit.
 Ceterum non transponendus est
 cum Heathio 509. post 506. sed
 τῆς π' cum eodem fortasse legen-
 dum pro τῆς, quod habent Ald.
 Rob." Hactenus vir summus. U-
 tramque correctionem fecerat is,
 qui in libro Mitfordiano P. vocatur,
 sive Portus sit, seu Pearsonus.
 Faciliorem medendi viam inivit
 Seidlerus, legendo τόνδ' ἔτεινα pro
 τόνδε τινα. Ulterius progressus est
 Hermannus l. c. corrigens τόνδ'
 ἐτεινάτον, quod leviter mutatum
 recepi: et Chori personam, juben-
 te Hermanno, præposui. De locu-
 tione τείνειν λόγον vid. Glossar. in

τίμημα τύμβου, τῆς τ' ἀνοιμώκτου τύχης·

τὰ δ' ἄλλ', ἐπειδὴ δρᾶν κατώρθωσαι φρενί, 505
ἔρδοις ἂν ἤδη, δαίμονος πειρώμενος.

ΟΡ. ἔσται· πυθέσθαι δ' οὐδέν ἐστ' ἔξω δρόμου,

πόθεν χοὰς ἐπεμψεν; ἐκ τίνος λόγου

μεθύστερον τιμῶσ' ἀνήκεστον πάθος;

θανόντι δ', οὐ φρονούντι, δειλαία χάρις 510

ἐπέμπετ'· οὐκ ἔχοιμ' ἂν εἰκάσαι τάδε

τὰ δῶρα, μείω δ' ἐστὶ τῆς ἀμαρτίας·

τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος

ένός, μάτην ὁ μόχθος· ᾧδ' ἔχει λόγος.

θέλοντι δ', εἶπερ οἴσθ', ἐμοὶ φράσον τάδε. 515

ΧΟ. οἶδ', ᾧ τέκνον· παρῆ γάρ· ἐκ τ' ὄνειράτων,

Agam. 889. Versus ap. Schol. in Eumen. 599. a Porsono suppletus ad Orest. 1679. Καὶ δεῦρο μὲν μοι τόνδ' αἰεὶ τείνει λόγον. Ceterum vel ἀμεμφῆ, cum Schutzio, vel ἄμομφον legi potest. Schol. καὶ μὴν ἀμόμφητον: λείπει ἢ εἰς. nempe sic ille splendendum putabat; ἔπειτα τόνδε τὸν λόγον εἰς ἀμεμφῆ, sc. Agamemnona.

504. Notandus est in hoc versu pleonasmus pene Sophocleus litteræ τ.

505. κατώρθωσαι Ald.

507. Orestæ nomen deest in Ald. Turn.

509. μεθ' ὕστερον Ald. Rob. Turn.

510. θανούντι edd. vet. θανόντι Stanl. Hermannus vero suspicatur olim scriptum fuisse θανούσι δ', οὐ φρονούσι. Aldus θανούντι δ' ἀφρονούντι.

511. τόδε Rob. Mox μέτω pro μείω Ald. μέσω Rob.

516. πάρει Ald. Rob. Turn. Steph. παρῆς, quasi variam lectionem, memorat Schol. παρῆν Port. Scal. παρῆ Porson. Porphy. Schol. in Il. E. 533. τὸ δὲ μονοσύλλαβον ἢ οὐχ εὐρίσκομεν παρ' Ὀμήρω κατὰ τῆς δυνάμεως ταύτης, ἀλλὰ κατὰ τῆς ἐτέρας μόνον· (sc. pro ἔφη) τῶν δὲ Ἀπτικῶν ἔστι παρὰ Κρατίνω ἐν Πυτίνῃ· Γυνῆ δ' ἐκείνου πρότε-

καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη,
χοὰς ἔπεμψε τάσδε δύσθεος γυνή.

ΟΡ. ἦ καὶ πέπυσθε τούναρ, ὥστ' ὀρθῶς φράσαι;

ΧΟ. τεκεῖν δράκοντ' ἔδοξεν, ὡς αὐτὴ λέγει. 520

ΟΡ. καὶ ποῖ τελευτᾶ καὶ καρανοῦται λόγος;

ΧΟ. ἐν σπαργάνοισι παιδὸς ὀρμησαι δίκην,
τινὸς βορᾶς χρήζοντα, νεογενὲς δάκος·
καὐτὴ προσέσχε μαστὸν ἐν τῶνείρατι.

ΟΡ. καὶ πῶς ἄτρωτον οὔθαρ ἦν ὑπὸ στυγός; 525

ρον ἦ, νῦν δ' οὐκ ἔτι. καὶ παρὰ
Σοφοκλεῖ ἐν τῇ Νιόβῃ· Ἡ γὰρ
φίλη γῶ τῶνδε τοῦ προφερτέ-
ρου. καὶ ἐν Οἰδίποδι Τυρ. (1123.)
Ἡ δοῦλος οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἰ-
κοτραφής. Sic edidit Brunckius
in Lexico Sophocleo, correctius
quam leguntur in Schol. Venet.
Eurip. Suppl. 484. Εἰ δ' ἦ παρ'
ὄμμα. ubi vid. Markland. Chæro-
bosc. ad Theodos. ap. Bekker.
Anecd. Gr. p. 1379.

519. πέυσθε Ald. πέπυσαι Turn.

521. πῆ Steph. et recentiores.
Sed ποῖ edd. vet. et MSS. Med.
Guelph. quod retinendum puto.
Pers. 792. ποῖ καταστρέφεις Λόγον
τελευτήν; Ibid. 740. Μονάδα δὲ
Ξέρξην ἔρημόν φασιν, οὐ πολλῶν
μέτα — ΔΑ. Πῶς τε δὴ, καὶ ποῖ
τελευτᾶν;

522. ὀρμίσαι Ald. Rob. Turn.
Steph. ὀρμησαι Porson.

523. χρήζοντὸ Schutz. Sed est
σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον. Vid.
infra 880. νεογενὲς Ald. Rob. Steph.

524. αὐτὴ προσέσχε μαζὸν ἐντ'
ὄνειρατι Ald. Rob. Turn. nisi quod
Rob. ἐντ' exhibet. καὐτὴ—τῶνεί-
ρατι Stanl. Porson. Hermannus
Obs. p. 99. ὄν σπάργανοισι—αὐτὴ
προσέσχε μαζὸν ἐν γ' ὄνειρατι. Ce-
terum μασθόν edidit Porsonus,
sicut infra 538. Sed in 884. μαστόν,
quam formam prætulisse eum li-
quet ex notatis ad Hecub. 144.
Conf. Elmsleium ad Bacch. 700.

525. ἄτρωτον οὐ χάριν Ald. Rob.
Med. οὐκ ἄρ' ἦν Turn. Steph. οὔ-
θαρ ἦν Pauw. Musgr. Et sic
Valckenaerius in Diatr. Eurip. p.
286. Α. Μοχ ὑποστύγος Rob.
Equidem legendum puto cum
Schutzio, ὑπὸ στύγους. Vocabu-
lum: στύγος, sensu concreto, Æs-
chyleum est.

ΧΟ. ὥστ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι.

ΟΡ. οὔτοι μάταιον ἀνδρὸς ὄψανον πέλει.

ΧΟ. ἢ δ' ἐξ ὕπνου κέκραγεν ἐπτοημένη.

πολλοὶ δ' ἀνήθον, ἐκτυφλωθέντες σκότῳ,
λαμπτήρες ἐν δόμοισι, δεσποίνης χάριν. 530
πέμπει δ' ἔπειτα τάσδε κηδείους χοάς,
ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων.

ΟΡ. ἀλλ' εὐχομαι γῆ τῆδε, καὶ πατρὸς τάφῳ,

τοῦνειρον εἶναι τοῦτ' ἐμοὶ τελεσφόρον.
κρίνω δέ τοί νιν ὥστε συγκόλλως ἔχειν· 535
εἰ γὰρ τὸν αὐτὸν χῶρον ἐκλείπων ἐμοί,
οὔφισ ἐμοῖσι σπαργάνοις ὠπλίζετο,
καὶ μαστὸν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον,

528. κέκλαγεν Ald. Turn.

529. ἀνήθον edd. ἀνήθον reponi jussit Valckenaer. ad Herod. IV. 145. (Schol. ἀνέλαμψαν) citatque Sophocl. Aj. 285. ἠνίχ' ἔσπεροι Λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον. (ubi Suidæ MS. v. Λαμπτήρες, habet ἦθον.) Verte igitur, *Multæ autem lampades, quæ tenebris extinctæ fuerant, iterum accendebantur.* Vid. Glossarium.

530. λαμπτήρες Ald.

531. πέμπει τ' edd. omnes. πέμπει δ' Stanleius in curis secundis.

535. δυσκόλλως Ald. συσκόλλως Rob. Med. δυσκόλλως Turn. συγκόλλως Steph. et Schol.

536. An legendum ἐκλιπών?

537. οὔφεισε πᾶσα σπαργάνη ὠπλίζετο Ald. Rob. nisi quod hic πλείζετο pro ὠπλίζετο. Turnebus vero, ὄφισ τε πᾶσιν σπαργάνοις ὠπλίζετο, et sic fere Stephanus, sed ὠπλίζετο. Codex Medicus οὔφεις σε πᾶσα σπαργάνη πληζετο. Butlerus conjicit οὔφισ τε παῖς ὡς. Porsonus Opusc. p. 211. οὔφισ ἐμοῖσι σπαργάνοις.

538. μασθὸν edd. præter Rob. ubi μαθὸν, vid. supra ad 524. Mox ἀμφέσχικ' Rob. θρεπήριον Ald. ἐμὸν omnes; magis tamen placeret ἐμοῦ.

θρόμβω δ' ἔμιξεν αἵματος φίλον γάλα,
 ἢ δ' ἀμφιτάρβει τῷδ' ἐπώμωξεν πάθει— 540
 δεῖ τοί νιν, ὡς ἔθρεψεν ἔκπαγλον τέρας,
 θανεῖν βιαίως· ἐκδρακοντωθεῖς δ' ἐγὼ
 κτενῶ νιν, ὡς τοῦνειρον ἐννέπει τόδε.
 τερασκόπον δὲ τῶνδέ σ' αἰροῦμαι πέρι.

ΧΟ. γένοιτο δ' οὕτως. τ'άλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις,
 τοὺς μὲν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μή τι δρᾶν λέγων. 545

ΟΡ. ἀπλοῦς ὁ μῦθος· τήνδε μὲν στείχειν ἔσω,
 αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς·
 ὡς ἂν δόλω κτείναντες ἄνδρα τίμιον,
 δόλω τε καὶ ληφθῶσιν, ἐν ταυτῷ βρόχῳ
 θανόντες, ἢ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν, 550
 ἄναξ Ἄπολλων, μάντις ἀψευδῆς τὸ πρίν.
 ξένῳ γὰρ εἰκώς, παντελῆ σάγην ἔχων,

540. ἀμφιταρβίτω δ' Ald. Rob. ἀμφιταρβῆς τῷδ' Turn. ἀμφιταρβι τῷδ' Med. teste Salvinio. ἀμφι τάρβει τῷδ' Porson. Schutz. ἀμφιταρβῆς τῷδ' Steph. Stanl. Butler.

541. τοίνυν Ald. Turn. δεῖ τοί νιν, ἢ ἔθρεψεν P. Musgrav. Μοχ ἐκδρακοντοθεῖς Ald.

543. κτείνω Ald. Rob. Med.

544. γένοι τοῖδ' Ald. Nuncii personam præfigit Turn.

545. τοὺς δ' ἐντιποιεῖν Ald. τοὺς δ' ἐντι π. Rob. Turn. Steph. τοὺς μὲν τι π. Stanl. Porson. τὰς δὲ

μήτι δρᾶν Stanl.

546. τήν δὲ με στίχειν Ald. στίχειν etiam Rob. Turn. Steph. στείχειν Porson.

547. Virgulam post τάσδε ponit Turnebus, ne cum συνθηκὰς construatur; quod tamen fieri oportet.

548. κτείναντας Ald.

549. δόλω γε Pauw. δόλων γε Musgr. De vera lectione dubito. ληφθῶσον Rob. Cum Botheo interpunxi.

552. ξένῳ Rob. πᾶν τελεῆ Ald. et mox ἔχον.

ἤξω ξὺν ἀνδρὶ τῶδ' ἐφ' ἐρκείους πύλας,
 Πυλάδῃ, ξένος τε καὶ δορύξενος δόμων.
 ἄμφω δὲ φωνὴν ἤσομεν Παρνασίδα, 555
 γλώσσης αὐτὴν Φωκίδος μιμουμένω.

553. ἐφερκίους Ald. ἐφ' ἐρκίους Rob. Med. In Sophoclis Antig. 487. ubi Brunckius edidit Ζηνὸς Ἐρκίου, Eustathius habet ἐρκείου duobus in locis. Sic etiam scribitur in Herodot. VI. 68. Harpocrat. et Hesych. ἐρκειος Cratino reddidit Porsonus, Athen. XI. p. 460. F. ἐρκιος minus recte editum fuit in Platonis Euthyd. p. 227. d. et Schol. Ruhnken. p. 98. sed ἐρκειος dedit Heindorf. Ἐρκιον Δία Lexicon ap. Bekker. Anecd. Gr. p. 256, 21. sed Ἐρκειον Schol. Venet. in II. II. 21. Vid. Hermann. ad Sophoc. Aj. 108.

554. ξένος δὲ Rob.

555. οἶσομεν Ald. Rob. ἤσομεν Turn. Steph. Παρνησιδα Ald. Rob. Turn. Steph. Παρνησιδα Porson. Sed quum Παρνασίος dixerint Attici de monte Phocico, Παρνήσιος vero de Parnethe, monte Attico, sic etiam Παρνασίς eos dixisse puto potius quam Παρνησίς, quum sermo esset de Parnaso. Vid. Elmsl. ad Aristoph. Ach. 348. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 209. Παρνησοῦ male editur in Eumen. 11. pro Παρνασοῦ. Ubi quæ Burgesius allegat exempla, Τευμησσός, Μυκαλησσός, nihil proficiunt; quippe “antiqui-

or pronuntiatio videatur Τευμησός istius temporis, quo nondum literæ geminabantur,” Valckenaer. ad Phæn. 1107. “Vetusti Græci,” inquit Hemsterhusius ad Lucian. Cont. p. 503. “literas geminare vix unquam solebant.” Eustath. ad Od. T. p. 1872, 50. ὁ δὲ Παρνησός, ὃν ἡ κοινὴ χρῆσις διὰ τοῦ ἄ λέγει, Παρνασόν, πολὺς ἐν ταῖς ἱστορίαις, φυλάσσων μέχρι καὶ νῦν παρὰ Βοιωτοῖς ὑποβάρβαρον τὸ ἀρχαῖον ὄνομα. Τερνεσὸν γὰρ αὐτὸν παραλαλοῦντες φασὶν οἱ ἐγχώριοι. ἡ δὲ διὰ τῶν δύο σσ γραφὴ τοῦ Παρνησοῦ, κατήργηται παρὰ τοῖς ὑστερον. Contra vero scripturam per duo σσ recentiorum fuisse censet Heynius ad Pindar. Pyth. I. 75. Παρνησός scribit Photius, Παρνασός Hesychius, et Proclus in Platonis Tim. p. 31. Parnasus Codices scripti vetustiores Virgilii, Propertii, Ovidii, aliorum. Παρνασίον Theocrit. VII. 148. Exempla quæ protulit Eustathius p. 890, 3. parum ponderis habent; quum Ἀλικαρνησός per unum σ scribendum esse certissimum sit. Quare dissentio ab Hermanno et Erfurdio ad Sophoc. Ant. 1130. scripturam per σσ tuentibus.

556. αὐτὴν Ald. Rob.

καὶ δὴ θυρωρῶν οὔτις ἂν φαιδρᾶ φρενὶ
 δέξαιτ', ἐπειδὴ δαιμονᾶ δόμος κακοῖς
 μενούμεν οὕτως, ὥστ' ἐπεικάζειν τινὰ
 δόμοις παραστέιχοντα, καὶ τὰδ' ἐννεπεῖν 560
 Τί δὴ πύλαισι τὸν ἰκέτην ἀπείργετε,
 Αἴγισθος εἶπερ οἶδεν ἐνδημος παρών;
 εἰ δ' οὖν ἀμείψω βαλὸν ἔρκειον πυλῶν,
 κάκεῖνον ἐν θρόνοισιν εὐρήσω πατρός,
 ἢ καὶ μολῶν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα 565
 ἐρεῖ, σάφ' ἴσθι, καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ,

557. φαιδρῶ Ald. φαιδρῶς Rob. Solæcum est quod conjicit Valckenaerius ad Eurip. Phœn. 1001. κεί δὴ θυρωρῶν οὔτις—δέξαιτ' ἂν. Melius foret cum Porto legere καὶ δὴ θυρωρῶν εἴτις οὐ φαιδρᾶ φρενὶ Δέξαιτ'. Sed nihil mutandum; Particulæ καὶ δὴ valent *fac autem*. Vid. Elmsl. ad Eurip. Med. 380. Valcken. ad Herodot. p. 591. Markland. ad Suppl. p. 129. b. Nusquam tamen vidi has particulas cum optativo constructas.

558. λέξαι τ' ἐπειδὴ δαίμονα ἰδόμενος κακοῖς Ald. λέξαιτ' ἐπειδὴ δαίμοι, αἰδόμενος, κάκεῖ Rob. Veram lectionem exhibent Turnebus et Stephanus. λέξαιτ' Med.

559. ὡς ἂν ἐπεικάζειν Ald. ὡς ἐπεικάζειν Turn.

560. παριστέιχοντα edd. ante Steph.

561. πύλαισι edd. omnes. ἀπείργεται Rob. Med.

562. Orationem abrumpi putant Stanleius et Schutzius; equidem aliquam corruptelam subesse suspicor.

563. εἰδὺ οὖν Ald. βαλῶν Ald. Rob. βηλόν Turn. et recentiores βάλον Med. Guelph. Lex. Rhetor. ap. Ruhnken. Præf. ad Hesych. T. II. p. vi. Bekker. p. 224, 12. Βατήρ:—σημαίνει δὲ καὶ τὸν τῆς θύρας οὐδόν, ὃν Ὀμηρος βηλόν, οἱ δὲ τραγικοί, βαλόν. Hesych. Βαλόν: οὐδόν. Μοχ ἔρκειον Rob. vid. supra 553. ἔρκειων Stanl. et Bentleius.

565. μολῶν ἐναντά μου Wakefield. S. C. §. 149. ἐναντα placuit Schutzio et Butlero. De constructione μολῶν, ἔπειτα ἐρεῖ vid. Glossar. in Prometh. 802. ed. 2.

πρὶν αὐτὸν εἰπεῖν, Ποδαπὸς ὁ ξένος ; νεκρὸν
θήσω, ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι.

φόνου δ' Ἐρινὸς οὐχ ὑπεσπανισμένη,

ἄκρατον αἶμα πίεται, τρίτην πόσιν. 570

νῦν οὖν σὺ μὲν φύλασσε τὰν οἴκῳ καλῶς,

ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνη τάδε.

ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὐφημον φέρειν,

σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια.

τὰ δ' ἄλλα τούτῳ δεῦρ' ἐποπτεῦσαι λέγω, 575

ξιφηφόρους ἀγῶνας ὀρθώσαντί μοι.

ΧΟ. πολλὰ μὲν γὰ τρέφει στρ. ἄ.

καὶ δεινὰ δειμάτων ἄγη,

πόντιαί τ' ἀγκάλαι κνωδάλων

ἀνταίων βροτοῖς 580

568. βαλεῖν Ald.

569. Ἐρινὸς Turn. et recentiores. Ἐρινὸς Ald. Rob. Vid. Glossar. in Prometh. 53.

571. σὺ οὖν σὺ μὲν φύλασσε Ald. Rob. σὺ δ' οὖν Turn. edd. συνοῦν Med. sed erasum prius ν. Dedi ex conjectura νῦν οὖν. Mox τ' ἂν Ald. Rob.

573. ὑμᾶς Bigot.

574. σιγᾶν δ' Schutz.

575. ὀρθώσοντί P. Sed non opus est. τῷ θεῷ pro τούτῳ Bothe.

577. γὰρ pro γὰ Ald. Rob. γ' ἀήρ Turn. Steph. Schol. γῆ Guelph.

γαῖα Heath. γὰ Porson. Schutz.

578. δεινὰ καὶ δειμάτων edd. καὶ omittunt Heath. Schutz. Hermann. quod transponendum tantum putavi. Græci dicebant non πολλὰ δεινὰ, sed πολλὰ καὶ δεινὰ. Vid. notata ad Pers. 249. Mox ἄχη edd. vet. ἄγη Hermann. Schutz. (qui tamen conjecerat δάκη) et sic Aur. Musgr. Eadem confusio in Agam. 1222. 1569. infra 625.

579. κνωδάλων Ald.

580. βροτοῖσι edd. βροτοῖς Schutz. Hermann. Burneiuss, qui hos versus aliter distribuit. Sed

πλάθουσι βλάπτουσι καὶ πεδαίχμιοι
 λαμπάδες πεδάοροι
 πτανά τε καὶ πεδοβάμονα, κἀνεμόεντ' ἄν
 αἰγίδων φράσαις κότον.
 ἄλλ' ὑπέρτολμον ἄν- ἀντ. ἄ.
 δρὸς ἄν φρόνημα τίς λέγοι, 586

frequens est apud Æschylum me-
 trum versus 581. Vid. Agam. 233.
 400, 401. 428. 460. 464. 467.

581. βλάπτουσι conjicit But-
 lerus: βλάπτει Bothe. ποδαίχμιοι
 Ald. μεταίχμιοι Turn. Steph. πε-
 δαιχμίω Hermann. pro ἐν μεταί-
 χμίω. De formis Siculis πεδαίχμιοι,
 πεδάοροι, vid. Glossar. in Prom.
 277. In capite versus malim πλή-
 θουσι.

582. πεδάμαροι Ald. Rob. Turn.
 πεδάοροι P. Stanl.

583. πτηνά edd. vet. πτανά Her-
 mann. πτανά Bothe. πεδοβάμον'
 ἀκ' ἀνεμοέντων Ald. κἀνεμοέντων
 ceteræ edd. præter Schutzii, qui
 κἀνεμοεσσῶν, et Bothei, qui κἀνεμό-
 εντα dedit ex Hermannii conjec-
 tura. Omnes vero φράσαι, consi-
 dera. Facili, ut mihi quidem vide-
 tur, emendatione locum sanavi, καὶ
 φράσαις ἄν αἰγίδων κότον, descri-
 bere possis; cui statim opponitur
 ἄλλ' ὑπέρτολμον ἀνδρὸς φρόνημα
 τίς ἄν λέγοι; De optativo φράσαις
 consuli potest Elmsleius ad Eurip.
 Med. 319.

586. ἄν deest in libris; quam par-
 ticulam requiri senserunt Pauwius
 et Heathius. Vulgatum probat
 Hermannus Obs. p. 100. ad Viger.
 p. 784. cui nonnulla opposui in
 Mus. Crit. I. p. 190. Sententiam
 mutavit vir egregius ad Sophocl.
 Aj. p. 110. Defectum particulæ
 frustra defendere conatur Reisigius
 Comm. de vi et usu ἄν particulæ
 p. 133. Mihi quidem hoc certum
 videtur; si recte dicitur τίς ἄν
 ἀγκαλέσαιτο; (Agam. 989.) τίς ἄν
 ταῦτα πίθοιτο; (Theb. 1068.) τίς
 ἄν εὔξαιτο; (Agam. 1312.) et simi-
 lia; recte dici non posse τίς λέγοι;
 Elmsleius ad Sophocl. Oed. Col.
 170. citat ex Antig. 604. Τεάν,
 Ζεῦ, δύνυσιν τίς ἀνδρῶν Ὑπερβασία
 κατάσχη; prout olim monui le-
 gendum Mus. Crit. I. c. Oed. Col.
 1413. πῶς—ἄγοιμι; ab aliis aliter
 correctum: vid. Elmsl. (1418.)
 Alia exempla, quæ Reisigius ad-
 tulit, facilem emendationem ad-
 mittunt. Nempe ea est, ut vide-
 tur, Reisigii indoles, ut quæ so-
 læca aut inusitata sunt apud tra-

καὶ γυναικῶν φρεσὶν τλημόνων,

καὶ παντοτόλους

ἔρωτας, ἄταισι συννόμους βροτῶν;

συζύγους δ' ὀμαυλίας

590

θηλυκρατῆς ἀπέρωτος ἔρως παρανικᾶ

κνωδάλων τε καὶ βροτῶν.

ἴστω δ' ὅστις οὐχ

στρ. β'.

ὑπόπτερος φροντίσιν, δαεὶς

gicos, omnia ad affectum quamdam perturbationem referat, atque eo nomine defendat. Hinc ista de "hæsitazione animi, de meditabunda Clytæmnestra;" quibus etiam Hermannum adstipulari miror.

587. φύσιν pro φρεσὶν Hermann. Scholiasta conjungit τίς ἂν λέγοι φρεσὶν; ἀντὶ τοῦ ἐννοήσειεν. Sed φρεσὶν τλημόνων ponitur pro ταλασιφρόνων.

588. παντόλοις Ald. παντόλους Rob. Turn. "Videtur postulare versus ut παντοτόλους scribatur; quo vocabulo his in Agamemnone poeta utitur." CANTER. Aliam correctionem desidero.

589. ἄταισι αἱ συννόμους Rob.

590. Sic Ald. Med. τ' Rob. Turn. θ' recentiores. συζύγους pro ξυζύγους editionum scribendum monuit Hermannus. Punctum post ὀμαυλίας delevi post Heathium.

591. ἀπ' ἔρωτος Ald. Rob. ἀπέρωτος Turn. Porson. Hesych. Ἀπέ-

ρωπός: ἀπάνθρωπος. ubi Kuster. "Conf. Etymol. M. v. Ἀπερωπόν. Apud Æschyl. Choeph. 598. legitur ἀπέρωτος, quod Scholiast. interpretatur στυγνός, ὑπερήφανος. Etymol. Ἀπερωπόν itidem interpretatur στυγνόν. Ut proinde vel apud Æschylum scribendum videatur ἀπερωπός, vel apud Etymol. et Hesych. Ἀπέρωτος pro Ἀπερωπός. Nisi tamen utrumque vitiosum sit et detortum ex Ἀγέρωχος, quod idem significare ac ὑπερήφανος notum est." In Hesychio ἀπέρωτος restituit ex hoc loco L. Bos: sed frustra; vide Phrynichum ap. Bekker. p. 8, 8. Oxy-moron tragicum est ἀπέρωτος ἔρως, ut γάμος ἄγαμος et similia. Sensus est, *Amor non legitimus muliebri animo imperans, male vincit conjugalem societatem.*

594. Sic Ald. Rob. Med. ὑποπτέροις Turn. Steph. recentiores. Utramque lectionem memorat

τὰν ἄ παιδολύ- 595
 μας τάλαινα Θεστιάς μήσατο
 πυρδαῆ τινα πρόνοιαν,
 καίουσα παιδὸς δάφοινον
 δαλὸν ἤλικ', ἐπεὶ μολῶν
 ματρόθεν κελάδησε, 600
 ζύμμετρόν τε διαὶ βίου,
 μοιρόκραντον ἐς ἡμαρ.
 ἄλλαν δεῖ τιν' ἐν ἀντ. β'.

Schol. ὑπόπτερος sibi placere ait Stephanus, "ut sit sensus, ἴστω τοῦτο ὃ λέγω, ἐκεῖνος ὃς οὐχ ὑπόπτερός ἐστιν, ὅταν δαῆ, κ. τ. λ."

595. τὰν ἄπαιδο λύμας Ald. *Phrynichus Pleuronis ap. Pausan. X. 31. Rutil. Itin. II. 53.* R. P. Phrynichi fragmentum tractavi in Glossar. in Prometh. 376. Confer Porsoni Adv. p. 38.

597. πυρδαῆ τινα πρόνοιαν edd. τινα deleri jubet Portus. πυρδαῆτιν Hermannus ap. Erfurdt. ad Sophocl. Aj. p. 626. Scholiasta legisse videtur πυρδαῆς. Auctoritate quidem destituta est forma πυρδαῆτις, nec offendere debet syllaba brevis ante mutam cum liquida in melicis producta: vid. Seidler. de Verss. Dochm. p. 22. n.

598. καΐθουσα Ald. κ'αΐθουσα Rob. Turn. Steph. καταΐθουσα Canter. καίουσα Porsonus, (edidit tamen

κάουσα.) Mox δαφοινοῦ Schutz. *sanguine polluti; sc. avunculorum; "quod mihi placet,"* inquit Butlerus, "nam torrem illum fatalem in ignem ab Althæea conjectum fuisse discimus propter dolorem quem ob cædem fratrum suorum a Meleagro factam conceperat." δαφοινοῦ etiam Botheus: nec mihi displicet.

599. ἠνίκ' ἐπιμολῶν Ald. ἤλικά, ἐπεὶ μ. Turn.

600. μακρόθεν Rob.

601. ζύμμετρόν edd. vet. ζύμμετρόν Pors. Mox διαὶ pro διὰ reponi jubent Canter. Pauw. Hermann. Schutz. † τε διὰ Pors. Vid. notata ad Agam. 435.

602. μοιρόκραντοῦ ἐς ἡμαρ Ald. μοιρόκρατον δ' ἐς ἡμαρ Rob. μοιρόκρατον ἐς ἡμαρ Turn.

603. ἀλλὰ δὴ τιν' Ald. ἀλλὰ δὴ τιν' Rob. ἀλλὰ δεῖ τιν' Turn. ἄλλαν

λόγοις στυγεῖν, φοινίαν Σκύλλαν,
 ἄτ' ἐχθρῶν ὕπαι 605
 φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον, Κρητικοῖς
 χρυσεοδμήτοισιν ὄρμοις
 πεισθεῖσα, δώροισι Μίνω,
 Νῖσον ἀθανάτας τριχὸς
 νοσφίσασ' ἀπροβούλως 610
 πνέονθ' ἄ κυνόφρων ὕπνω
 κιγχάνει δέ νιν Ἑρμῆς.
 ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμην ἀμειλίχων στρ. γ'.

δεῖ τιν' Pauw. Porson. et sic correxerat Portus. δ' ἔστιν Hermann.

605. ὕπερ Porson. Subaudi, quod exprimitur in v. 608. πεισθεῖσα.

606. ἀπόλεσεν Ald. ἀπώλεσε Turn.

607. χρυσεοκμήτοισιν Hermann. Obs. p. 102. Idem vero apud Erfurdt. ad Sophocl. Aj. p. 626. legi jubet χρυσοδμήτοισιν, nisi ista est ipsius Erfurdtii correctio.

608. πειθήσασα edd. vet. πεισθεῖσα Heath. Schutz. Porson. Mox μείνω Ald.

609. Νῖσον edd. Νῖσον Δουλιχιῆα Homer. Od. Σ. 126.

610. νόσφισ' Rob. νοσφίσασα ἀπροβούλως Porson. Schutz. Schol. ἀπροβούλως: ἀπρονοήτως. οὐ προσκεψαμένη τὸ ἀποβησόμενον. ὡς προδοτὶς γὰρ τοῦ πατρὸς ἐτιμωρήθη ὑπὸ Μίνως. Sed forsitan referas ad Nisum, ἀπροβούλως πνέονθ' ὕπνω,

sine suspicione stertentem. Aristoph. Plut. 300. de Cyclope; εἰκῆ δὲ καταδαρθέντα που, Μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον, ἐκτυφλώσαι. Et sic interpretatur Bothe.

611. πνέονθ' edd. vet. πνείονθ' Abresch. probante olim Hermannō; qui tamen ad Sophocl. Ant. 1132. hæc scribit; "Scio fuisse qui in Choephoris v. 619. πνείονθ' ἄ κυνόφρων ὕπνω scribendum putarent. At versus Glyconeus etiam iam-bum in principio admittit."

Ibid. ἀκανόφρων Ald. ἀγανόφρωνι Turn. ὕπνου Bothe.

612. κιγχάνει edd. ante Porson. Vid. Glossar. in Theb. 44. Dein μιν exhibent omnes, quod in tragicorum νιν mutandum judicavi: vid. infra 778.

613. ἐπεμνήσαμεν Ald. Turn. ἐμνήσαμεν Rob. ἐπεμνησάμεσθ' Pauw. Porson. Schutz. ἐπεμνησάμην

πόνων, ἀκαίρως δέ, δυσφιλές γαμή-
 λευμ', ἀπεύχετον δόμοις, 615
 γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν.
 ἐπ' ἀνδρὶ τευχεςφόρῳ,
 ἐπ' ἀνδρὶ δήοισιν ἐπικότῳ σέβας·
 τίῳ δ' ἀθήρμαντον ἐστίαν δόμων,
 γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν. 620
 κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον ἀντ. γ'.
 λόγῳ γοᾶται δὲ δήποθεν κατὰ-
 πτυστον. εἴκασεν δέ τις

Hermannus. Hunc locum, cuius neque constructionem neque sententiam expedire potui, alii aliter tentarunt, feliciter nemo. ἔπειτ' ἐπιμνησόμεσθ' Schutz. et ἀκράϊους pro ἀκαίρως.

614. πόθων Bigot. φόνων Schutz. οὐς φιλές γαμή λευμ' Ald.

615. An legendum ἀπενκτέον, deprecari oportet; ut regat accusativos γαμήλευμα et μήτιδας?

617. Deest hic versus in edd. ante Steph.

618. δήοις edd. vet. δηίοισιν Arnald. δήοισιν Pors. δάοισιν Hermann. ἐπικότον Bigot. Spanhem. ad Julian. Cæs. p. 396. Heathius, distinctione post φρενῶν posita, sequentia sic vertit, *Viro arma tractanti, viro contra hostes furenti inest decus quoddam venerandum; Contra vero approbo ædium penetralia omni perturbatione immunia, ani-*

mos mulierum inaudaces. Et hæc quidem interpretatio mihi præ ceteris placet. Nemo, ut opinor, accedet Hermanno, legenti σέβω, et dein στυγῶ δ' ἀθ. έ.

619. τοιῶνδ' Turn. τίων edd. ceteræ. τῶνδ' Pears. τοιῶδ' Aurat. τίῳ γ' Bigot. τίῳ δ' Stanl. Heath.

622. δὲ δὴ ποθεὶ κατὰπτυστονήος κασενδέτις Ald. δὲ δήποθ', εἰκατὰπτυστον Rob. δὲ δήπουθεν κατὰπτ. Turn. Porson. δὲ δὴ ποθεὶ Med. δὲ δήποθεν Schutz. Exemplum particulæ δήποθεν in promptu non habeo. Hesych. Δήποθεν: λέξις συναπτική, ὡς καὶ τὸ δήπον. De δήπουθεν consuli potest Ruhnken. ad Timæum p. 79. Pro γοᾶται legendum suspicor βοᾶται. Sed vide infra 808.

623. ἤκασεν Med. quod quidem recentioris Atticismi fuisse iudico. Conferas Valckenaerii notata ad

τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι πῆμασιν.

θεοστυγῆτῳ δ' ἄγει

625

βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος.

σέβει γὰρ οὔτις τὸ δυσφιλὲς θεοῖς.

τί τῶνδ' οὐκ ἐνδίκως ἀγείρω;

τὸ δ' ἄγχι πνευμόνων ξίφος

στρ. δ'.

διανταίαν ὄξυπευκὲς οὐτᾶ

630

διαὶ Δίκας. τὸ μὴ θέμις γὰρ

οὐ λάξ πέδον πατούμενον,

τὸ πᾶν Διὸς

Eurip. Phœn. 165. cum Porsoni ad 431. εἴκασε Turn. Steph. εἰκάσαι Schutz. et mox ἄν pro αὖ (sicut etiam P.) *comparare possit*. εἰκάσαι etiam Musgravius. Sed satis bene se habet εἴκασεν, *comparare solet*. τὸ δεινὸν vero non ad Clytæmnestræ facinus tantum retulerim, sed de quovis crimine intelligo; *quicquid terribile et infandum est, solent homines cum Lemnio facinore comparare*. Nempe in proverbium abierant τὰ Λήμνια κακά. Vide auctores in Glossario laudatos.

624. τὸδ' αἶνον Bothe.

625. θεοστυγείτῳ Ald. Dein ἄγει Aurat. Schutz. Ceteri ἄχει. Vid. supra 578.

629. τὸ δ' ἄγχι Scaliger. πνευμόνων Rob. Ceteri πλευμόνων; quod ad recentem Atticismum pertinere

cum Brunckio et Porsono arbitror, quicquid contra dixerit Lobeckius ad Phrynich. 305. Vid. Porson. ad Orest. 271.

630. δι' ἀνταίαν Ald. Turn. Mox ὄξυπευκὲς σοῦται edd. Schol. ὄρμᾶ. Metro quidem consuli posset, legendo σοῦται ὄξυπευκὲς. Sed optime citavit οὐτᾶ Hermannus Elem. Metr. p. 236. ubi nescio an οὐτᾶ pro tertia singularis præsentis sumi velit, an potius futuri, pro οὐτάσει.

631. διαὶ Turn. Steph. Vid. supra 601. Mox τὸ μὴ θέμις γὰρ οὔ. Ald. οὐ=λάξ Rob. οὐ deleri vult Hermannus. Sed haud male mea quidem sententia, explicat Scholiasta: τὸ γὰρ μὴ δίκαιον οὐ δεῖ ἀμελεῖσθαι; imo potius οὐκ ἡμέληται scil. ὑπὸ τῆς Δίκης. πέδῳ Q. πεδοῖ Hermann. Vid. ad Agam. 1327.

σέβας παρεκβάντος οὐ θεμίστως.

Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμὴν· ἀντ. δ'.

προχαλκεύει δ' Αἴσα φασγανουργός. 636

τέκνον δ' ἐπείσφerei δόμοισι,

τῶν θ' αἱμάτων παλαιτέρων

τίνει μύσος

χρόνῳ κλυτὴ βυσσόφρων Ἐρινύς. 640

OP. παῖ, παῖ, θύρας ἀκουσον ἐρκείας κτύπον.

τίς ἔνδον, ᾧ παῖ, παῖ, μάλ' αὖθις, ἐν δόμοις;

634. παρεκβάντες edd. vet. μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος inquit Schol. παρεκβάντος Stanl. Musgrav. Bothe. Butler.

Ibid. ἀθεμίστως edd. vet. οὐ θεμίστως Porson. Hermann. ad Viger. p. 757. Recte monet Butlerus, contra Heathium, qui ἀθέμιστοι primam producere voluit, aliam esse rationem hujus vocis, aliam τῶν ἀθάνατος, ἀκάματος &c. quæ nisi primam producant, in metro dactylico stare nequeant. Ceterum idem vir doctus in hoc loco conjicit ἐκθεμίστως, ut ἐκδίκως in Prom. 1012. Sed Porsoni correctio firmatur ex Theb. 690. αἵματος οὐ θεμιστοῦ.

636. πρὸς χαλκεύει Ald. προσχαλκεύει ceteræ edd. Sed προσχαλκεύει Jacob. et Hermannus l. c.

637. Cf. 793. γέρον φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι.

637. δίμασε Ald. Med. δόμασι Rob. δώμασι Turn. δόμοισι Pauw. Mox τῶν introduxit Burneiuss, cui particulam subjunxi.

638. δωμάτων Ald. Rob. Turn. Steph. αἱμάτων Schol. Canter. recentiores. δωμάτων τε παλαιότερον Q.

639. τείνει Ald. Rob. Med. quod hic repositum vult Musgravius; sicut in Eurip. Hec. 267. Εἰς τήνδ' Ἀχιλλεύς ἐνδίκως τείνει φόνον. ubi vid. Porsonum. Sed in hoc loco omnino verum est τίνει.

640. ἐριννύς Turn. Vid. supra 569.

642. Male interpungitur in edd. recentioribus, τίς ἔνδον; ᾧ παῖ παῖ μάλ' αὖθις, ἐν δόμοις. Insulsissime corrigit Botheus παπαῖ — παπαῖ μάλ' αὖθις. Solennis erat exclamatio ejus qui fores pulsabat, παῖ, παῖ, qua ostiarium excitaret. Sensus

τρίτον τὸδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ,
εἶπερ φιλόξενός τις Αἰγίσθου βία.

ΟΙ. εἶεν· ἀκούω. ποδαπὸς ὁ ξένος; πόθεν; 645

ΟΡ. ἀγγελλε τοῖσι κυρίοισι δωμάτων,

est; *Quis intus in aedibus est, iterum dico* παῖ, παῖ? Aristoph. Ran. 464. "Ἄγε δὴ, τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω, τίνα; Πῶς ἐνθάδ' ἄρα κόπτουσι οὐπιχώριοι; Παῖ, παῖ. Nub. 131. Ἰτητέον. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι, Ἄλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν; παῖ, παιδίον. Comparari potest Euripides Peleo ap. Schol. Aristoph. Ran. 1153. Ἰὼ πύλαισιν ἤ τις ἐν δόμοις. Heathius, Ἰὼ, ἰώ, πύλαισιν εἴ τις ἐν δόμοις. Legendum, Ἰὼ, ἰώ, πύλαισιν ἢ τις ἐν δόμοις;

643. Conferas 862. Οἴμοι, πανοίμοι, δεσπότην τελομένου, Οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν.

644. φιλόξεν' ἐστίν Ald. Rob. φιλόξενός ἐστίν Turn. Steph. φιλόξενη ἔστιν Porson. qui sic Præf. ad Hecub. p. ix. "Fatendum est quidem Atticos hujusmodi nomina plerumque generum duorum communia facere. Non semper tamen hanc regulam servant veteres. Theognis in ipso initio, Ἀρτεμιθηροφόνῃ, quod imperite Brunckius mutavit; πολυξέναν Αἴγιναν dixit Pindarus Nem. III. 3. πολύξειναι νεάνιδες apud Athenæum XIII. p. 574. A." ἐχθρόξενος dixit noster in feminino Prom. 752. Elmsle-

ius vero ad Eurip. Med. p. 207. n. corrigit sicut hic editur, φιλόξενος τις, quem usum τοῦ τις exemplis tuetur. Quam facilis fuerit in his vocibus confusio patebit ex Bastii verbis Comm. Palæogr. p. 848." "Φίλος, φίλιος, Φίλων, Φιλόξενος, multæque aliæ voces, quæ a syllaba φιλ̄ incipiunt, a festinantibus scribis indicantur sola syllaba φ̄ι, cui Lambda superscribunt."

645. Non οἰκέτης, sed παῖς, apud Robortellum nominatur is qui hunc versum pronuntiat. Parum interest.

Ibid. Hermannus Obs. p. 108. legit εἶεν. Καὶ μὴν ἀκούω κ. τ. λ. Idem tamen alibi vulgatum defendit, collato Aristoph. Pac. 664. εἶεν. ἀκούω. ταῦτ' ἐπικαλεῖς; μανθάνω. ubi vid. Dindorf. Neque tamen productionem syllabæ brevis in hoc Tragici loco defendi posse existimo, nisi forte solennis formula fuerit ostiarii respondentis εἶεν· ἀκούω.

Ibid. ποδαπὸς ὁ ξένος; πόθεν; Eurip. El. 774. χαίρετ', ὦ ξένοι, τίνες, Πόθεν πορεύεσθ'—; ubi vid. Seidler.

646. ἀγγελε Ald.

πρὸς οὕσπερ ἤκω καὶ φέρω καινοὺς λόγους·
 τάχυνε δ', ὡς καὶ νυκτὸς ἄρμ' ἐπείγεται
 σκοτεινόν, ὥρα δ' ἐμπόρους μεθιέναι
 ἄγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων. 650
 ἐξελθέτω τις δωμαίων τελεσφόρος
 γυνὴ τόπαρχος. ἄνδρα δ' εὐπρεπέστερον·
 αἰδῶς γὰρ ἐν λεχθεῖσιν οὐκ ἐπαργέμους
 λόγους τίθησιν· εἶπε θαρσήσας ἀνὴρ
 πρὸς ἄνδρα, κάσήμενεν ἐμφανὲς τέκμαρ. 655

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ξένοι, λέγοιτ' ἂν εἴ τι δεῖ· πάρεστι γὰρ
 ὁποῖά περ δόμοισι τοῖσδ' ἐπείκοντα,
 καὶ θερμὰ λουτρά, καὶ πόνων θελκτηρία

649. ὥραι Ald. Med. Mox κα-
 θιέναι Musgr. quod quidem per se
 recte dicitur, sed magis poeticum
 est μεθιέναι ἄγκυραν.

652. τῶπαρχος Rob. et sic Med.
 sed ὁ suprascripto. Unde Her-
 mannus, δωμαίων τελεσφόρος, Γυνή
 τ' ἔπαρχος. Schutzius suspectum
 est vocabulum τόπαρχος; et meri-
 to quidem, ait Hermannus. Mihi
 vero valde displicet copula, nec
 satis intelligo quæ sit distinctio
 inter τελεσφόρος et ἔπαρχος. Rec-
 te ut opinor, Abreschius inter-
 pretatur τελεσφόρος γυνή, mater-
 familias. Mox ἄνδρα τ' Ald. Rob.

Med. Guelph.

653. οὐκ ἐπαργέμους: Schol. πλε-
 ονάζει ἢ οὐ. Fallitur: recte monet
 Stanleius illud οὐ ad τίθησιν per-
 tinere, non ad ἐπαργέμους.

656. Pro Clytæmnestræ persona
 Robortellus exhibet θερ. i. e. θερά-
 παινα.

658. πόνων θελκτήρια, Στρωμνή,
 ita vulgo legitur. Sed bene Wake-
 fieldius, S. C. §. 164. legit θελ-
 κτηρία Στρωμνή, probante Butlero.
 Botheus vero, καὶ θερμὰ λουτρά,
 καί, πόνων θελκτήρια, Στρωμνή. Et
 satis quidem recte conjungitur vox
 pluralis θελκτήρια cum singulari

στρωμνή, δικάϊων τ' ὀμμάτων παρουσία.
 εἰ δ' ἄλλο πράξαι δεῖ τι βουλίωτερον, 660
 ἀνδρῶν τόδ' ἔστιν ἔργον, οἷς κοινώσομεν.

ΟΡ. ξένος μὲν εἰμι Δαυλιεὺς ἐκ Φωκέων
 στείχοντα δ' αὐτόφορτον οἰκεία σάγη
 ἐς Ἄργος, ὥσπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδας,
 ἀγνώσ πρὸς ἀγνώτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνὴρ, 665
 ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδόν,
 Στρόφιος ὁ Φωκεύς, πεύθομαι γὰρ ἐν λόγῳ —
 Ἐπίπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς Ἄργος κίεις,
 πρὸς τοὺς τεκόντας, πανδίκως μεμνημένος,
 τεθνεῶτ' Ὀρέστην εἶπέ, μηδαμῶς λάθη· 670
 εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων,
 εἴτ' οὖν μέτοικον, εἰς τὸ πᾶν αἰεὶ ξένον,
 θάπτειν, ἐφετμὰς τάσδε πόρθμευσον πάλιν·
 νῦν γὰρ λέβητος χαλκέου πλευρώματα
 σποδὸν κέκευθεν ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου.— 675
 τοσαῦτ' ἀκούσας εἶπον, εἰ δὲ τυγχάνω

στρωμνή: vid. Porson. ad Eurip.
 Or. 1051. Vel legi possit στρω-
 μναί. Vid. Musgrav. ad Eurip.
 Suppl. 1120.

660. βαλιώτερον Ald.

663. στείχων δι' αὐτόφορτον Rob.
 αὐτόφυρτοι οἰκίαις ἄγη Ald.

664. οὐπερ P. Bigot. ἀπεζύγαν

Ald.

668. ἄλλος Ald.

670. μὴ δαμῶς Ald.

675. κεκαυμένου Aurat. Stanl.
 Abresch. Sed vulgatum recte tu-
 etur Butlerus, monens εὖ κεκλαυ-
 μενου respicere ad inferias juste ac
 pie persolutas.

τοῖς κυρίοισι καὶ προσήκουσιν λέγων,
οὐκ οἶδα, τὸν τεκόντα δ' εἰκὸς εἰδέναι.

ΗΛ. οἱ ἄγω, κατ' ἄκρας ἐνθάδ' ὡς πορθούμεθα.

ὦ δυσπάλαιστε τῶνδε δωμαίων Ἀρά, 680

ὡς πόλλ' ἐπωπᾶς κάκποδῶν εὖ κείμενα,

τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη.

φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν.

καὶ νῦν Ὀρέστης, ἣν γὰρ εὐβόλως ἔχων,

ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα — 685

νῦν δ', ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς

ιατρὸς ἐλπὶς ἦν, παρ' οὐδὲν ἐγγράφει.

678. δεικὸς Ald. Guelph.

679. οἱ ἐγὼ Ald. οἱ ἐγὼ Rob.
οἱ ἐγὼ Turn. Steph. Mox ἐν πᾶσ'
ὡ πορθούμεθα, Med. ἐν πᾶσ' ὡς πορ-
θούμεθα Ald. Rob. Clytæmnestræ
hanc ῥῆσιν tribuit Portus.

681. πόλλ' ἐπωπαῖς Ald. ἐπ' ὠπαῖς
Turn. Canter. εὐκείμενα Ald. et
mox τάξοις.

684. εὐβόλως edd. pleræque.
εὐβόλως Porson. De hac confu-
sione vid. Dorvill. ad Charit. p. 34.

685. νομίζων Ald. Mox βηλοῦ
reposuit Schutzius, quod præclare
factum, inquit Hermannus. Vere
Scholiasta, παροιμία, ἔξω πηλοῦ
πόδα. Vid. Prometh. 271. βηλοῦ
conjecerat Portus.

686. νῦν δ' Scalig. νῦν δῆπερ Ald.

Rob. et mox βακχείας, quod habet
etiam Med. κακῆς Port. Stanl.
“At βακχεία καλῆ ironice dicitur
de furoribus Clytæmnestræ et Æ-
gisthi, quorum sanationem Elec-
tra ab Orestis adventu sperabat.”
SCHUTZ.

687. ἐλπὶς ὦν Rob. ex conjec-
tura. Dein παροῦσαν ἐγγράφει edd.
† παροῦσαν Porson. προδοῦσαν
Pauw. Hermannus locum sic legit,
seu potius legebat, namque hodie,
ut opinor, ista repudiaret: σὺν δ',
ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς
Ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, παριοῦσ' ἀνεγράφη.
“Orestes, et una cum illo spes
medica malorum in præterito, nu-
merantur. De Anapæsto non est
quod quisquam in Æschylo vere-

ΟΡ. ἐγὼ μὲν οὖν ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσι
κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον
γνωστὸς γενέσθαι, καὶ ξενωθῆναι· τί γὰρ 690
ξένου ξένοισιν ἐστὶν εὐμενέστερον;
πρὸς δυσσεβείας δ' ἦν ἐμοὶ τόδ' ἐν φρεσὶ,
τοιόνδε πράγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις,
καταινέσαντα καὶ κατεξενωμένον.

ΚΛ. οὐ τοι κυρήσεις μείον ἀξίων σέθεν, 695
οὐδ' ἦσσον ἂν γένοιο δώμασιν φίλος.
ἄλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τὰδ' ἀγγελῶν.

atur." Longe felicius Butlerus, παρ' οὐδὲν ἐγγράφει, locum sic interpretatus, *Et nunc Orestes, nunc, inquam, qua spe me consolabar fore &c. eam ipse prorsus delevit.*" παρ' οὐδὲν ἐγγράφειν est *in calculis subducendis pro nihilo computare*: ἐγγράφειν erat verbum ad fiscum pertinens, quod bene notavit Heathius. Fateor tamen mihi ne sic quidem hunc locum satisfacere. Interpres Græcus, παροῦσαν ἐγγράφει: τάξον αὐτὴν ἀφανισθεῖσαν ἀρᾶ. ὡς πρὸς τὸ ἐλπίς δ' ἀπέδωκεν. unde Schutzius suspicatur eum ἐγγράφει habuisse pro imperandi modo; sed fallitur vir doctus; hoc enim dicit Grammaticus, τάξον, voces sic *ordina* i. e. constructio hæc est. *Sequentia sic verte: constructionem autem absolvit, ita ut ad vocem ἐλπίς referatur.* Forsan

legendum ἀποδέδωκε. Schol. Aristoph. Plut. 469. οὐ γὰρ ἀποδέδωκε τὴν σύνταξιν ἐνταῦθα. Vid. Schaefer. ad Gregor. p. 48. n.

688. ἐγὼ μὲν ὧ Ald. εὐδαίμοσιν Ald. Rob.

692. δ' inseruit Pauwius; et sic correxerant Portus, et Stanleius in curis secundis. φρεσὶν Ald. Rob. 690. Haud male distinctio poneretur post καρανῶσαι.

695. Ita Pauwius pro ἀξίως, quod retinet Porsonus. Utrumque casum, et secundum, et quartum, sibi adsciscit verbum κυρέω. Infra 702. Κάκει κυροῦντων δώμασιν τὰ πρόσφορα. Theb. 603. Ταύτου κυρήσας ἐνδίκως ἀγρεύματος. Vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 363, 5. Schol. explicat, τῶν σῶν ἀξίων τιμῶν.

697. ἀγγέλλων Rob.

ἄλλ' ἔσθ' ὁ καιρὸς ἡμερεύοντας ξένους
 μακρᾶς κελεύθου τυγχάνειν τὰ πρόσφορα.
 ἄγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων, 700
 ὀπισθόπους δὲ τούσδε καὶ ξυνεμπόρους·
 κάκεϊ κυρούντων δώμασιν τὰ πρόσφορα.
 αἰνῶ δὲ πράσσειν ὡς ὑπευθύνῳ τάδε.
 ἡμεῖς δὲ ταῦτα τοῖς κρατοῦσι δωμάτων
 κοινώσομέν τε, κού σπανίζοντες φίλων 705
 βουλευσόμεσθα τῆσδε συμφορᾶς πέρι.

ΧΟ. εἶεν, φίλαι δμῳίδες οἴκων,
 πότε δὴ στομάτων
 δείξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ὀρέστη;
 ὦ πότνια χθών, καὶ πότνι' ἀκτὴ 710
 χώματος, ἢ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ
 σώματι κείσαι τῷ βασιλείῳ,
 νῦν ἐπάκουσον, νῦν ἐπάρηξον·
 νῦν γὰρ ἀκμάζει Πειθῶ δολίαν

699. τυγχάνει Ald.

700, 1, 2. Hi tres versus desunt in Ald. Rob. Turn. Guelph.

701. Pauwius, ὀπισθόπουν δὲ τόνδε καὶ ξυνέμπορον, (Pyladem scilicet) cui assentitur Butlerus.

703. ὡς ἐπ' εὐθύνῳ Ald. ὡς ἐπευθύνῳ Rob. Med.

705. κοινώσωμέν Rob.

706. Sic emendavit H. Stepha-

nus, pro βουλευόμεσθα.

707. εἰ ἐν Ald. Rob. φιλιαδμῳίδες Ald. φιλίαδμ. Rob. φίλαι Turn. Steph. φίλαι Med. Heath. Schutz. Porson.

714. δολία edd. vet. δολίαν Port. Heath. Schutz. Porson. δολία tutetur Hermannus, qui locum sic interpretatur; "Tempus est ut Suada fraudulens accedat, et Mer-

ξυγκαταβῆναι, χθόνιον θ' Ἑρμῆν, 715
καὶ τὸν νύχιον τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι
ξίφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν.

ἔοικεν ἀνὴρ ὁ ξένος τεύχειν κακόν.
τροφὸν δ' Ὀρέστου τήνδ' ὀρῶ κεκλαυμένην.
ποῖ δὴ πατεῖς, Κίλισσα, δωμάτων πύλας; 720
λυπὴ δ' ἀμισθός ἐστὶ σοι ξυνέμπορος.

ΤΡΟΦΟΣ.

Αἴγισθον ἢ κρατουῖσα † τοὺς ξένους καλεῖν

curium funestis certaminibus im-
mittat." Equidem per τὸν νύχιον
intelligo Orestem, *clandestinum*;—
*tempus est ut simul descendant
Suada ac Mercurius, et ut Ore-
stem ducant ad certamen.* Quare
dedi χθόνιον θ' pro χθόνιον δ'. Her-
mannus vero apud Erfurdt. ad So-
phocl. El. 111. novam viam iniiit,
legendo, ξυγκαταβῆναι, νύχιόν θ'
Ἑρμῆν τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι, Ξίφοδηλή-
τοισιν ἀγῶσιν. Matthiæ Obs. Crit.
p. 4. conjicit in v. 716. καὶ τὰν
Νυχίαν, i. e. Erinyn. χθόνιος Ἑρ-
μῆς invocatur in hac fabula v. 1.

715. χθόνιον γ' Rob. δ' ceteri.
Ἑρμῆα Ald. Rob.

717. ξίφοδημήτησιν Ald. Guelph.
ξίφοδημήτοισιν Turn. ζίφοδηλήτοισιν
Rob.

718. Οἰκέτου persona huic ver-
sui in libris præfigitur. Choro

tribuendum vidit Botheus; et sic
Scholiasta; Ἄνὴρ ὁ ξένος: ξένον
τὸν Ὀρέστην καλεῖ, ἵνα δόξωσιν
ἀγνοεῖν τὸ σκαιώρημα. Vim hujus
versus minus percipio.

719. Ὀρέσταν Ald.

720. Κίλισσα Med. Turn. κι-
λίσσω Ald. Γείλισσα Rob. Steph.
et recentiores. Photius; Κιλίκων:
ἐπώνυμον Ἀχαιοῦ τοῦ Μέρπος,
ἀπὸ τοῦ τροφῶ Κιλίσσης. Ser-
vorum nomina Asiatica multi re-
censuerunt. Schol. Γείλισσαν δέ
φησι τὴν Ὀρέστον τροφόν, Πίνδαρος
δὲ Ἀρσινόην, (Pyth. XI. 26.) Στη-
σίχορος δὲ Λαοδάμειαν.

721. ἐπί Ald.

722. τοὺς ξένους καλεῖν edd.
† τοὺς ξένους Porson. πρὸς ξένους
Portus: sed requiritur articulus.
An legendum μολεῖν? ut sit con-
structio ἀνωγεν Αἴγισθον μολεῖν τοὺς

ὅπως τάχιστ' ἄνωγεν, ὡς σαφέστερον
 ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν
 ἔλθων πύθηται τήνδε. πρὸς μὲν οἰκέτας 725
 ἔθετο σκυθρωπῶν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων,
 κεύθουσ' ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις καλῶς
 κείνη, δόμοις δὲ τοῖσδε παγκάκως ἔχει,
 φήμης ὑφ' ἧς ἠγγειλαν οἱ ξένοι τορῶς.
 ἦ δὴ κλύων ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον, 730
 εὐτ' ἂν πύθηται μῦθον. ὦ τάλαιν' ἐγώ·
 ὡς μοι τὰ μὲν παλαιὰ συγκεκραμένα
 ἄλγη δύσοιστα, τοῖσδ' ἐν Ἀτρέως δόμοις
 τυχόντ', ἐμὴν ἠλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα·

ξένους. Hanc conjecturam quadam
 tenuis confirmat v. 754. Πῶς οὖν
 κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον ;

725. οἰκέτας Ald.

726. θέτο edd. vet. ἔθετο Heathius et recentiores. Illud tuentur Seidlerus et Hermannus ; qui augmentum in hujusmodi narrationibus recte omitti contendunt. Aliter judicat Elmsleius. Saltim in hoc loco non est cur omittatur. Dein σκυθρωπὸν libri. σκυθρωπῶν Heath. Porson. Schutz. σκυθρωπὸς P. et ἐκτὸς ὀμμάτων.

727. Aldus et Turnebus interpungunt post καλῶς, et deinceps exhibent, hic κείνης, ille vero κείνη. Robortellus διαπεπραγμένοις καλῶν κείνη.

728. ἔχειν Ald.

729. ὑφ', cum accentu, scribunt Abresch. Schutz. Nimis curiose. Nam constructio potest esse ὑφ' ἧς φήμης, ut præpositio arctius cum pronomine cohæreat.

730. ἐκεῖνον Ald. Turn. et sic MS. quo usus est Robortellus, ubi etiam εὐφρανεῖν. Utrumque correxit Rob. γέλων pro κλύων G. Burges. ad Eum. 649.

732. συγκεκραμένα Ald. Notent tirones garrulitatem ἀνακόλουθου anus indoctæ, "quod in primis commendat auctorem, cum personarum ἦθος dextre et εὐστόχως exprimat." Quod vere observavit Stanleius.

733. δύσοιστατούς δ' ἐνατρέως Ald.

ἀλλ' οὐ τί πω τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχόμην. 735
 τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά·
 φίλον δ' Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβήν,
 ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη,
 ἐκ νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευσμάτων,

735. ἠνεσχόμην mavult Butlerus; quod reponi posse monuit Pier-
 sonus ad Moer. p. 176. "Duplex
 aliquando augmentum admisere,"
 inquit Porsonus, Suppl. Præf. ad
 Hec. p. xvii. "ut in ἠνεσχόμην, ἀνε-
 σχόμην, quorum utrumque Tra-
 gicis familiare." Equidem pene
 suspicor, in hoc loco legendum
 ἠνειχόμην, *passa sum*, quum altera
 forma ἠνεσχόμην potius usurpata
 fuerit de calamitate patienter to-
 leranda, Agam. 877. πολλὰ γὰρ
 τὰ πρὶν κακὰ ἠνειχόμεσθα. *ibid.*
 1244. Καλουμένη δὲ φοιτάς, ὡς
 ἀγύρτρια, Πτωχός, τάλαινα, λιμο-
 θνής, ἠνεσχόμην. Eurip. Andr. 972.
 ἠλγουν μὲν, ἠλγουν, ξυμφορὰς δ'
 ἠνειχόμην, ubi forsitan scribendum
 ἠνεσχόμην. Med. 1156. Ἡ δ', ὡς
 ἐσεῖδε κοσμόν, οὐκ ἠνέσχετο. El.
 264. Μήτηρ δέ σ' ἠ τεκοῦσα ταῦτ'
 ἠνέσχετο; 1043. σὸς δὲ πῶς πατήρ
 ἠνέσχετ' ἂν ταῦτ'; sic etiam *ibid.*
 508. τοῦτό γ' οὐκ ἠνεσχόμην. Hipp.
 685. Σὺ δ' οὐκ ἀνέσχον. Contra
 vero Sophocl. Phil. 412. ἠνειχέτο
 hoc sensu posuit, quod tamen in
 ἠνέσχετο mutandum puto ob Trach.

276. Alia exempla, a Piersono
 indicata, sunt Aristoph. Nub. 1376.
 ubi ἠνεσχόμην, Thesm. 601. ubi
 ἠνειχομην sensu tolerandi ponitur.
 Thuc. III. 28. οὐκ ἠνέσχοντο. V. 45.
 οὐκέτι ἠνειχοντο, eodem sensu.

737. λίφον δ' Turn.

738. Aristoph. Ach. 178. σκάν-
 δικά μοι δὸς μητρόθεν δεδεγμένη.
 quem versum cum hoc loco con-
 tulit Porsonus in Aristoph. p. 113.

739. Constructio hujus loci,
 prout vulgo legitur, adeo turbata,
 seu potius nulla est, ut aliquam
 corruptionem latere quivis su-
 spicetur. Verissime monuit But-
 lerus, prolixam et inconditam ora-
 tionem garrulæ nutrici convenire;
 solæcam ac plane barbaram non
 item. Schutzius putat aliquid post
 δεδεγμένη intercidisse; Hermannus
 vero post κελευσμάτων, nisi legen-
 dum sit ἔτλην. Locum aliqua ex
 parte expeditiorem reddidi, scri-
 bendo ἐκ pro καὶ in 739. ut ora-
 tionis filum interrumpatur post
 τριβήν usque ad 749.

Ibid. καὶ νυκτιπλάγκτοσιν Ald.
 νυκτίπλαγκτον Turn. quam lectio-

καὶ πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέλητ' ἐμοὶ 740
 τλάση· τὸ μὴ φρονοῦν γάρ, ὡσπερεὶ βοτόν,
 τρέφειν ἀνάγκη, πῶς γὰρ οὐ; τρόπῳ φρενός.
 οὐ γὰρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις,
 ἢ λιμός, ἢ διψῆ τις, ἢ λιψουρία
 ἔχει· νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων. 745
 τούτων πρόμαντις οὔσα, πολλὰ δ', οἴομαι,
 ψευσθεῖσα, παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια,

nem plaue Æschyleam dicit Hermannus. καὶ νυκτιπλάγκτων ceteri. κάκ νυκτιπλάγκτων Portus, Stanleius. Paullo melius est ἐκ νυκτ. De ἐκ et καί confusis vid. Bast. Comm. Pal. p. 815. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 65. conjicit, φεῦ, νυκτιπλάγκτων — φεῦ πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέλητ' ἃ' γὰρ Ἐπλην, unde nascitur spondeus in quinta sede. Contulit autem idem V. D. Eurip. Suppl. 1135. Ποῦ δὲ πόνος ἐμῶν τέκνων; ποῦ νυχευμάτων χάρις; Μοχ κελευμάτων Ald. Rob. Turn.

740. ἢ πολλὰ Musgrav. ἀν ὠφέλητ' Ald. Apud Sophocli. El. 1143. similiter fere conqueritur Electra; Οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς Ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ Πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. In hoc loco constructionem sic expedit Scholiasta; ἀνωφέλητα ἐμοὶ τῇ τλάση πολλὰ καὶ μοχθηρά.

741. τλάσει Rob. φρυνεῖν Ald. φρονῶν Turn. ὡς περεὶ Ald. De particula γάρ, intra parvum spa-

tium repetita, consulas Porsonum ad Eurip. Med. 139.

744. ἢ λιμός edd. vet. εἰ λιμός Porson. ex conjectura Stanleii. Sed recte dici ἢ — ἢ, pro *utrum* — *an* ostenderunt Matthiæ Gr. Gr. §. 609. Elmsleius ad Eurip. Med. p. 159. Infra 877. Εἶδωμεν, ἢ νικῶμεν, ἢ νικώμεθα. Μοχ διψῆ omnes, “quod non magis Græcum est” inquit Elmsleius, “quam γλώσση. Scribendum διψῆ *silit*. Ad λιμός subaudiendum πιέζει αὐτὸν aut aliquid ejusmodi.” Scribit etiam λιψουρίαν: sed dici potest λιψουρία ἔχει τινα non minus bene quam λιμός πιέζει τινα; quod ad loci constructionem attinet; quod vero ad linguæ indolem, nihil interest, utrum dicas νόσος ἔχει με, an νόσον ἔχω.

745. αὐτάρκη Ald. Pauwium secutus, plene post τέκνων interpunxi.

747. Pollux VII. 40. καὶ ἢ παρ' Αἰσχύλῳ, Παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια.

γναφεὺς τροφεύς τε ταυτὸν εἰχέτην τέλος.

ἐγὼ διπλᾶς δὲ τάσδε χειρωναξίας

ἔχουσ', Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρί. 750

τεθνηκότος δὲ νῦν τάλαινα πεύθομαι.

στείχω δ' ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον

οἴκων· θέλων δὲ τῶνδε πεύσεται λόγων.

ΧΟ. πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον;

ΤΡ. ὅπως; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον. 755

748. στροφεύσε Ald. τροφός—
ἐσχέτην Aur.

750. † ἐξεδεξάμην Pors. ἐξε-
θρεψάμην P. Stanl. Pauw. pro-
bante Piersono Verisim. p. 243.
Atqui Oresten non ἐξεθρέψατο
hæc nutrix, sed Strophius, vel,
secundum Sophoclem, pædago-
gus, qui infantem, cædi subduc-
tum, in Strophii ædes pertulit:
vid. Electr. 11. De schemate Si-
celico, ἐξεδεξάμην πατρί, consuli
possunt Lesbonax p.181. Abresch.
Dil. Thuc. p. 95. Brunck. ad So-
phocl. El. 442. Porson. ad Eurip.
Hecub. 533. qui hunc versum,
prout editur, citat; denique Her-
mann. Comm. de Metr. Pindar. ad
Pyth. IV. 37.

753. πεύσετε Ald. Insuavitatem
hujus versus notavit Butlerus. E-
quidem scribendum puto τόνδε
λόγον. Supra 724. φάτιν Ἑλθῶν
πύθηται τήνδε. 731. εὐτ' ἂν πύθηται
μυθον.

754. Hunc versum, cum duobus
proxime sequentibus, Oresti tri-
buit Rob. Choro Turn. Steph.

755. ἢ πῶς edd. vet. τί πῶς;
Canter. ἢ πῶς; ut opinor, volebat
Porsonus; ὅπως Schutzius, recte
observans, quum quis ad quæstio-
nem πῶς sic respondet, ut de quæ-
stionis dubitet, tum semper dici in
responsione ὅπως; quod non minus
vere observari potest de τίς, ποῖ,
et similibus. Vid. Aristoph. Plut.
139. 349. ubi legendum suspicor,
Ποῖός τις; X. ὀποῖος; 461. Nub.
685. Ran. 198. Eq. 742. Ach.
959. Pac. 871. Butlero periculo-
sum videtur, exemplis e Comicis
petitis sermonem tragicum illus-
trare. Verum in hujuscemodi for-
mulis Græci sermonis proprietas
tam e comicis quam e tragicis apte
disci potest. Minus bene Valc-
kenaerius ad Eurip. Phæn. p. 342.
corrigit Πῶς φής; quæ quidem lo-
cutio vel non credentis est, vel

ΧΟ. εἰ ξὺν λοχίταις, εἶτε καὶ μονοστιβῆ;

ΤΡ. ἄγειν κελεύει δορυφόρους ὀπάονας.

ΧΟ. μὴ νῦν σὺ ταῦτ' ἄγγελλε δεσπότης στύγει.

ἀλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν, ὡς ἀδειμάντως κλύη,

ἄνωχθ' ὅσον τάχιστα γηθούση φρενί· 760

ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κυπτὸς ὀρθοῦται λόγος.

ΤΡ. ἀλλ' ἦ φρονεῖς εὖ τοῖσι νῦν ἠγγελλμένοις;

formidantis; non vero de sensu
dictorum hæsitantis.

Ibid. ὡς μάθωσα φέστερον Ald.

756. Post εἶτε inseritur καί,
cujus vim haud facile Latine ex-
presseris. Agam. 816. Εἴτ' οὖν θα-
νόντος, εἶτε καὶ ζώντος περὶ Λέγω.
Suppl. 185. Ἄλλ' εἴτ' ἀπήμων, εἶτε
καὶ τεθυμένος. Sophocl. Oed. T. 91.
Εἰ τῶνδε χρήζεις πλησιαζόντων κλύ-
ειν, "Ἐτοιμος εἰπεῖν, εἶτε καὶ στείχειν
ἔσω.

758. Ita Butlerus: μὴ νῦν edd.
Vid. ad Theb. 228. Μοχ ἄγγελε
Ald. στύγει Rob.

759. ἀδήμαντος Rob. κλύει Ald.

760. τάχιστ' ἀγαθούση Ald. Rob.
Med. γαθούση Turn. Steph. Pors.
γηθούση Heath. Schutz. Verbi γη-
θέω præsens tempus hoc uno loco
apud tragicos legi monet Elmsleius
in censura editionis nostræ Prome-
thei. Hinc videre est, quam peri-
culosum sit quodpiam vocabulum
proscribere, ob eam solam caus-
sam, quod in tragicorum reliquiis,
quas hodie legimus, non occurrit.

761. κρυπτος Ald. κρυπτὸς ce-
teri. ὀρθώση φρενί Turn. ὀρθούση
φρενί Ald. Rob. ὀρθούση λόγῳ Med.
Citat Schol. Venet. in Il. O. 207. ἐν
ἀγγέλῳ γὰρ κυπτὸς ὀρθοῦται λόγος,
et Euripidi tribuit. Hæc compilans
Eustathius in Il. O. p. 1013, 11.
scribit κρυπτός. Hinc edidit Por-
sonus κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος. Sed
omnino retinendum κυπτός: *Nuntii
prudentia rectam facere potest ora-
tionem incurvam. i. e. vitiosam.* H.
Steph. Thes. Gr. T. II. p. 507.
"Κυπτός, οὐ, ὄ. Inclinator, sup-
plex. v. l. ex Æschylo." i. e. "vetus
lexicon," seu "varia lectio." κυπτός
videtur probare Schneiderus in
Lexico. Ceterum verissime obser-
vavit Butlerus; "Nullus dubito
quin ex—θούση φρενί in superiore
versiculo,—θώση φρενί hic fluxerit
incuria librarii."

762. ἀλλ' εἰ φρονεῖς Ald. et sic
Aur. Interrogationis notam appo-
nendam vidit Heathius, quæ tamen
deest in ed. Glasg. Supra 215. Ἄλλ'
ἦ δόλον τιν', ὦ ξέν', ἀμφί μοι πλέκεις;

ΧΟ. ἀλλ' εἰ τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ.

ΤΡ. καὶ πῶς; Ὀρέστης ἐλπίς οἴχεται δόμων.

ΧΟ. οὐπω· κακός γε μάντις ἂν γνοίη τάδε. 765

ΤΡ. τί φῆς; ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα;

ΧΟ. ἀγγελλ' ἰούσα, πρᾶσσε τὰπεσταλμένα.

μέλει θεοῖσιν ὦνπερ ἂν μέλη πέρι.

ΤΡ. ἀλλ' εἶμι, καὶ σοῖς ταῦτα πείσομαι λόγοις.

γένοιτο δ' ὡς ἄριστα, σὺν θεῶν δόσει. 770

ΧΟ. νῦν παραιτουμένη μοι, πάτερ στρ. ἀ.

Ζεῦ θεῶν ὀλυμπίων,

δὸς τυχεῖν, ἐμοῦ κυρίου

Agam. 267. Ἄλλ' ἢ σ' ἐπιάνέν τις ἄπτερος φάτις; Sophocl. El. 879. Ἄλλ' ἢ μέμηνας, ὦ τάλαινα; Eurip. El. 983. Ἄλλ' ἢ τὸν αὐτὸν τόνδ' ὑποστήσω δόλον; ubi perperam editur ἀλλ' ἢ. Hel. 497. Ἄλλ' ἢ τίς ἐστι Ζηνὸς ὄνομ' ἔχων ἀνὴρ Νείλου παρ' ὄχθας; Conf. Heracl. 426.

763. εἶ Ald. Rob. † εἰτροπαίαν Porson. qui ad Eurip. Suppl. 647. hæc scribit; "In Æschyli loco τροπαίαν edd. male præferunt; quod ambigas utrum in τρόπαιον, an τρόπαια, mutandum sit." Sed. retinendum puto τροπαίαν, conversionem. Schol. μετατροπήν, ut in Agam. 213. φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν. Theb. 703. λήματος ἐν τροπαία. sc: αὔρα. Quod si una ex Porsoni conjecturis recipienda sit,

malim τρόπαια. Eurip. Or. 713.

Στήσαι τρόπαια τῶν κακῶν.

766. τιφῆς Ald. τί φῆς Turn. Sed non recte subscribi iota, alibi monuimus.

767. τὰ πεπραγμένα Ald. Turn. τὰ πεπαλμένα Rob. τὰπεσταλμένα Steph.

768. ὦν περὰν μέλλη Rob. μέλοι Scalig. Heath. Agam. 947. Μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν.

769. καὶ τοῖς ταῦτα Steph.

770. γένοι τόδ' Ald.

771. παραίτουμ' ἐν μοὶ Ald. παραιτούμεν' ἐμοὶ Rob. Med.

773. δὸς τύχας τυχεῖν δέ μου, Ald. Rob. Med. τυχεῖν δέ μοι Turn. Pors. δὸς τυχεῖν, ὥστ' ἔχειν κυρίως Hermann. δὸς τύχας νιν τυχεῖν Schutz. Schol. δὸς μοι εὐτυχίαν εὐτυχῆσαι

τὰ σῶφρον' εὖ μαιομένους ἰδεῖν.

διὰ δίκας πᾶν ἔπος 775

ἔλακον. ὦ Ζεῦ, συ νιν φυλάσσοις.

ἔ, ἔ. πρὸ δὲ δὴ ἄχθρῶν τὸν ἔσωθεν μελάθρων, Ζεῦ,
θές; ἐπεὶ νιν μέγαν ἄρας [στρ. β'.

δίδυμα καὶ τριπλᾶ

παλίμποινα θέλων ἀμείψει. 780

βεβαίως. Musgravius legit, δὲς τύ-
χας τυχεῖν ἐμοὶ κυρίουσ τὰ σωφρόνων
μαιομένους ἰδεῖν, citato Hermesia-
nacte, σκολιὴν μαιομένοι σοφίην. Li-
bri omnes exhibent κυρίως.

774. τὰ σῶφροσιν εὖμαιομένοις
Ald. τασωφροσινεμαιομένοις Rob.
τὰ σῶφροσιν εὖ μαιομένοις Turn. et
recentiores. τὰ σῶφρον' εὖ Her-
mann. μαιομένους Butler. et sic
Musgr.

775. διαδικάσαι πᾶν ἔπος. ἔλακον
Ald. Rob. Turn. Pors. διὰ δίκας
Pauw. Hermann. Schutz. sicut
etiam Musgravius.

776. ἔλακον, Ζεῦ· σὺ δὲ νιν φυλάσ-
σοις edd. sed. “φυλάσσεις Ald. Her-
mannus El. Doctr. Metr. p. 536.
ἔλακον· εὖ δὲ σὺ νιν φυλάσσοις, cui
præstant, meo iudicio, Botheana;
ἔλακον εὖ· σὺ δὲ νιν φυλάσσοις.

777. ἔ, ἔ, extra metrum est.
Artificiosum ordinem stropharum
in hoc loco primus detexit Herman-
nus ap. Seidler. de Verss. Dochm.
p. 405. et Elem. Doctr. Metr. p.
733. ubi observavit perrarum esse

hoc genus in carminibus totius
chori. Ordo stropharum hic est,
α'. β'. α'. γ'. μεσφῶδος. γ'. δ'. β'. δ'.

Ibid. Seidlerus p. 406. hos ver-
sus aliter dividit, nempe post ἔσω-
θεν: parum refert. προδὲ δὴχθρῶν
Ald. Rob. πρὸ δὴχθρῶν Turn. πρὸ
δὲ δὴχθρῶν Steph. Dein τῶν ἔσω
μελάθρων, ὦ Ζεῦ, edd. τὸν ἔσωθεν
μελάθρων, Ζεῦ, Seidler. vid. infra
786.

778. μιν libri; νιν Seidlerus: vid.
supra 612. αἶρας Ald. αἶρας Med.

780. παλίμποια edd. ante Steph.
ἀμείψει Turn. “In secunda stro-
pha,” inquit Hermannus, “verba
ἐπεὶ μιν μέγαν ἄρας ad superiora
referri debent. Non enim tripli-
cem et quadruplicem vindictam
sumpturus est Orestes, quoniam
adolevit, sed, quandoquidem ado-
leverit, optat chorus, ne frustra
ad hanc ætatem pervenerit, sed ut
vincat Aegisthum et Clytæmnes-
tram.” Mira interpretatio Scho-
liastæ; ἐπάρας γὰρ τὸν Ὀρέστην,
δυνήση καὶ τριπλασίονα ποινήν εἰς-

ἴσθι δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον εὐ- ἀντ. ἀ.
 νιν ζυγέντ' ἐν ἄρματι
 πημάτων, δρόμῳ προστιθεὶς
 μέτρον. τίς ἂν σωζόμενον ῥυθμὸν
 τοῦτ' ἴδοι διὰ πέδον 785
 ἀνομένων βημάτων ὄρεγμα;
 οἳ τ' ἔσω δωμαίων στρ. γ'.
 πλουτογαθῇ μυχὸν νομίζετε,

πράξασθαι τὸν Ὀρέστην ποιῆσαι.
 Schutzius, *Etenim si eum erexeris,
 dupliciter ac tripliciter tibi lubens
 retribuet*: cui assentitur Butlerus.
 Sed recte monuit Pauwius ἀμείψει
 esse secundæ personæ; *vicissim
 accipere poteris*.

781. ἴσχε Pauw. Hermann. εὐ.
 νιν ζυγέντ' Ald.

783. ἐν δρόμῳ omnes. ἐν omitti
 jubent Heathius et Musgravius.
 Schol. ἐνέμεινε τῇ μεταφορᾷ. φήσας
 γὰρ ἐν ἄρματι πημάτων, τὸ
 δρόμῳ ἐπήγαγε.

785. τοῦτ' ἰδεῖν δάπεδον edd. ubi
 δάπεδον primam producit. Æschy-
 lum vero Homericam quantitatem
 hujus vocis immutasse haud facile
 crediderim: vide ad Prom. 854.
 Dedi ex conjectura διὰ πέδον. Ordo
 constructionis hic est; τίς ἂν ἴδοι
 ὄρεγμα βημάτων, ἀνομένων διὰ τοῦτο
 πέδον, σωζόμενον ῥυθμὸν; ut sit σω-
 ζόμενον mediæ vocis participium.
 ἴδοι pro ἰδεῖν Portus. τίς ἂν Herman-

nus. σωζόμενον ῥυθμοῦ G. ad marg.
 Ask. Locus difficillimus post om-
 nes omnium curas medicinam ex-
 spectat.

786. ἀναμένων Med. sed muta-
 tum in ἀνομένων. βημάτων Ald.
 Guelph. Schutz. κτημάτων Rob.
 πημάτων ceteri. βημάτων ὄρεγμα
 videtur significare pedum conten-
 tionem, sicut in v. 420. χερῶν ὄρέγ-
 ματα erat *manuum extensiones*.

787. ἔσωθε edd. vet. ἔσω Her-
 mann. Schutz. Cf. 777.

788. πλουτ' ἀγαθῇ Ald. πλουτα-
 γαθῇ Rob. Steph. Pors. Hermannus
 ad Viger. 187. scribendum putat
 ὀρίζετε, "et metro et scholiaste
 indicante." Scholiastæ autem verba
 hæc sunt: νομίζετε: ἡνιοχεῖτε καὶ
 διοικεῖτε, quæ quidem νομίζετε non
 minus bene quam ὀρίζετε expli-
 cant. Idem vir doctus in Obs. p.
 115. dedit κομίζετε, quod multo
 pejus est. Seidlerus vero tradit et
 sibi et Hermannō placere ἐνίζετε.

κλύετε σύμφρονες θεοί.

ἄγετε, τῶν πάλαι πεπραγμένων 790

λύσασθ' αἶμα προσφάτοις δίκαις.

γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι

τὸ δὲ καλῶς κτάμενον, ᾧ μέγα ναίων μεσῳδός.

στόμιον, εὖ δὸς ἄμ' ἰδεῖν δόμον ἀνδρός,

καί νιν ἐλευθερίως 795

λαμπρῶς τ' ἰδεῖν φιλίοις

ὄμμασιν ἐκ δνοφερᾶς καλύπτρας.

ξυλλάβοι δ' ἐνδίκως ἀντ. γ'.

παῖς ὁ Μαίας † ἐπιφορώτατος,

πρᾶξιν οὐρίαν θέλων. 800

[πολλὰ δ' ἄλλα φανεί χρήζων

791. πρὸς φάτοις Ald. προφάτοις Med. σ suprascripto.

793. τὸδε Ald. Turn. recentiores. τὸ δε Rob. voces τὸ δὲ καλῶς κτάμενον Hermannus Obs. p. 118. "non dubitat quin interpretis sint, non Æschyli, verba" quasi quisquam grammaticus tali locutione uti potuerit. Idem vero in Elem. Doctr. Metr. p. 513. retinenda esse hæc verba judicat.

794. δὸς ἄν ἰδεῖν Rob. δὸς ἀνιδεῖν ceteri. ἀνέδην Hermannus. ἀναδεῖν Musgr. Dein ἀνδρα Pauw. Heath. Schutz.

796. τ' deest in Ald. Rob.

797. ὄμμασι δνοφερὸς καλύπτρας

Ald. δνοφερὰς ceteri. ἐκ δνοφερᾶς Hermannus ad Viger. 230. Schutzius contulit v. 49. Ἀνήλιοι, βροτοστυγεῖς | δνόφοι καλύπτουσι δόμους | δεσποτῶν θανάτοις.

798. ξυλλάβοι Ald. ξυμβάλοι Rob.

799. ἐπιφθορώτατος olim coniecit Hermannus: omnino contra sensum. οὐπιφορώτατος Burnei.

800. θέλεν Med. τελῶν Q.

801. χρήζων edd. Aut in stropha deficiunt quædam, aut quædam in antistropha redundant. Voces, quas uncinulis inclusi, glossatoris esse judicat Hermannus, quod mihi quidem vix credibile videtur. Seid-

κρύπτ'·] ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων
 νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει,
 καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερος.

καὶ τότε ἤδη πολύν,

στρ. δ'.

δωμάτων λυτήριον,

806

θῆλυν οὐριοστάταν,

ὀμοῦ δὲ κρεκτὸν γοη-

τῶν νόμον μεθήσομεν·

lerus deVerss. Doehm. p. 407. con-
 jicit, πολλὰ μὲν, ἄσκοπον δ' ἔπος λέ-
 γων.

802. κρυπτά edd. vet. κρύπτ'
 Pauw. Porson. ἄκριτον Hermannus.

803. φέροι P.

804. δ' omittunt Ald. Turn. οὐ-
 δεινὸν Rob. ἐμφανέστερον Musgrav.
 Schutz. 1.

805. καὶ τότε δὴ πλοῦτον libri
 universi: facilis erat correctio τότε
 ἤδη. Prom. 946. πατρὸς δ' ἀρὰ
 Κρόνου τότε ἤδη παντελῶς κρανθή-
 σεται. Quod vulgo legitur, πλοῦτον
 manifesto absurdum est, et metro
 contrarium. Correxī πολύν, dum
 aliquid magis probabile inveniatur,
 sive substantivum sit, sive adjec-
 tivum; πολὺν νόμον μεθήσομεν satis
 poetice dicitur; Eurip. Hippol.
 1196. Ἐνθεν τις ἠχώ, χθόνιος ὡς
 βροντῆ Διός, Βαρὺν βρόμον με-
 θῆκε.

808. κρεκτῶν Turn. Scalig. Inse-
 rui δὲ ob metrum. Hesychius, a

Stanleio laudatus; Θρεκτοῖσι νό-
 μοις: ἀντὶ τοῦ τραχέσι. Σοφο-
 κλῆς Ὀδυσσεῖ Μαινομένῳ. ἔνιοι δέ,
 κρεκτοῖς. Quoniam vero hujus-
 modi cantilenæ rebus lætis parum
 convenire videntur, malim legere
 οὐ δὲ κρεκτὸν γοατῶν νόμον, sed non
 qualis ab iis qui lamentantur inge-
 minari solet. Vide autem, an Can-
 tilena, quam se editurum esse ait
 Chorus, hæc fuerit: Πόλει τὰ δ'
 εὔ. ἐμόν, ἐμόν δ' κ. τ. λ. In loco
 tantum non deplorato, conjec-
 turæ nonnihil indulgendum ju-
 dicavi.

Ibid. γοητῶν Ald. Rob. Ceteri
 γοήτων. Schol. Γοήτων: τὸν τῶν
 γοήτων, οἷ ὡς ἄδουσι περιϋόντες τὴν
 πόλιν. Sed hæc interpretatio ne-
 mini, ut opinor, placebit. Scripsi
 γοητῶν, debui forsitan γοατῶν, ge-
 nitiv. sc. α γοάτης. Olim suspica-
 bar γοήτων corruptam fuisse ex
 βοητόν, quod glossema fuerit τοῦ,
 κρεκτόν.

πόλει τὰ δ' εὖ

810

ἐμὸν ἐμὸν δ' ἀέξεται

κέρδος, Ἄτα δ' ἀποστατεῖ φίλων.

σὺ δὲ θαρσῶν ὅταν ἤκη μέρος ἔργων, ἀντ. β'.

ἐπαύσας πατρὸς αὐδάν,

θροούσα σε, Τέκνον,

815

810. μεθήσομεν πόλει τὰ δ' εὖ, ἐμὸν ἐμὸν κέρδος ἀέξεται τῷδε. Ita legitur in editionibus, nisi quod Rob. μεθέλσομεν, et unum tantum ἐμὸν habet.

813. ὅτ' ἂν ἤκει Ald. ὅτ' ἂν ἤκη Rob.

814. Quæ sequuntur, in editionibus hunc in modum leguntur; ἐπαύσας πατρὸς ἔργω. θροούσα πρὸς σε, τέκνον, πατρὸς αὐδάν, καὶ περαίνων ἐπίμομφον ἄταν, nisi quod θροούσα, αὐδῶν, ἐπίμομφον φάταν, Ald. θρούσα Rob. θροούση Turn. Hermanni conjecturas in Obs. Crit. p. 116. sciens prætermitto, quippe ne ipsi quidem auctori hodie probatas. "Apertum est," inquit Seidlerus de Verss. Dochn. p. 406. "librariis deberi pravas repetitiones ἔργων—ἔργω, et πατρὸς—πατρός. Quibus ejectis lego; σὺ δὲ θαρσῶν ὅταν ἤκη | μέρος ἔργων, ἐπαύσας πατρὸς αὐδάν | θροούσα τέκνον! | πρὸς σε, πέραιν' ἐπίμομφον ἄταν. i. e. Tu vero constanti animo, quando venerint partes tuæ, acclamans patris vocem (matri) ad te, o

fili! clamanti, confice sceleratam pestem. In πέραινε librarii apostrophum habuisse videntur pro syllaba ων. Conf. Bast. ad Gregor. Cor. p. 778. seq." Hæc ille. πέραιν' Auratus. ἐπιμόμφαν Med. Quæ dedi, cum strophicis optime congruunt. ἄτα Clytæmnestræ certe non ἐπίμομφος erat, Choro saltim iudice; nam Seidlerii interpretationem nullo modo amplectendam censeo, *confice sceleratam pestem*. Melior est Schutzii versio, *finem impone calamitati huic abominandæ*; sed ἄταν omnino de cæde Clytæmnestræ cum Butlero accipiendum. Quod si particula negationis recte abesse potest, tum legerim ἐπαύσον—περαίνων ἐπίμομφον ἄταν. Dubitari quidem potest de locutione θροούσα σε, τέκνον, meas tamen aures non lædit. Ceterum pene suspicor veram lectionem esse, ἐπαύσας πατρὸς ὀργάν. Si recte se habet αὐδάν, interpretarer, *patris vocem*, idem esse ac *patris nomen*. sc. *quum illa clamabit tibi, τέκνον, tu illi ingeminabis πατηρ*.

πέραιν' οὐκ ἐπίμομφον ἄταν.

Περσέως τ' ἐν φρεσὶν
καρδίαν κατασχέθων,

ἀντ. δ'.

τοῖς θ' ὑπὸ χθωνὸς φίλοι-

σι, τοῖς τ' ἄνωθεν προπράσ-

820

σων † χάριτος ὀργὰς λυπράς,

τοῖς ἔνδοθεν

φοινίαν ἄταν τιθείς,

ἔξαπολλὺς τὸν αἴτιον μόρου.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἦκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος·

825

817. τε ἐν φρεσὶν edd. ante Pauw.

818. σχέθων omnes, quod in κατασχέθων ob metrum mutavi; non tamen ut hoc pro certo habeam. κατέχειν interdum idem valet ac simplex ἔχειν, e. g. Agam. 441. 1547. Suppl. 26. Eurip. Bacch. 877. χεῖρ' ὑπὲρ κορυφᾶς | τῶν ἐχθρῶν κρείσσω κατέχειν. Sed prior est Med. 759. Ὡν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων Πράξειας. vel legi possit, Περσέως τ' ἐν φρεσὶν | σαῖσι καρδίαν σχέθων. In hoc loco Elmsleius edidisset σχεθῶν vel κατασχεθῶν, nullum enim verbum esse σχέθω contendit ad Eurip. Med. 995. In hoc tamen loco requiritur, ut opinor, praesens tempus; quod olim monui in Glossario ad Prom. 16.

819. φίλοισιν Ald. Turn. χθωνὸς φίλεισιν Rob. φίλοισι Porson. Quod si legatur in stropha οὐδὲ κρεκτόν, in hoc loco legendum erit φίλοις.

821. ὀργὰς λυπρᾶς Ald. Rob. χάριτας ὀργὰς λυπρᾶς Schutz. Hermann. Butler. Sed λυπρὸς primam producit. Corrigi potest λυγρᾶς, sed conjicio, προπράστων χάριτας, ὀργὰς λύτρα. Supra 43. Τί γὰρ λύτρον πεσόντος αἵματος πέδω; hoc tamen dubitans propono.

822. τοῖς ex meo adjeci. Nescio an praestet τοῖς δ'.

823. τιθοῖς Rob.

824. τὸν αἴτιον δ' ἔξαπολλὺς μόρου, ita libri: sed μορόν Ald. Rob. Med.

825. ὑπ' ἄγγελος Ald. Legendum puto ὑπ' ἀγγέλου, sc. κληθείς.

νέαν φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινὰς
 ξένους μολόντας, οὐδαμῶς ἐφίμερον,
 μόρον γ' Ὀρέστου. καὶ τόδ' ἀμφέρειν δόμοις
 γένοιτ' ἂν ἄχθος αἱματοσταγές, φόνῳ
 τῷ πρόσθεν ἐλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ. 830
 πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω;

Sophocli. Aj. 289. τί τήνδ' ἄκλητος,
 οὐθ' ὑπ' ἀγγέλων Κληθείς, ἐφορμᾶς
 πείραν, οὐτε του κλύων Σάλπιγγος;
 Trachin. 395. Μίμν', ὡς ὀδ' ἀνήρ
 οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων, Ἄλλ' αὐτό-
 κλητος ἐκ δόμων πορεύεται. Hæc
 loca contulit Abreschius. Com-
 parari etiam potest Thueyd. VI.
 87. οὐκ ἄκλητοι, παρακληθέντες δέ.
 ubi vid. Abresch. Lobeckius ad
 Aj. 287. hunc versum citans, scri-
 bit, invitus tamen, ut videtur, ἄκλη-
 τος, οὐθ' ὑπάγγελος. Ceterum idem
 histrio qui Electræ partes egerat
 usque ad v. 706. nunc redit sub
 Aegisthi persona; nescio an etiam
 Nutricis habitum induerit ad v.
 722. vide infra ad 865.

827. ξένους Rob. μολῶντας Ald.
 ἐφίμερον Turn.

828. μόρον δ' libri: μόρον γ'
 Portus, quod lubens recepi; γε
 sic positum est *videlicet*. Sic etiam
 Stanleius in curis secundis.

Ibid. ἀμφέρειν Ald. Rob. ἂν φέ-
 ρειν Turn. ἀναφέρειν est *referre ad*
aliquem; ut in Eurip. Orest. 76.

Eis Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἀμαρ-
 τίαν, qui sensus huic loco parum
 convenire videtur. Forsan legen-
 dum καὶ τόδ' αὖ φέρειν. Sententia,
 ut videtur, hæc est; *et hoc quidem*
inferre domibus, nova erit calami-
tas cruenta ei (generi) quod pristi-
na cæde exulceratum est. Schutzius
 vero, qui retinet δειματοσταγές,
 hunc in modum interpretatur; *Ex*
hoc rumore per domum sparso exi-
steret novus dolor timorem stillans,
accedens ad pristinam cædem, tan-
quam ad vulnus exulceratum et do-
loribus mordens. δεδηγμένῳ active
 positum putat.

829. δειματοσταγές edd. vet.
 αἱματοσταγές, Porti et Stanleii
 correctionem, in textu reposuit
 Porsonus.

831. πῶς ταῦτ'; Heath. ἀληθῶς
 οὐ βλέποντα Bothe. *vere mortuum.*
 sc. Orestem: quæ emendatio, ut
 cum Butlero loquar, speciosior est
 quam verior. βλέποντα opponitur
 τῷ, θνήσκοντες. vid. Hermann. ad
 Sophocli. Aj. 266.

ἢ πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι
 πεδάρσιοι θρώσκουσι, θνήσκοντες μάτην;
 τί τῶνδ' ἂν εἴποις ὥστε δηλώσαι φρενί.

ΧΟ. ἠκούσαμεν μὲν, πυνθάνου δὲ τῶν ξένων, 835
 εἴσω παρελθών. οὐδὲν ἀγγέλων σθένος,
 ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πέρι.

ΑΙ. ἰδεῖν ἐλέγξαι τ' αὖ θέλω τὸν ἀγγελον,
 εἴτ' αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐγγύθεν παρών,
 εἴτ' ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος λέγει μαθών. 840.
 οὔτοι φρέν' ἂν κλέψειεν ὠματωμένην.

832. ἦ Schutz. δειματομένων
 voluit Stanleius: sed monet Heath-
 ius tales ὑπαλλαγίας, præsertim in
 adjectivis, stylum Æschyleum sa-
 pere. Confert autem Agam. 48. 52.
 quæ tamen exempla ab hoc loco
 aliena sunt.

833. θνήσκοντος Portus; et sic
 legebat interpres Græcus; hæc
 enim est ejus glossa; οὐκ ἀληθῶς
 ἀποθανόντες (—τος).

835. Hoc responsum ἀγγέλω tri-
 buunt Turn. Steph. Choro Robor-
 tellus. Mox omnes habent ἔσω.

837. αὐτὸς αὐτὸν Ald. Rob. αὐ-
 τῶν Turn. Steph. Canter. Schutz.
 Porson. Mox πάρα Portus. Her-
 mannus vero legit, Ὡς αὐτὸς αὐτῶν
 ἄνδρα πεύθεσθαι παρῆ, (et sic
 Abresch.) *quum ipse adsis, ut
 hospitem de rebus illis interroges;*
 quod non probat Butlerus; ego

ne Græcum quidem esse arbitror
 πεύθεσθαι ἄνδρα τῶνδε. Mirum est
 Hermannum non correxisse αὐτόν.
 Vide Glossarium.

839. ἦεν Ald. Rob. Mox κλυδό-
 νος Ald.

841. φρένα κλέψειαν edd. vet.
 φρένα κλέψει' ἂν Heath. Schutz.
 Porson. φρέν' ἂν κλέψει' ἂν Her-
 mann. apud Erfurdt. ad Sophocl.
 Aj. p. 627. Monk. ad Eurip. Hipp.
 482. φρέν' ἂν κλέψειεν Elmsleius
 ad Med. p. 150. n. ut vitetur elisio
 vocalis ε ante particulam ἂν. Et
 hoc quidem recepi; non ut Elm-
 sleii canona omni ex parte probem;
 neque enim hanc elisionem poetis
 Atticis displicuisse credo, præter-
 quam in iis vocibus, ubi confusio
 inde oriri posset. i. e. in aoristis
 primis et perfectis. Quod ad ip-
 sius elisionis sonum adinet, nihil

ΧΟ. Ζεῦ, Ζεῦ, τί λέγω; πόθεν ἄρξωμαι
τάδ' ἐπευχομένη, κάπιθοάζουσ';
ὑπὸ δ' εὐνοίας

πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι; 845

νῦν γὰρ μέλλουσι μιανθεῖσαι
πειραὶ κοπάνων ἀνδροδαίκτων
ἢ πάνυ θήσειν Ἀγαμεμνονίων
οἴκων ὄλεθρον διὰ παντός,

ἢ πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερία 850

δαίων, ἀρχαῖς τε πολισσονόμοις,

ἔξει πατέρων μέγαν ὄλβον.

τοιάνδε πάλην μόνος ὦν ἔφεδρος

δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης

certe interest, an ἔγραψ' ἂν dictum sit pro ἔγραψα ἂν, an pro ἔγραψε ἂν. Mox ὠμματουμένην Rob.

842. ἄρξωμαι Ald. Confer notata ad v. 82.

843. κάπιθοάζουσα Ald. κάπιθοάζουσα Rob. κάπιθοάζουσα Steph. Equidem legendum puto κάπιθεάζουσ'. Thucyd. VIII. 53. Εὐμολπιδῶν—μαρτυρομένων καὶ ἐπιθειάζοντων μὴ κατάγειν. ubi Schol. ἤγουν θεῖά τινα ἐπιβοωμένων. VII. 75. οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμωγῆς ἀπολείπόμενοι. Sine i Platō Phædr. 40. p. 233. Heind. ὁ δὲ ἀναγκάζεται διώκειν ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθεάζων. Eandem correctionem fieri debere suspicor in Eurip.

Med. 1406. Τάδε καὶ θρηνώ, κάπιθοάζω, Μαρτυρόμενος δαίμονας. ubi rescribendum Κάπιθεάζω ex Thucydidis loco patet. Hesych. Ἐπιθεάζει: θεοὺς ἐπικαλεῖται. Ἐπιθεάσας: κατενξάμενος. Pherocrates, ab Albertio citatus; "Υστερον ἀρᾶται κάπιθεάζει τῷ πατρί.

846. μιανθῆναι Rob.

851. δαίων edd. ante Porsonum: et mox ἀρχαῖς τε πολισσονόμους. (πολυσσονόμους Ald.) Porsoni correctionem probat Hermannus.

852. πᾶτρων Ald. πατρῶον Turn.

853. τοιάν δὲ πάλιν Ald. μόνος omittunt Ald. Turn. ὦν ἄρ' ἔφεδρος Turn.

854. θείοις Ald. Rob. Steph.

ἄψειν. εἴη δ' ἐπὶ νίκην.

855

ΑΙ. ἔ, ἔ, ὀτοτοτοῖ

ΧΟ. ἔα, ἔα μάλα.

πῶς ἔχει; πῶς κέκρανται δόμοι;

ἀποσταθῶμεν πράγματος τελουμένου

ὅπως δοκῶμεν τῶνδ' ἀναίτιοι κακῶν

860

εἶναι μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οἴμοι, πανοίμοι, δεσπότου τελουμένου

οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν.

Αἴγισθος οὐκ ἔτ' ἐστίν. ἀλλ' ἀνοίξατε

ὅπως τάχιστα, καὶ γυναικίους πύλας

865

855. νίκην Ald. Turn. Ceteri νίκη. Supra 470. πέμπετ' ἀρωγὴν | παισὶν προφρόνως ἐπὶ νίκην; Quod si ἐπὶ νίκη sit, ad victoriam reportandam, ἐπὶ νίκη vero, victoria reportata, prius huic loco aptius videatur.

856. ὀτοτοτοῖ Rob.

858. κέκαρται Ald. Turn. κέκραρται Rob. κέκρανται Steph. Hi versus aliter dividi possint; ἔα, ἔα, μάλα. πῶς ἔχει; | πῶς κέκρανται δόμοι;

859. ἀποσταθῶ μὲν Ald.

860. ἀναίτιαι edd. Sed. ἀναίτιος utriusque generis est: vid. Agam. 1482. Legitur tamen μεταίτιαι supra 94. παραιτία infra 897.

862. οἴμοι πᾶν, οἴμοι Ald. Turn.

οἴμοι πᾶν. οἴμοι Rob. μάλ' οἴμοι conjecit Canterus. πανοίμοι Porsonus. Confer notata ad Agam. 1314. Quum præcesserit τελουμένου v. 859. Schutzius scribendum putat πεπληγμένου. Atqui ab hujuscemodi repetitionibus parum cavebant tragici. Confer. 139. 140. 156. 157. 232. 233. 273. 276. 405. 408. 699. 702. 975. 976. 1020. 1022.

865. γυναικίους Ald. γυναικείους Rob. Turn. Med. γυναικείας Steph. et recentiores. Sed illud præstat. Dicitur quidam v. 620. γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν, in Eurip. Andr. 362. διὰ γυναικείαν ἔριν; metro jubente; sed in v. 948. ejusdem fabulæ habemus τὰς γυναικείους

μοχλοῖς χαλάτε· καὶ μάλ' ἠβῶντός γε δεῖ
οὐκ ὥστ' ἀρῆξαι διαπεπραγμένῳ· τί γάρ;
ιού, ιού.

κωφοῖς αὐτῷ, καὶ καθεύδουσιν μάτην
ἀκραντα βάζω. ποῦ Κλυταιμνήστρα; τί δρᾶ;
ἔοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ ξυροῦ πέλας

870

νόσους. Contra in Inus fragm. I. ὧ γυναικεῖαι φρένες, quod tamen Stobæi scribæ deberi potest. Dicebant tragici ἐρκείους πύλας, (supra 553) αὐλείους πύλας, Eurip. Hel. 445. φροντίς οἰκείος, Heracl. 634. et alia similia; unde hoc tantum colligo, eos, ubi metrum alterutram terminationem indifferenter admitteret, masculinam formam prætulisse si sic homœoteleuton evitarent. Ceterum ex hoc loco discimus, ut opinor, in scena duas fuisse portas, quarum una in ἀνδρωνίτιν, altera in γυναικωνίτιν ducebat. Illa protagonistæ erat, hæc vero deuteragonistæ; Pollux IV. 123. τριῶν δὲ τῶν κατὰ τὴν σκηνὴν θυρῶν, ἡ μέση μὲν βασιλείων, (sicut in hac fabula) ἡ σπήλαιον, (sicut in Philocteta) ἡ οἶκος ἔνδοξος, ἡ πᾶν τὸ πρωταγωνιστοῦν τὸ δρᾶματος. ἡ δὲ δεξιὰ, τοῦ δευτεραγωνιστοῦντος καταγώγιον. ἡ δὲ ἀριστερά, ἡ τὸ εὐτελέστατον ἔχει πρόσωπον, ἡ ἱερὸν ἐξηρημωμένον, ἡ αἰκίος ἐστι. In hac autem fabula Orestes primas partes agit, Electra secundas, Clytæmnestra vero tertias Confer notata ad v. 825.

866. μοχλοῦς Aurat. Stanleius in curis secundis; tum vero legendum fore γυναικειῶν πυλῶν observavit Butlerus. πύλαι in plurali semper dicebant tragici. Sed sana sunt vulgata. Vide Eurip. Iph. T. 99. in Glossario citatum.

Ibid. ἠβῶντος δὲ δεῖ omnes libri. "Conjunctiones istas in eodem sententiæ membro haud credo occurrere apud istius ævi scriptores, nisi per librariorum errores," inquit Porsonus ad Eurip. Or. 614. Vide quæ notavi ad Theb. 469.

867. οὐχ ὡς δ' ἀρῆξαι Ald. Rob. Turn. οὐχ ὥστ' Porson. οὐχ ὡς δ' Hermann. Comm. de Metr. Pindar. p. 241. *Ac valente quidem opus est; sed ne sic quidem ille opem ferat jam trucidato.* An legendum οὐπως δ' διαπεπραγμένων. Ald. Rob.

868. αὐτῷ Ald. αὐδῷ Rob. e conjectura. αὐτῷ Turn. Mox dedi ποῦ pro ποῖ. quamobrem id fecerim, hodie non opus est declarare. Schutzius vero interpretatur *quorsum abiit?* Κλυταιμνήστρας Ald. κλυταιμνήστρα Rob.

870. ξυρόν Ald. ἐπιξήνου πέλας Abresch. ex Agam. 1248. quia

αύχην πεσεῖσθαι πρὸς δικὴν πεπληγμένης.

ΚΛ. τί δ' ἐστὶ χρῆμα; τίνα βοὴν ἴσθης δόμοις;

ΟΙ. τὸν ζῶντα καίνειν τοὺς τεθνηκότας λέγω.

ΚΛ. οἱ ἄγω. ξυνῆκα τοῦπος ἐξ αἰνιγμάτων.

δόλοισ ὀλούμεθ', ὥσπερ οὖν ἐκτείναμεν. 875

displiebat πέλας cum ξυροῦ conjunctum. Schutzius πέλας de tempore accipit; de loco Butlerus, prope Aegisthum. Sed etiamsi πέλας abesset, difficilis esset sententia; quomodo enim dici potest Clytæmnestræ percussæ cervix in novacula aciem casura esse? ἐπὶ ξυροῦ εἶναι, vel ἴστασθαι, vel βεβάναι dicitur is, qui in discriminis articulo versatur, non autem qui ipsam calamitatem subiit. Quare πεπληγμένης vertendum erit statim percutiendæ, potiusquam percussæ.

Ibid. "Quod ad Stanleii conjecturam attinet, hunc versum cum proximo Choro forte tribuendos esse, haud negaverim illud sic amarissime dictum videri, et tum summo odio in Clytæmnestram, tum gaudio ob jam receptam libertatem ex morte Aegisthi convenire: sed magis ex indole tragicorum videtur hæc nuntio tribuere: alterum illud nimis artificiosum videtur, et tragoediae recentioris. Suavius decurreret hic versus, si legeretur "Ἐοικεν αὐτῆς νῦν ἐπὶ ξυροῦ πέλας." BUTLERUS. Ne hujusmodi versus rhythmo penitus careant, pausa,

non enim cæsura est, fieri debet post primam dipodiam; εἴοικε νῦν | αὐτῆς ἐπὶ ξυροῦ πέλας. Hoc si facias, in istis exemplis quæ protulit Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 111. satis bene servabitur "gravitas numeri et magnificentia;" ut ipse loquitur in p. 108. Ex undecim tamen exemplis, quæ apud unam Sophoclis fabulam exstare monuit Hermannus, eximendus est secundus; λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι, quem "omni cæsura destitutum esse" equidem certe non fateor.

871. πεπληγμένος Ald. Rob.

873. τευθνηκότας Ald. Dein. λόγῳ Turn. Steph. Porson. λέγω Ald. Rob. Med. probantibus Stanleio, Schutzio, Butlero. Recte sine dubio. Vere observavit Schutzius nihil αἰνιγματώδες in vulgata lectione inesse, nam fama tantum mortuos vivum occidere posse nemo dubitat.

874. οἱ ἄγω Ald. οἱ ἄγω Rob. οἱ ἄγω Turn. Parum refert, utrum scribatur οἱ ἄγω an οἱ ἄγω. Mox ἐξαινιγμάτων Rob.

875. ὥσπερ οὖς ἐκτείναμεν Porsonus Adv. p. 160. ubi notavimus

δοίη τις ἀνδροκμηῆτα πέλεκυν ὡς τάχος.

εἰδῶμεν ἢ νικῶμεν, ἢ νικώμεθα·

ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ.

ΟΡ. σὲ καὶ ματεύω· τῶδε δ' ἀρκούντως ἔχει.

ΚΛ. οἱ ἄγω. τέθνηκας, φίλτατ' Αἰγίσθου βία. 880

ΟΡ. φιλεῖς τὸν ἄνδρα; τοίγαρ ἐν ταυτῷ τάφῳ

κείσει. θανόντα δ' οὔτι μὴ προδῶς ποτε.

ΚΛ. ἐπίσχεσ, ὦ παῖ· τόνδε δ' αἰδεσαι, τέκνον,

istas in Aeschylum notulas a Porsono juvene scriptas fuisse. Sententiam postea mutavit; edidit enim ὡσπερ οὖν, memor fortasse versus 90. Ἡ σῆγ' ἀτίμως, ὡσπερ οὖν ἀπώλετο Πατήρ.

877. εἰ νικῶμεν Turnebus, ex correctione, ut videtur; nam ἢ νικῶμεν habent Ald. Rob. Med. Vide supra 744.

879. μαντεύω Rob. Hoc exemplum iis adjici potest, quæ dedit Dobræus in Aristophan. App. p. (36.) in quibus καὶ conjunctio postponitur voci, quam in constructione antecedit. Pene tamen suspicor legendum σὲ μὲν ματεύω; vel σέ τοι ματεύω.

880. οἱ ἐγώ Ald. οἱ ἐγὼ Rob. οἱ ἐγώ Turn. Constructionem φίλτατε Αἰγίσθου βία, ubi est σχῆμα πρὸς τὸ σημαιόμενον illustrarunt Matthiæ. Gr. Gr. § 434. Elmsleius ad Sophocl. Oed. T. 1167. Eurip. Bacch. 1306. Conf. supra 523. Hoc

tamen exemplum unicum est hujus circumlocutionis, βία τινος, cum adjectivo masculini generis conjunctæ; nam quod supra edidimus v. 644. Εἴπερ φιλόξενός τις Αἰγίσθου βία, diversi est generis. Dixit Euripides Phœn. 55. κλεινὴν Πολυνείκους βίαν.

881. ἐν ταύτῳ τῷ τάφῳ Rob.

882. οὔτι μὴ προδῶς, non deseres: οὔτι μὴ προδώσεις foret, nequam deseras; si verum sit quod tradit Elmsleius ad Sophocl. Oed. C. 177. οὐ μὴ cum futuro vetantis esse, cum subjunctivo vero, negantis.

883. τόνδε δῆσεται Ald. Med. τόνδε δ' αἰδέσαι Robortellus e conjectura Sophiani: et sic Turnebus.

Ibid. Notandum est poetæ artificium. Clytæmnestra, quo magis Orestem misericordia tangat, intra paucillum spatium filium eum bis nominat; παῖ, τέκνον. Etiam Chorus, quum Orestem et Electram blan-

μαστόν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα
οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα. 885

ΟΡ. Πυλάδη, τί δράσω; μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν;

ΠΥ. ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίουμαντεύματα
τὰ Πυθόχρηστα, πιστὰ δ' εὐορκώματα;
ἅπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον.

ΟΡ. κρίνω σε νικᾶν, καὶ παραινέεις μοι καλῶς. 890
ἔπου· πρὸς αὐτὸν τόνδε σε σφάζαι θέλω·
καὶ ζῶντα γάρ νιν κρείσσον' ἡγήσω πατρός.
τούτῳ θανούσα συγκάθευδ', ἐπεὶ φιλεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν δ' ἐχρῆν φιλεῖν, στυγεῖς.

diuscule compellare vult, eadem nomina repetit, 258. ὦ παῖδες, ᾧ σωτήρες ἐστίας πατρός, Σιγάθ', ὅπως μὴ πένσεταιί τις, ᾧ τέκνα. -

884. πρὸς ᾧκύπολλα Ald. Med. πρὸς ᾧ καὶ πολλὰ Turn. De constructione βρίζων ἅμα ἐξήμελξας vide Matthiæ. Gr. Gr. § 556, 6. et quæ dedi ad Agam. 1616.

885. οὔλοισιν Ald. Mox εὐτραφέες citat Tzetzes Chil. XII. 808. Sed εὐτραφὲς magis poeticum. Confer notata ad Theb. 296. Lobbeck. ad Phrynich. p. 577. Mox de subjunctivo in interrogatione posito vid. supra 82.

887. Schol. μετεσκεύασται ὁ ἐξάγγελος εἰς Πυλάδην, ἵνα μὴ διλέγωσιν. Tyrwhittus in Aristot. Poet. § 10. optime corrigit ἵνα μὴ δ' λέγωσι, ne quatuor in eadem scena lo-

quantur; "neu quarta loqui persona laboret." Nempe ἐξάγγελος, qui est οἰκέτης, exit post v. 873. ut Pyladis personam, quam prius gessisset, iterum induat. Rem illustravi in Mus. Crit. Cantab. T. II. p. 205.

888. ποῦ δὲ τὰ Ald. Rob. ποῦ δὴτα Turn. ποῦ δαὶ τὰ Steph. quod probet forsitan Seidlerus, qui ad Eurip. El. 242. statuit, contra Brunckii et Porsoni sententiam, particulam δαὶ non esse Tragicis eximendam. ποῦ δὴ, τάλαν, τὰ Aurat. ποῦ δὴ τὰ Porson. ποῦ δὲ τὰ παλαιὰ G. Burges. ad Eum. 415. Quid velit istud λοιπὰ, equidem non perspicio. Legendum suspicor, ποῦ δὴτά σοι τὰ Λοξίουμαντεύματα.

890. παραινέισμον Ald.

892. κρέσσ' ὠνηγήσω Ald. κρέσσον' Rob.

- ΚΛ. ἐγὼ σ' ἔθρεψα, σὺν δὲ γηράναι θέλω. 895
 ΟΡ. πατροκτονούσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί;
 ΚΛ. ἢ Μοῖρα τούτων, ᾧ τέκνον, παραίτια.
 ΟΡ. καὶ τόνδε τοίνυν Μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον.
 ΚΛ. οὐδὲν σεβίζει γενεθλίουσ ἀράσ, τέκνον;
 ΟΡ. τεκούσα γὰρ μ' ἔρριψας εἰς τὸ δυστυχές. 900
 ΚΛ. οὔτοι σ' ἀπέρριψ' εἰς δόμους δορυξένους.
 ΟΡ. διχῶσ ἐπράθην, ᾧν ἐλευθέρου πατρός.
 ΚΛ. ποῦ δῆθ' ὁ τίμος, ὄντιν' ἀντεδεξάμην;
 ΟΡ. αἰσχύνομαί σοι ταῦτ' ὄνειδίσαι σαφῶσ.

895. νῦν δὲ γηράναι edd. vet. σὺν δὲ Auratus, et ex illo Stanleius: quam correctionem satis firmat proximus versus. Sic Schutzius. Simonid. de Mul. 86. Φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει. De σὺν a suo verbo per tmesin separata vid. Glossar. in Agam. 569.

896. πατροκτονούσα Ald.

900. τεκούσα μ' ἔρριψας ἐπὸ δυστυχές Ald. ἐς pro eis omnes, et sic in proximo versu.

901. οὔτοι, σ' ἀπέρριψ' Rob. Cum interrogatione legit Porsonus. Sed recte monuit Pauwius supplendum esse πέμψασα, *Abjecisse quidem te non recte dicor, quum in hospitis aedes miserim.* Schol. οὐκ ἔστιν ἀπορρίψαι, τὸ δορυξένοισ ἐνδοῦναι πρὸς ἀνατροφήν. Lege ἐκδοῦναι.

902. αἰσχροῦσ ἐπράθην Heath. ἀδίκωσ Botheus.

903. ποῦδῃ θ' ὄτιμος ὄντιν' ἀντεδεξάμην Ald. ποῦ δῆθ' ἄτιμος Turn. ποῦ δῆθ' ὄτιμος Rob. "Animadvertite a nonnullis grammaticis scribi non τιμός, sed τίμος, et fortasse melius, retracto accentu in priorem, ut fit in ᾧνος et ᾧνή." H. STEPH. Eustath. in Il. E. p. 563, 25. ἔτι ιστέον ὅτι ᾧσπερ φθογγὴ φθόγγωσ, χολὴ χόλωσ, τιμὴ τίμωσ, παρὰ τῇ κωμωδία, τὸ τίμημα, ποθὴ πόθωσ, ᾧνή ᾧνωσ, βολὴ βόλωσ, καὶ ἕτερα, οὔτω πύλη πύλωσ, ἀρσενικῶσ. Sed πύλη, ob accentuum diversitatem, non oportuit cum ceteris comparare. Cf. Glossarium.

904. σου Ald. Rob. Turn. Steph. quod Abreschius tuetur, subaudito ἔργον.

ΚΛ. μή. ἀλλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας.

ΟΡ. μὴ λέγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθημένη. 906

ΚΛ. ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἶργεσθαι, τέκνον.

ΟΡ. τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω.

ΚΛ. κτενεῖν ἔοικας, ὦ τέκνον, τὴν μητέρα.

ΟΡ. σύ τοι σεαυτήν, οὐκ ἐγώ, κατακτενεῖς. 910

ΚΛ. ὄρα, φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας.

ΟΡ. τὰς τοῦ πατρὸς δὲ πῶς φύγω, παρεῖς τάδε;

ΚΛ. ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην.

ΟΡ. πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδε σοῦρίζει μόρον.

905. μή, ἀλλ' εἴφ' edd. vet. μή, ἄλλ' εἴφ' Porson. sed quum particula μὴ per se sententiam faciat, μὴ αἰσχύρου, nimia est spiritus interruptio, quam ut vel elisio vel crasis fiat proximæ syllabæ. μὴ extra metrum est. Etiam si crasis sit, scribendum erit, sine ecclipsis, μή, ἀλλ' εἴφ'.

906. Quod vulgo scribitur, μὴ λέγχε, accentum exhibet, sine syllaba quæ accentu notetur.

907. Confer quæ notavi ad Agam. 834.

908. δ' ἐγ' ἀνδρὸς Ald.

911. φυλάξω Ald. Turn.

912. παρειστάδε Ald. et mox τύμβου.

914. σ' οὔριζει edd. vet. τόνδ' ἐπουρίζει Hermann. σ' οὔριζει Porson. Sequentia notavit Elmsleius ad Eurip. Med. p. 88. n. "Per-vulgata sunt μαντευομένη μούχη-

σεν et similia, in quibus diphthongi οι et ου cum vocali ε crasin faciunt. Rarius cum ο, ut σοῦρίζει apud Aeschylum Cho. 927. σοῦπισθεν apud Aristophanem Thesm. 165." Porsonus tamen in Aristoph. p. 198. rectius putat μοι"χρησεν. Ut in crasi χῶ, suppresso iota, α et ο coalescunt in ω, sic in σοι ορίζει, iota penitus eliso, ο et ο contraherentur in ου. Spiritus vero locum non habet, nisi consonans, quæ priorem vocalem præcedit, asperari potest: apostrophæ nota duarum vocalium crasin indicat; quare rectius scribitur χῶ, σοῦρίζει, quam χῶ, σοῦρίζει. Sed in hoc loco σοῦρίζει est σοι οὔριζει, vid. Glossar. De crasi τούρανου vid. Porson. ad Aristoph. Pac. 198. θούπατος vero pro τοῦ ἥπατος, quod vult Seidlerus ad Eurip.

ΚΛ. οἷ γῶ τεκουῖσα τόνδ', ὄφιν ἐθρεψάμην. 915

ἢ κάρτα μάντις οὐξ ὄνειράτων φόβος.

ΟΡ. ἔκανές γ' ὄν οὐ χρεῖν, καὶ τὸ μὴ χρεῶν πάθε.

ΧΟ. στένωμεν οὖν καὶ τῶνδε συμφορᾶν διπλῆν.

ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε

τλήμων Ὀρέστης, τοῦθ' ὅμως αἰρούμεθα, 920

ὄφθαλμὸν οἴκων μὴ πανώλεθρον πεσεῖν.

El. 823. neutiquam probare possum.

915. "*Transpone, ἐθρεψάμην ὄφιν.*" R. P. Hanc correctionem postea repudiasset Porsonum observavit Dobræus in Porsoni Opusc. p. 211. vid. supra. Distinxi autem post τόνδ', nescio an nimis curiose.

916. ἢ Ald. Mox. κᾶν ἐς γ' Ald. κᾶν ἐς γ' Turn. κᾶνες γ' Rob. κᾶνες Med. i. e. ἔκανες. ἔκανες γ' Pauw.

917. ὄν οὐ χρεῖν, supplendum σε κανεῖν. Agam. 332. Ἐρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτῃ στρατῷ Ποθεῖν ἢ μὴ χρεῖ, κέρδεσιν νικωμένους. Herodot. III. 52. ὄργῃ χρεώμενος ἐς τόν σε ἠκιστα ἐχρεῖν. Eurip. Hipp. 1320. ἀλλὰ θᾶσσον, ἢ σ' ἐχρεῖν, Ἄρας ἀφῆκας παιδί. Bacch. 26. Ἐπεὶ μ' ἀδελφαὶ μητρός, ἃς ἠκιστ' ἐχρεῖν, Διόνυσον οὐκ ἔφασκον ἐκφῦναι Διός. El. 979. Ὅστις μ' ἐχρησας μητέρ', ἦν οὐ χρεῖν, κτανεῖν. Iph. A. 487. Ἄλλ' ἀπολέσας ἀδελφόν, ὄν

μ' ἠκιστ' ἐχρεῖν. Neophron apud Stob. XX. p. 107. καὶ παρημελημένην Πρὸς ὧν ἐχρεῖν ἠκιστα. Alexis in Excerptis Grotii p. 561. Λάβε, καὶ μὴ παιζ', οὐς οὐ δεῖ. Plato Crit. 11. πότερον κακῶς τινὰς ποιοῦμεν, καὶ ταῦτα οὐς ἠκιστα δεῖ, ἢ οὐ; (Plenius Euripides in Med. 507. οὐς δὲ μ' οὐκ ἐχρεῖν κακῶς Δράν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.) Antipho in Oratt. Gr. ed. Reisk. VII. p. 616. ἀθέως καὶ ἀκλεῶς πρὸ τῆς εἰμαρμένης, ὑφ' ὧν ἠκιστα ἐχρεῖν, τὸν βίον ἐκλιπών. Isocrates ad Nicocl. p. 22. τοὺς μὲν ὑφ' ὧν ἠκιστα ἐχρεῖν διεφθαρμένης. Postrema duo comparavit Wasse. ad Sallust. p. 269. *fratri, quem minime decuit, propinquus per scelus vitam eripuit.*

918. στένω μὲν Ald. Rob. quod nescio an non sit repudiandum. Mox τόνδε Ald. qui hunc versum tribuit Oresti.

920. αἰτούμεθα Musgrav. ἀρώμεθα Hermann. De vera lectione dubito.

ἔμολε μὲν δίκαι Πριαμίδαις χρόνῳ, στρ.
 βαρύδικος Ποινά.
 ἔμολε δ' εἰς δόμον τὸν Ἀγαμέμνονος
 διπλοῦς λέων, διπλοῦς Ἄρης. 925
 ἔλαχε δ' εἰς τὸ πᾶν
 ὁ Πυθοχρήστας φυγᾶς,
 θεόθεν εὖ φραδαῖσιν ὠρμημένος.
 ἐπολολύξατ', ὦ, δεσποσύνων δόμων

922. Malim δίκαι, displicet enim appositio, δίκαι, βαρύδικος ποινά. Sed vide antistropham.

923. καρύδικος Ald. Rob. καρίδικος Turn. βαρύδικος Steph.

925. δίπους Stanl. quod tamen cum Ἄρης conjungi non posse, monet Schutzius. Schol. διπλοῦς λέων: οἱ περὶ Ὀρέστην καὶ Πυλάδην. Hoc tamen non nimis apte cohæret cum iis quæ dixerat Chorus in v. 854. Τοιάνδε πάλην μόνος ὦν ἔφεδρος Δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἄψειν. Comparari autem debet Eurip. Or. 1397. Ἦλθον εἰς δόμους, ἴν' αὖθ' ἕκαστά σοι λέγω, | λέοντες Ἕλληνας δύο διδύμω.

926. ἔλακε δ' ἐτὸ πᾶν Ald. ἔλακε δὲ τὸ πᾶν. Turn. ἔλακε δ' ἐς τὸ πᾶν Rob. ἔλασε Pauwius ex Scholiis: ἤλασε δ' εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου. ὃ ἐστίν, ἤνυσε τὸν ἀγῶνα. ἀφίκετο, φησίν, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος. Atqui formula ἐς τὸ πᾶν non significat εἰς τὸ τέλος, sed omnino: vid. Glossar. ad 672. Mat-

thiæ. Obs. Crit. p. 5. sic explicat, ὁ Πυθοχρήστας, sc. Apollo. ἔλακε φυγᾶς, fugam denuntiavit. ἔλαχε δὴ τὸ πᾶν Schutzius. Atque ἔλαχε recipiendum putavi.

927. Quum Πυθοχρήστης sit activa forma, Butlerus mavult Πυθόχρηστος, ut supra 888. Equidem nihil mutavi, quum de interpretatione dubitem.

928. ἐφραδαῖσιν Ald. ἀφραδαῖσιν Rob. δὲ φραδαῖσιν Turn. ἐν φραδαῖσιν Pors. εὐφραδαῖσιν Med. unde εὖ φραδαῖσιν Hermann. probante Seidlero de Verss. Dochm. p. 89. qui etiam cum Schutzio plene distinguit post ὠρμημένος, non sicut ceteri, post φυγᾶς. ὠρμημένος Ald.

929. Sic optime Seidlerus l. c. pro vulgato ἐπολολύξάτω, collatis Eurip. Tro. 335. βοάσατ' εὖ τὸν Ὑμέναιον, ὦ, μακαρίαις ἀοιδαῖς. Phœn. 302. ἔβας, ὦ, χρόνῳ γὰν πατρώαν. et Sophocl. Trach. 205. ἀπολολύξατε, δόμοι, ἐφεστίοις | ἀλαλαγαῖς.

ἀναφυγὰς κακῶν, καὶ κτεάνων τριβᾶς 930

ὑπὸ δυοῖν μιστόροιν,

δυσοίμου τύχας.

ἔμολε δ', ᾧ μέλει κρυπταδίου μάχας, ἀντ.

δολιόφρων Ποινά.

ἔθιγε δὴ μάχας χερὸς ἐτητύμως 935

Διὸς κόρα — Δίκαν δέ νιν

προσαγορεύομεν

βροτοὶ τυχόντες καλῶς —

ὀλέθριον πνέουσ' ἐν ἐχθροῖς κότον.

930. τριβᾶς edd. vet. sed genitivum τριβᾶς recte posuit Schutzius; *effugium malorum et direptionis bonorum, a duobus sceleratis factæ.* Tum vero δυσοίμου τύχας appositio erit; non autem, quod voluit Schutzius, genitivus post μιστόροιν.

931. ὑπαὶ Hermann. Schutz. Butlero probante. μιστόροιν Ald. Rob. Turn.

933. ἔμολε δ' ᾧ edd. δ' ᾧ Aurat. Stanl. Scholiastes interpretatur τῷ Αἰγίσθῳ ἔμολε, τῷ ἀποκτείναντι δόλω τὸν Ἀγαμέμνονα. Sed manifestum est Pœnam esse, ᾧ μέλει κρυπταδίου μάχας.

935. ἔθιγε δὲ μάλα Ald. Turn. δὲ μάχα Rob. δὲ μάχα Steph. δὴ μάχα Porson. Schutz. δὲ μαχαίρας Aurat. Stanl. (Schol. ἢ δὲ Διὸς θυγατήρ ἢ Δίκη πάρεστιν ἐν τῇ πρὸς

Αἰγίσθον μάχη καὶ ἐφήψατο τοῦ ξίφους.) δ' ἐν μάχα Pauw. Hermann. Equidem correxi μάχας, iniit pugnam cominus. Μοχ ἐτητύμως Scalliger, reliqui omnes ἐτήτυμος.

936. κόρας Rob. κούρα Turn. Steph.

939. ὀλεύθριον Ald. πνέουσα ἐν Rob. sed in erratis corrigitur πνέουσαν ἐν. Præpositionem deletam volunt Aurat. Port. ἐπ' ἐχθροῖς Hermann. Schutz. Hunc versum advocat Lobeckius ad Sophocl. Aj. 1300. ubi de voce ἐνστάτης pro ἀντιστάτης agit; citat etiam Orum apud Etym. M. p. 625, 24. τὴν γὰρ ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς ἀντὶ εὐρίσκει. Ad ejusdem fabulæ v. 1111. Εἴτ' αὐτὸς ἐν θανούσιν ὑβριστῆς γένη, Musgravius confert 366. Ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας. 1332. Καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ ἂν ἐμοὶ θρασύς.

940 τάνπερ ὁ Λοξίας, ὁ Παρνάσιος, 940
 μέγαν ἔχων μυχὸν χθόνος ἐπ' † ὄχθει,
 † ἄξεν ἀδόλως δολίαν
 βλαπτομένην † ἐν χρόνοις
 † θεῖσαν ἐποίχεται.
 946 κρατεῖ δέ πῶς τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ ἐπῳδός
 ὑπουργεῖν κακοῖς. 946
 ἄξιον οὐρανοῦχον ἀρχὰν σέβειν.
 πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν· μέγα δ' ἀφηρέθη
 ψάλιον οἴκων.

940. τάνπερ edd. Schol. τάνπερ: ἀντὶ τοῦ καθάπερ. τάνπερ Schutz. τάνπερ Hermann. *Clytæmnestram* scilicet. Totum autem locum sic refingit, μέγαν ἔχων μυχὸν χθόνος, ἐπαξίως | δόλια βλαπτομένην χρονισθεῖσαν ἐποίχεται. Μοχ παρνάσιος edd. ante Porsonianam. Quid sit mutandum, quid omittendum, ut hi versus cum strophicis congruant, et sensum satis aptum fundant, equidem ne conijcere quidem possum. Locum sagacioribus commendo.

942. δολίας Med. ἄσεν pro ἄξεν Portus; ἄξεν' Stanl.

945. κρατεῖταιί πῶς edd. κρατεῖ δέ πῶς Portus, Stanleius. κρατεῖ τέ πῶς aliquis in Marg. Ask. probante Elmsleio ad Eurip. Med. p. 86. n. qui monet metrum idem esse hujus versus ac 957. τὸ πᾶν ἰδεῖν ἀκοῦσαι

θρεομένοις. Omnino falsa est Scholiastæ interpretatio; συμβάλλεται οὖν τὸ θεῖον τοῖς μὴ ὑπουργοῦσιν τοῖς κακοῖς, nec melius, ut opinor, Stanleius, *si miter statuit Deus non opitulari malis*. Recte vero Heathius, *Imperium obtinet quodammodo divinitus ex eo quod malis operam non præstat*. Voces παρὰ τὸ μὴ ὑπουργεῖν κακοῖς Butlerus pedestrem interpretis orationem sapere arbitratur.

947. ἄξιον δ' edd. ἄξια δ' Hermann. ἄξιον Bothe.

948. παράτε φῶς Ald. πάρα τε φῶς εἰδεῖν Rob. Dein μέγαν τ' Ald. Rob. Turn. Steph. μέγα γ' Port. μέγα δ' Porson. ἀφηρέθη edd. quod per se quidem stare potest; sed quum Chori non essent οἴκοι, loqui vix potuit in prima persona. ἀφηρέθη vel ἀφηρέθης Stanl.

ἄνα γε μάν, δόμοι· πολὺν ἄγαν χρόνον 950

χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' αἰί.

τάχα δὲ παντελῆς χορὸς ἀμείψεται

πρόθυρα δωμαίων, ὅταν ἀφ' ἐστίας

μῦσος πᾶν ἐλάσῃ καθαρμοῖς

ἅπαν ἐλατήριον, τύχη δ' 955

εὐπροσώπῳ κοίτῃ

τὸ πᾶν ἰδεῖν ἀκούσαι τε θρεομένοις.

μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν.

πᾶρα τὸ φῶς ἰδεῖν.

950. ἄναγε μάν δόμοις Ald. Rob. Steph. (sed ἀναγε Ald.) ἀνά γεμᾶν Turn. ἀνεχόμεν Port. Elmsleius ad Eurip. Med. p. 86. n. conjicit, ἀναγ' ἐμάν δόμοις (πολὺν ἄγαν χρόνον | χαμαιπετεῖς ἔκειθ') ἰάν. Sed quemnam, obsecro, compellat Chorus, *tolle meam vocem?* Quod dedi, certissimum puto: *Quin resurgite;* Homer. II. Σ. 179. Ἄλλ' ἄνα, μηδ' ἔτικεῖσο. Heathius, qui ἄνα pro ἀναστήθι (ἀναστήτε) positum recte iudicat, confert Sophocl. Aj. 194. Ἄλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων. Particulæ γε μὴν cum imperativo recte junguntur: Sophocl. Oed. C. 587. Ὅρα γε μὴν οὐ σμικρὸς οὖν ἀγῶν ὄδε. Μοχ πολλὸν Ald. πλὴν Rob.

951. χαμαιπετεῖσε κείσθ' αἰί, Ald. Rob. (nisi quod hic κείθ') et sic Med. χαμαιπετῆ σε κείσθ' αἰί Turnebus et recentiores,

952. χρόνος edd. χορὸς Elmsleius. l. c. Vid. Bast. Comm. Pal. p. 849. de harum vocum confusione.

953. ὅτ' ἄν Ald. Rob. Elmsleius.

954. μῦσος edd. ante Porson. ἐλάσει Med. καθαρμὸς Big. Stanl. καθαρμοῦ Musgr.

955. ἄτας ἐλατήριος Stanl. ἀτᾶν ἐλατηρίοις Schutz. ἅπαν ἐλατήριον est, *omne remedium quod ad purgandum utile est.* Dein τύχα edd. τάχα Aurat. Stanl. Dedi τύχη. sc. ὅταν τύχη. Hermannus vero apud Erfurdium ad Sophocl. Oed. T. 190. locum sic constituit, τύχα δ' εὐπροσωποκοίτῃ τὸ πᾶν | ἰδεῖν κλύειν τ' ἀρθμίσις | μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν.

957. τε deest in libris. Vocem θρεομένοις corruptam iudico.

958. μετ' οἰκοδόμων Ald. Turn. μετοικοδόμων Rob. Steph. et recen-

ΟΡ. ἴδεσθε χώρας τὴν διπλὴν τυραννίδα, 960
 πατροκτόνους τε δωμάτων πορθήτορας.
 σεμνοὶ μὲν ἦσαν ἐν θρόνοις τότε ἡμενοι,
 φίλοι δὲ καὶ νῦν, ὡς ἐπικάσαι πάθη
 πάρεστιν, ὄρκος τ' ἐμμένει πιστώμασι.
 ξυνώμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίῳ πατρί, 965
 καὶ ξυνθανεῖσθαι· καὶ τὰδ' εὐόρκως ἔχει.
 ἴδεσθε δ' αὖτε, τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν,
 τὸ μηχανήμα, δεσμὸν ἀθλίῳ πατρί,
 πέδας τε χειροῖν, καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα.
 ἐκτείνατ' αὐτό, καὶ κύκλω παρασταδὸν 970
 στέγαστρον ἀνδρὸς δείξαθ', ὡς ἴδη πατήρ,

tiores. μετ' οἰκονόμων Musgrav. μέ-
 τοικοι δόμων Scaliger. Hermann. et
 sic legebat Scholiasta; οἱ νῦν τοὺς
 δόμους οἰκοῦντες πεσοῦνται εἰς τὸ ἔμ-
 παλιον τῆς πρώτης τύχης. τοῦτο δὲ
 ἀπὸ τῶν κύβων μετήγαγε. Dein
 πεσεῖται Portus. Ceterum pene su-
 spicor hunc versum et 959. in hunc
 locum male detrusos esse, quum
 propria eorum sedes fuerit post 947.

960. Musgravius confert Liba-
 nium T. I. p. 507. C. ἄλλαι τυραν-
 νίδες Ἐχετοὶ καὶ Φαλάριδες. Bene
 autem observavit Scholiasta; ἀνοί-
 γεται ἡ σκηνή, καὶ ἐπὶ ἐγκυκλήματος
 ὁράται τὰ σώματα· ἃ λέγει διπλὴν
 τυραννίδα.

962. ποθ' Bigot. Stanl. minus

bene. Recte opponuntur τότε—νῦν.
 olim—nunc. Vide ad Agam. 1387.

963. φίλοι τε edd. φίλοι δὲ
 Abresch. ob μὲν præcedens.

965. ἀθλίως Ald. Rob. Turn.
 Steph. ἀθλίῳ Port. Stanl. Porson.
 ut in 968.

966. ξὺν θανεῖσθαι Ald. et τὰδε
 ὄρκως.

967. An legendum αὐτό, sc.
 αὐτὸ τὸ μηχανήμα?

969. χερσὶ Turn.

970. αὐτὸν omnes libri. αὐτὸ
 Aurat.

971. ἀνδρῶν Ald. Turn. Steph.
 Porson. ἀνδρὸς Rob. Med. Pauw.
 Heath. δείξασθ' Rob. ἴδοι Ald. Turn.
 Steph. ἴδη Rob. Med. Porson.

οὐχ οὐμός, ἀλλ' ὁ πάντ' ἐποπτεύων τάδε,
 "Ἥλιος, ἀναγνα μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς·
 ὡς ἂν παρῆ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτέ,
 ὡς τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐνδίκως μόρον, 975
 τὸν μητρός, Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον·
 ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος, ὡς νόμος, δίκην.
 ἦτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος,
 ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχε' ὑπὸ ζώνην βάρος,
 φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν, 980
 τί σοι δοκεῖ; μύραινά γ' εἶτ' ἔχιδν' ἔφν,

972. οὐχ ὁμός Ald. οὐχ' ὕμός Rob. οὐχ οὐμός Turn.

973. ματρὸς Ald. Turn. ἔργ' οὐ τῆς ἐμῆς G. Burges. ad Eum. 594.

974. Schol. ἐν δίκῃ: ἐν τῇ κρίσει τῶν Ἐρινύων.

976. ψέγω Ald. Rob.

977. ὡς omittit Rob. νόμου edd. vet. αἰσχυντῆρος, ὡς νόμου, δίκην Porson. ὡς νόμος Canterus et Por-tus, quod probavit Heathius, editit Botheus. Et sic quidem editio prima Glasguensis.

979. ἐκ σοῦ Ald. Turn. ἠνέχη Ald. Rob.

980. Vulgo interpungitur minima distinctione post φαίνει, plena autem post κακόν. quod mutandum monent Hermannus et Butlerus. φαίνει κακόν, G. Burges. ad Eum. 619. Alia, quæ ibidem protulit,

serio dicta fuisse ægre crediderim.

981. μύραινά γ' ἢ ἔχιδν' Ald. Turn. μύραινάτ' ἢτ' ἔχιδν' Rob. Hermannus versus sic legit, Οὐ σοι δοκεῖ, μύραινά γ' εἶτ' ἔχιδν' ἔφν; ultimam hujus correctionis partem "nescio," inquit Dobræus, "an olim probavit Porsonus. Repetendum scilicet δοκεῖ ante σήπειν ἂν, ut sibi respondeat Orestes; cujus rei indicium est γε." Aristophanic. p. (107.) Equidem legendum conjicio, μύραινά γ' εἶτ' ἔχιδν' ἔφν Σήπειν θιγοῦσα μάλλον οὐ δεδηγμένον, num muræna, seu vipera, magis a natura composita est ad tabefaciendum aliquem sine morsu? Tum σήπειν erit infinitivus post ἔφν, ut in Theodecte apud Stob. xxxii. p. 139. Gr. "Ἀπαντ' ἐν ἀνθρώποισι

σήπειν θιγοῦσ' ἂν ἄλλον, οὐ δεδηγμένον,
 τόλμης ἕκατι κἀδίκου φρονήματος;
 τί νιν προσείπω, καὶ τύχῳ μάλ' εὐστομῶν;
 ἄγρευμα θηρός, ἢ νεκροῦ ποδένδυτον 985
 δροίτης κατασκήνωμα; δίκτυον μὲν οὖν,
 ἄρκυν δ' ἂν εἶποις, καὶ ποδιστῆρας πέπλους.
 τοιοῦτον ἂν κτήσαιτο φηλήτης ἀνὴρ,
 ξένων ἀπαιόλημα, κάργυροστερῇ
 βίον νομίζων· τῶδέ τ' ἂν δολώματι 990

γηράσκειν ἔφν, et in nota formula
χαίρειν πέφυκεν, et similibus.

982. θίγουσαν ἄλλον Ald. Friget,
meo quidem iudicio, istud ἄλλον.
ἀνουλον Portus, ἀνουτον marg. Ask.
Bene autem observavit Scholiasta
in hoc loco hyperbolam esse, ὅτι
καὶ τὸν μὴ δηχθέντα, ἀλλὰ μόνον
ἀψαμένην, σήπει. Dedi autem θι-
γοῦσ' pro vulgato θίγουσ'. Nemo
hodie ignorat ἔθιγον aoristum esse,
θιγγάνω autem præsens tempus.

983. κἀνδίκου Ald. κἀνδίκου Rob.

984. κἂν τύχῳ edd. ante Porson.
καὶ Portus. κἂν tuetur G. Burgesius.
Rectum est sine dubio καὶ τύχῳ,
Quo nomine hoc compellabo, et simul
a vero nomine non aberrabo? Vid.
Glossar. in Agam. 1203. Monk.
ad Eurip. Hipp. 828.

986. δρνοίτης Ald. δρύτης Rob.
δροίτης Turn. Conf. Glossarium in
Agam. 1518. Quod Attici δρύτη,

Boeoti δροίτη dixissent: vid. Mus.
Crit. Cant. T. II. p. 582. et forsitan
ex varietate dialectorum orta sit
orthographiæ confusio. Dein Ald.
κατὰ σκήνωμα. Schol. δρύτης κατα-
σκήνωμα: παραπέτασμα ὄρου. Cor-
rigit Stanleius παραπέτασμα σό-
ρου.

987. ἄρην Rob. Μοχ ποδιτῆρας
Ald.

988. τοιοῦτο μ' ἂν Ald. τοιοῦτο
μὰν Rob. φιλήτης edd. omnes. φη-
λήτης Scaliger. Hesiod. Op. 373.
Ὅς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὄγε
φηλήτησι. ubi docta quædam no-
tavit Gaisfordius de vera hujus
vocis orthographia. Vid. Glossar.
in Agam. 476. Dein ἀρήρ Rob. et
mox ξένον.

990. νομίζω Ald. νομίζοι Rob. et
mox τῶδε τἄνδολώματι. Dubito an
scribendum τῶδε τἄν, pro τῶδέ τοι
ἂν.

πολλοὺς ἀναιρῶν, πολλὰ θερμαίνοι φρένα.
 τοιάδε μοι ξύνοικος ἐν δόμοισι μὴ
 γένοιτ' ὀλοίμην πρόσθεν ἐκ θεῶν ἄπαις.

ΧΟ. αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, μελέων ἔργων.

στυγερω̄ θανάτῳ διεπράχθης.

995

μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ.

ΟΡ. ἔδρασεν, ἢ οὐκ ἔδρασε; μαρτυρεῖ δέ μοι
 φᾶρος τόδ', ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθου ξίφος.
 φόνου δὲ κηκίς ξὺν χρόνῳ συμβάλλεται,
 πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος. 1000
 νῦν αὐτὸν αἰνῶ, νῦν ἀποιμώζω παρών.

991. θερμαίνει Ald. φρένα pro
 vulgato φρενί reposui ex Lobeckii
 correctione ad Sophocli. Aj. p. 302.

992. τοιά δ' ἐμοὶ Rob. τοιάδε
 μοι Ald. Mox πρόσθ' ἐκ Ald.
 Rob.

994. αἶ, αἶ, bis tantum libri;
 quæ recte geminavit Botheus. Sic
 antithetico suo 1005 respondet
 versus. Vulgo inseritur ἔ, ἔ, ante
 v. 996. quod nihil aliud est quam
 αἶ, αἶ, ex hoc versu detrusum.

995. θανάτῳχε πράχθης Ald.
 Musgravius locum sic constitue-
 rat; αἶ, αἶ, μελέων ἔργων στυγε-
 ροί, | στυγερω̄ θανάτῳ διεπράχθη-
 σαν. Aliter Hermannus; αἶ, αἶ, |
 μελέων ἔργων στυγερω̄ θανάτῳ, |
 διεπράχθης, ἔ, ἔ.

996. Vulgo ἔ, ἔ, μίμνοντι κ. τ. λ.
 vide supra ad 994.

997. ἢ οὐκ ἔδρασεν Ald. Rob.
 Hanc ῥῆσιν Oresti vindicavit
 Heathius; in edd. vet. Choro
 adsignatur.

998. φᾶρος Porson. Sed vid. v. 9.
 Mox Αἰγίσθῳ Portus, Stanleius.

999. κηκίς Ald. Med.

1000. βαφὰς omisit Rob. Dein
 malim φθείρασα.

1001. Hermannus legit αὐτὸν,
 pro ἐμαντόν, quod non usurpabant
 Græci, etsi dixerunt αὐτούς pro
 ἡμᾶς αὐτούς, vid. Elmsl. ad Eurip.
 Bacch. 722. Omnino languere vi-
 detur παρών. Robortellus παρόν.
 Butlerus probat Schutzii conjectu-
 ram νῦν αὐ τόδ' (vel τὰδ') αἰνῶ.

πατροκτόνον θ' ὑφασμα προσφωνῶν τόδε,
 ἀλγῶ μὲν ἔργα καὶ πάθος, γένος τε πᾶν,
 ἄζηλα νίκης τῆσδ' ἔχων μιάσματα.

ΧΟ. οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον 1005

διὰ παντὸς ἄτιμος ἀμείψει.

μόχθων δ' ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἤξει.

ΟΡ. ἀλλ', ὡς ἂν εἰδῆς, τοῦτ' ἄρ' οἶδ' ὅποι τελεῖ.

ὥσπερ ξὺν ἵπποις ἠνιοστροφῶ δρόμου

ἐξωτέρω· φέρουσι γὰρ νικώμενον 1010

Nescio an præstaret νῦν ταῦτὸν
 αἰνῶ, νῦν ἀποιμώζω παρόν. Botheus
 πόρον, sed melius esset μόρον, cf.
 Agam. 320.

1002. πρὸς φωνῶν Ald.

1004. νίκας Ald. Turn. ἔχο Ald.
 ἔχω Turn. ἔχον conj. Stanleius.

1006. διαπάγτ' ἄτιμος Ald. διὰ
 πάντ' Rob. Turn. recentiores. διὰ
 παντὸς Heath. quod verissimum pu-
 to: vid. Glossarium. Μοχ ἀμείψαι
 Bothe. ἀμείψεται ceteri. διαμείψε-
 ται, ὦ τέκνον· ἐς μόχθον Hermann.

1007. ἐς μόχθον δ' ὁ μὲν αὐτίχ'
 ὄδ' εἶξαι Ald. ἐς μόχθον δ' ὁ μὲν
 αὐτίχ' ὁ δ' ἤξεν Rob. et sic Turn.
 nisi quod ἤξει exhibet. Recen-
 tiores Robortellum secuti sunt.
 ἤξει Heathius. Emendatio nostra
 satis facilis locum multo expediti-
 orem reddidit. ἐς deleri jubet L.
 Theobaldus.

1008. ἄλλος ἂν εἰδῆ Ald. Med.
 ἄλλος ἂν εἰδῆ Rob. ἄλλος γ' ἂν εἰδῆ
 Turn. et recentiores. ἄλλος τὰδ'
 εἶδη Hermann. Audacter rescripsi
 ἀλλ', ὡς ἂν εἰδῆς. Eurip. Or. 527.
 Ὡς οὖν ἂν εἰδῆς, Μενέλεως, τοῖσιν
 θεοῖς Μὴ πράσσ' ἐναντί', ὠφελεῖν
 τοῦτον θέλων. Phæn. 1011. Ὡς
 οὖν ἂν εἰδῆτ', εἶμι, καὶ σώσω πόλιν.
 Plenius in Iph. A. 1435. Ὡς οὖν ἂν
 εἰδῆς τὰπ' ἐμοῦ λελεγμένα, Ἐλθὼν
 τὰδ' ὅπλα θήσομαι βωμοῦ πέλας.
 Aristoph. Plut. 112. Σὺ δ', ὡς ἂν
 εἰδῆς, ὅσα παρ' ἡμῖν, ἦν μένης, Γε-
 νήσεται ἀγαθὰ, πρόσεχε τὸν νοῦν,
 ἵνα πύθη. Supra 433. Ἐμασχαλί-
 σθη δ', ὡς τόδ' εἰδῆς. Μοχ τοῦτ'
 ἄρ' οἶδ' Rob. ὅπη omnes: vid. Gloss.

1009. ξυνίπποις Ald. ἠνιοστρό-
 φου Rob. ἠνιοστρόφου Ald. Turn.
 ἠνιοστρόφος Portus. ἠνιοστροφῶ
 Stanleius, quod cum Schutzio et
 Butlero recipiendum judicavi.

φρένες δύσαρκτοι· πρὸς δὲ καρδία φόβος
 ἄδειν ἔτοιμος ἢ δ' ὑπορχεῖσθαι κότῳ.
 ἕως δ' ἔτ' ἔμφρων εἰμί, κηρύσσω φίλοις,
 κτανεῖν τε φημὶ μητέρ' οὐκ ἄνευ δίκης,
 πατροκτόνον μίασμα, καὶ θεῶν στύγος. 1015
 καὶ φίλτρα τόλμης τῆσδε πλειστηρίζομαι
 τὸν Πυθόμαντιν Λοξίαν, χρήσαντ' ἐμοί,
 πράξαντα μὲν ταῦτ', ἐκτὸς αἰτίας κακῆς
 εἶναι· παρέντι δ' οὐκ ἐρῶ τὴν ζημίαν
 τόξῳ γὰρ οὔτις πημάτων ἐφίξεται. 1020
 καὶ νῦν ὀρατέ μ', ὡς παρεσκευασμένος
 ξὺν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει, προσίξομαι
 μεσόμφαλόν θ' ἴδρυμα, Λοξίου πέδον,

1012. ἄδειν Ald. ἄδειν Rob. Burgesii tentamina ad Eum. 403. sciens prætereo. ἔτοιμος omnes; sed forsau præstet ἔτοιμος. vid. ad Agam. 764. Dein ὑπ' ὀρχῦσθαι Ald. Ingeniose autem locum refinxit Schutzius; πρὸς δὲ καρδία κότος Ἄδειν ἔτοιμος, ἢ δ' ὑπορχεῖσθαι φόβῳ. Sic 161. ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ. Prom. 906. Κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει. Sed quum vulgata sensum haud ineptum fundant, nihil mutavi.

1013. ἕως δέ τ' Ald.

1015. Sic recte distinxit Pauwius. Editiones veteres, et Glasguensis, plene interpungunt post δίκης, leviter tantum post στύγος.

Schol. πατροκτόνον: τὴν μητέρα.

1017. χρηδ' ἀντ' ἐμοί Ald.

1018. πράξαντι—παρέντι edd. πράξαντα et παρέντα Portus: et παρέντα quidem præbet Robortellus; παρόντα Ald. De constructione χρήσαντ' ἐμοί πράξαντα—vide notata ad Agam. 1022. Supra 404.

1020. τόξων Ald. Pro vulgato προσίξεται, quod cum genitivo conjunctum displicet, Schutzius ἐφίξεται. Scribæ oculum fefellit προσίξομαι in v. 1022.

1021. ὀρατά μ' ὡς παρασκευασμένος Ald. et mox μετόμφαλοι.

1023. Comma post ἴδρυμα recte posuit Pauwius. Hunc versum

πυρός τε φέγγος ἄφθιτον κεκλημένον,
φεύγων τὸδ' αἶμα κοινόν; οὐδ' ἐφ' ἐστίαν 1025
ἄλλην τραπέσθαι Λοξίας ἐφίετο.

καὶ μαρτυρεῖν μὲν ὡς ἐπορσύνθη κακὰ
τάδ' ἐν χρόνῳ μοι, πάντας Ἀργείους λέγω.
ἐγὼ δ' ἀλήτης, τῆσδε γῆς ἀπόξενος,

ζῶν, καὶ τεθνηκῶς τάσδε κληδόνας λιπών — 1030

ΧΟ. ἀλλ' εὖ γε πράξας μήτ' ἐπιζευχθῆς στόμα

contulit Dobræus ad Aristoph. Plut. 772. cum Eurip. Andr. 1086. τὸ κλεινὸν ἤλθομεν Φοίβου πέδον. Iph. T. 972. ἐς ἀγνὸν ἤλθον αὖ Φοίβου πέδον.

Ibid. ἐφέστιον Ald. Rob. Med.

1025. φεύγοιντο δ' Ald. φεύγειν τοδ' Turn. et recentiores: φεύγων τοδ' Rob. Med. quod jure probavit Butlerus. Eurip. Suppl. 147. Ἠλθον δὲ δὴ πῶς πατρίδος ἐκλιπόνθ' ὄρους; ΑΔ. Τυδεὺς μὲν, αἶμα συγγενὲς φεύγων χθονός. Hipp. 35. Ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα, Μίασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν.

1027. 8. Vulgo inverso ordine leguntur hi versus; Τὰ δ' ἐν χρόνῳ μοι, πάντας Ἀργείους λέγω, Καὶ μαρτυρεῖν μὲν ὡς ἐπορσύνθη κακὰ. quæ alii aliter tentarunt. Transpositionem adhibendo, constructionem satis expeditam reddidi. Sed quum Aldus habeat καὶ μαρτυρεῖν μοι μενέλεως ἐπορσύνθη κακὰ, Robortellus μενέλεως, (in erratis

corr. ὄσ') Turnebus et Stephanus καὶ μαρτυρεῖν μοι, λεῶς, vide an legendum sit, καὶ μαρτυρεῖ λεῶς, ὡς ἐπορσύνθη κακὰ Τὰδ' ἐν χρόνῳ μοι, πάντας Ἀργείους λέγω.

1029. 30. Non video qua ratione expediri possit constructio, nisi aposiopesis post λιπών fingas. Ita Schutzius et Butlerus. Jacobsius ad Anthol. Palat. p. 334. conjicit, ἐγὼ δ' ἀλήτης. Stanleius contulit Agam. 1253. Φυγὰς δ' ἀλήτης, τῆσδε γῆς ἀπόξενος. Cum v. 1030. comparari potest Sophocl. El. 985. Ζώσαιιν θανούσαιιν θ' ὥστε μὴ κλιπεῖν κλέος.

1031. εὖτε edd. vet. εὖ τ' ἔπραξας Heath. εὖγε Portus, Stanleius, et Porsonus. μὴ δ' Ald. Rob. Turn. μήτ' hic et in proximo versu Porson. Dein ἐπιζεύχθη Ald. Rob. ἐπιζευχθῆ Turn. Steph. ἐπιζευχθῶ Scalig. quia nempe in libris hi versus Oresti adsignantur. ἐπιζευχθῆ Heath. Porson. Hanc ῥῆσιν ad Chorum pertinere monuit Heathius.

φήμαις πονηραῖς, μήτ' ἐπιγλωσσῶ κακά.

ἠλευθέρωσας πᾶσαν Ἀργείων πόλιν,

δυοῖν δρακόντοιον εὐπετῶς τεμῶν κᾶρα.

ΟΡ. ᾶ, ᾶ. δμωαὶ γυναῖκες, αἶδε, Γοργόνων δίκην, 1035

φαιωχίτῶνες, καὶ πεπλεκτανημένοι

πυκνοῖς δράκουσιν. οὐκ ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.

ΧΟ. τίνες σε δόξαι, φίλτατ' ἀνθρώπων πατρί,

στροβοῦσιν; ἴσχε, μὴ φοβοῦ, νικῶν πολὺ.

1032. φῆμαι πονηραὶ edd. vet. φήμαις πονηραῖς Aurat. Scalig. Stanl. Porson. Mox ἐπιγλώσσω Ald. Turn. ἐπιγλωσσῆ Aurat.

1033. ἐλευθέρωσας omnes. Ἀργείαν Porson. Ἀργείην reliquæ edd. Ἀργείων Portus.

1036. Ita Turnebus et Stephanus. Aldus vero et Robortellus φαιοχίτῶνες. Alios trochæos in principio senarii stantes notavit Priscianus p. 1328. laudatus ad Theb. 484. nempe Ἴππο|μέδοντος et Ἀλφε|σίβοιαν. Qui tamen, si incorrupti sunt, trochæum in φαιοχίτῶνες non tuentur: hanc enim licentiam si sumebant tragici, sumebant in propriis tantum nominibus: vide Hermannii El. Doctr. Metr. p. 43. qui tamen olim in hoc loco pronuntiandum censuit φαιοκχίτῶνες. Contra analogiam peccat compositum φαιωχίτων. G. Burgesii ἀεριχίτῶνες non capio. Æschylus fortasse scripsit μελαγχίτῶνας, Grammati-

cus autem qui noverit Eumenidum vestes non nigras fuisse, sed pul-las, (vid. Glossar.) notare potuit, ἤγουν φαιοχίτῶνας. Botheus legit φαιαὶ χιτῶνας. Debuit φαιοί.

1037. πυκνοῦς Ald. et mox οὐκ ἔτ' ἀμείνοιμ'. Robortellus ἀμείνοιμ'.

1038. πάτρας Hermannus, *quæ te simulacra patria exturbant?* Sed recte monet Butlerus, idcirco patris mentionem injecisse Chorum, ut animum Orestis a contemplatione maternæ cædis ad paternas injurias revocaret. Nempe vertendum puto φίλτατε πατρί, *patris amantissime*, qui te patri amicissimum ostendisti.

1039. στροβάσιν Ald. Mox μὴ φόβον νικῶ πολῦ, Porsonus, probante Hermanno: quod mihi quidem durissimum videtur; etsi satis scio νικῶμαι cum genitivo recte construi; et adduci posse Eumen. 88. μὴ φόβος σε νικάτω φρένας. G.

- ΟΡ. οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἐμοί· 1040
σαφῶς γὰρ αἶδε μητρὸς ἔγκοτοι κύνες.
- ΧΟ. ποταίνιον γὰρ αἷμά σοι χειροῖν ἔτι
ἐκ τῶνδέ τοι παραγμὸς εἰς φρένας πίτνει.
- ΟΡ. ἀναξ Ἄπολλον, αἶδε πληθύνουσι δὴ·
κάξ ὄμματων στάζουσιν αἶμα δυσφιλέσ. 1045
- ΧΟ. εἰσὶν καθαρμοί· Λοξίου δὲ προσθιγῶν,
ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει.
- ΟΡ. ὑμεῖς μὲν οὐχ ὀράτε τάσδ', ἐγὼ δ' ὀρώ·
ἐλαύνομαι δέ, κούκ ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.
- ΧΟ. ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ σ' ἐποπτεύων πρόφρων 1050

Burgesius vero scribit ἰσχε, μὴ φόβῳ νικῶ, πόδα.

1040. οὐκ εἰὰ Ald. οὐκ, εἶα, δόξαι Turn.

1042. ἔπι Stanleius, probante Butlero.

1043. ἐς omnes.

1044. πληθύνουσαι Ald. Rob. Med.

1046. εἰσ' ὁ καθαρμὸς Ald. εἰς σ' ὁ καθαρμὸς Rob. εἴσω καθαρμὸς Turn. Steph. Porson. ἐστὶν καθαρμὸς Schutz. ut in Agam. 931. Ἐστὶν θάλασσα. Adjici potuit Eurip. Hipp. 480. Εἰσὶν δ' ἐπῳδαί, καὶ λόγοι θελεκτήριοι. Φανήσεταιί τι τῆσδε φάρμακον νόσον. Elmsleius ad Sophocl. Œd. T. 60. corrigit ἔσται καθαρμὸς, sicut ediderat Botheus. Sed præstat, ut opinor, εἰσὶν καθαρμοί. Supra 954. dicitur καθαρμοῖς

in plurali. Eum. 276. Ἐγώ, διδαχθεῖς ἐν κακοῖς, ἐπίσταμαι Πολλοὺς καθαρμούς. 282. Ποταίνιον γὰρ ὄν, πρὸς ἐστία θεοῦ Φοῖβον καθαρμοῖς ἠλάθη χοιροκτόνοις. Theb. 735. Τίς ἂν καθαρμὸς πόροι;

Ibid. Λοξίου δὲ πρὸ στεγῶν Scalliger. Λοξίας Aurat. Stanl. quod tamen librarii vix mutassent. Nominativus pendens, sive absolutus, προσθιγῶν, hodie ne tirones quidem impedire poterit. Vid. Matthiæ. Gr. Gr. § 562, 1. supra 513. προσθιγῶν male scribitur in omnibus libris. (προθιγῶν Ald.) vid. Elmsleium ad Eurip. Med. 1171. Monk. ad Alc. 1136.

1049. κούκ ἔτ' ἀμείβομ' Ald. Turn. κούκ ἔτ' ἀμείναιμ' Med. Μοχ πρόφρων Rob.

θεὸς φυλάσσοι καιρίοισι συμφοραῖς.

ὄδε τοι μελάβροισ τοῖς βασιλείοις

τρίτος αὖ χειμῶν

πνεύσας γονίας ἐτελέσθη.

παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν 1055

μόχθοι τάλανός γε Θυέστου.

δεύτερον ἀνδρὸς βασίλεια πάθη.

1051. φυλάσσει καὶ ρίοισι Ald. καιρίοις ἐν συμφοραῖς Turn. Steph. quod invectum est ex Scholiis; καιρίοις: ἐγκαίροις συντυχίαις. Porsonus καιρίοις ἐν ξυμφοραῖς. Quod dedi, habent Rob. Med.

1054. πνεοῦσας Ald. πνεούσας Rob. Turn. πνεύσας Scalig. Porson. Schneiderus in Lexic. Gr. v. Γόνιος, putat γονίας genitivum esse, subaudito αὔρας; quod probat Hermannus, aitque πνεύσας Dorice scribendum pro πνεούσας. Sed Butlerus, post Tyrwhittum et Porsonum, Hesychii interpretationem amplectitur. Γονίας: εὐχερής. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. (unde discimus hanc fabulam etiam in Hesychii temporibus cum Agamemnone confusam fuisse.) Scholiasta vero, Γονίας ἄνεμος, ὅταν ἐξ εὐδίας κινηθῆ χαλεπὸν πνεῦμα. unde apud Hesychium forsitan legendum δυσχερής. Ego vero veterem corruptelam in hoc loco insedissee suspicor: neque

enim γονίας vel γόνιος sensum satis commodum fundit; legendum autem στονίας, *procella gemitus excitans*. De ventorum nominibus in *ίας* desinentibus dictum est in Glossario. Levissima est mutatio ΠΝΕΥCACΓΟΝΙΑC in ΠΝΕΥCACCTΟΝΙΑC. Olim cogitaram de *πονίας*, ob μόχθοι in v. 1056. sed longe præstat στονίας. Ceterum Botheus dedit τετέλεσται.

1055. παιδόμοροι libri. παιδοβόροι Aurat. Stanl. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. p. 428. Agam. 1489. πάχνα κουροβόρω. Mox πρῶτος Aurat.

1056. τάλανές τε edd. Æschylus, credo, non dixisset παιδοβόροι τάλανές τε. Suppl. 62. τᾶς Τηρείας | μήτιδος οἰκτρᾶς ἀλόχου, | κερκηλάτου τ' ἀηδόνας. Elmsleius ad Eurip. Med. p. 207. κερκηλάτοι ἀηδόνας. Quare edidi τάλανός γε, ex Aurati conjectura, Stanleio ac Butlero probata.

λουτροδάϊκτος δ' ὤλετ' Ἀχαιῶν

πολέμαρχος ἀνὴρ.

νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτήρ, 1060

ἢ μόρον εἶπω;

ποῖ δῆτα κρανεῖ, ποῖ καταλήξει

μετακοιμισθὲν μένος ἄτης;

1061. μόρος Bigot. Contra σω-
τῆρ' Jacob. Interrogationem appo-
suit Pauw.

1062. πῆ καταλήξει Ald. Turn.
vid supra ad. v. 1008.

1063. μέγα κοιμισθὲν Valckenaer.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΧΟΗΦΩΝ.

GLOSSARIUM
IN
CHOEPHOROS.

GLOSSARIUM

CHOERPHOROS

GLOSSARIUM
IN
CHOEPHOROS.

Voces, quæ asterisco notantur, non nisi apud Æschylum reperire potui.

v. 1. ἙΡΜΗΣ χθόνιος invocatur, et postea ab Electra, utpote cui mortui curæ erant. Idem et πομπαῖος. Sophocl. Aj. 831. καλῶ θ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὖ με κοιμίσαι. STANLEIUS.

Ibid. Ἐποπτεύω. *Inspecto.* Gloss. in Agam. 1241. Diphilus ap Athen. vi. p. 223. A. citatus ad Prometh. 426. Babrius ap Suid. v. Νέμεσις. Παρῆν δὲ Νέμεσις, ἣ τὰ γῆς ἐποπτεύει. Infra 482. 575. etc.

3. Κατέρχομαι. *Redeo, exul sc. in patriam.* Apud Aristoph. Ran. 1185. quum hunc versum recitasset Æschyli persona, objicit Euripides, Δὶς ταῦτόν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος, cui reponit Æschylus, Ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ', ὅτῳ μετῆ πάτρας. Χωρὶς γὰρ ἄλλης συμφορᾶς ἐλήλυθε. Φεύγων δ' ἀνὴρ ἤκει τε καὶ κατέρχεται. Gloss. ad Theb. 644.

6. Πλόκαμος Ἰνάχω θρεπτήριος. *Crinis Inacho nutritus.* Eurip. Bacch. 494. Ἰερὸς ὁ πλόκαμος. τῷ θεῷ δ' αὐτόν τρέφω. Eustathius ad Il. B. a Stanleio laudatus, tradit Græcos comam nutritisse, in luctus vero tempore totondisse. Iidem etiam puberes facti crinem detonsum consecrare solebant Apollini κουροτρόφῳ et fluviis: quem morem inchoavit Theseus, qui comam ex anteriore capitis parte sectam Apollini Delio consecravit. Stanleius confert Homerum Il. Ψ.

140. et recte distinguit inter capillum *θρεπτήριον*, quem fluminibus aut Diis tondebant, et *πενθητήριον*, quo amicos vita functos honorabant. Idem observavit, “Quod *πλόκαμος πενθητήριος* Æschylo, Euripidi est *κόμα πενθήρης Phœniss. 332.*” Idem valent *πένθιμοι κουραί*, Eurip. Suppl. 972.

8. *Ὀμήγυρις*. *Cætus*. Agam. 4. *ἄστρον νυκτέρων ὀμήγυριν*. Vid. ad Theb. 206.

9. *Μελάγχιμος*. *Niger*. *Pullus*. Gloss. in Theb. 306. *χιμος* terminationem esse paragogicam notavit Eustathius a Stanleio citatus.

10. *Πρέπω*. *Conspicius sum*. Gloss. in Pers. 244. Monk. ad Eurip. Alc. 528.

11. *Πτώμα*. *Mors*, seu *Cadaver*. Eurip. Phœn. 1496. *πάρα καὶ λεύσσειν Πτώματα νεκρῶν τρισσῶν ἤδη Τάδε πρὸς μελάθροισι*. *ibid.* 1711. *Ἐτεοκλέους δὲ πτώμα, Πολυνείκους τε ποῦ;* 1715. *ᾠ φιλά πεσήματ' ἄθλι' ἀθλίον πατρός*. Sic *Cadaver* dicitur a *cadendo*.

Ibid. *Προσκυρέω*. *Accido*. Hesych. *Προσκυρεῖ. προσεγγίζει*. In Sophocl. *Œd. T.* 1322. *προσέκυρσα est offendi, cum accusativo, ᾠ δεινοτάτων πάντων ὅσ' ἔγω Προσέκυρσ' ἤδη*.

12. *Ἐπεικάσας τύχῳ*; *Rectene conjiciam?* Vid. Gloss. in Agam. 1203. Monk. ad Eurip. Hipp. 828. *Infra 550.* Sophocl. *El.* 663. *Ἡ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ Κείνου*; Confer Glossarium ad 938.

13. *Μείλιγμα*. *Placamentum*. Gloss. in Pers. 616. *Bacidis oraculum ap. Pausan. ix. 17. Ἄλλ' ὁπόταν Τιθορεὺς Ἀμφιονί τε Ζήθῳ τε Χύτλα καὶ εὐχολάς, μείλιγματά τ' ἐν χθονὶ χεύη*.

18. *Ἐκποδών*. Gloss. in Prom. 352. Quod hic dicitur, *σταθῶμεν ἐκποδών*, *infra 859.* est *ἀποσταθῶμεν*.

19. *Πρόστροπή*. *Supplicatio*. Gloss. in Pers. 221. Agam. 1577. *Infra. 79.*

20. * Ἰαλτός. *Missus.* Verbum *ιάλλω* occurrit infra 40. 490. Prometh. 680. sæpius apud Homerum: compositum ἀπιάλλω in fœdere Dorico apud Thucyd. V. 77. οἰκάδ' ἀπιάλλειν.

21. Πρόπομπος. *Qui deducit.* (Anglice, *an escort.*) vid. ad Theb. 1072. Æschyli fabula Πρόπομποι memoratur non tantum ab Hesychio in v. Δίπολοι, sed ab Alciphrone Ep. III. 48. κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο, καὶ ἄφωνος εἶη Λικύμνιος, ὁ τῆς τραγωδίας ὑποκριτής. ὡς γὰρ ἔνικα τοὺς ἀντιτέχνους Κριτίαν τὸν Κλεωναῖον, καὶ Ἴππασον τὸν Ἀμβρακιώτην, τοῦ Αἰσχύλου Προπόμπους, κ. τ. λ.

Ibid. Ὀξύχειρ κτύπος. *Sonus qui ex manibus celeriter pulsantibus oritur.* Recte observavit Stanleius, ὄξύς in compositione velocitatem vel agilitatem denotare. Pollux II. 149. ὄξύχειρ καὶ ὄξύχειρία, τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξειδι. "Comicorum nomina," inquit Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 220. facile persuadent, utrosque non alia notione, quam fecit Lucianus, hanc vocem adhibuisse. Significat autem *agili manuum mobilitate promptum.*" (Anglice *light-fingered.*)

22. Ἀμυγμός. *Vellicatio.* Vid. Gloss. in Pers. 120. Lexicon Rhetor. in Bekker. Anecd. p. 388. Ἀμυχαί: ἐπιπόλαιον ἔλκος. Alia forma occurrit in Theocr. XXIV. 124. ξιφέων ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν. Sic et ῥωγμός et ῥωχμός. Quod ad rem adinet, Stanleius notat, a Solone interdictas fuisse ἀμυχὰς κοπτομένων; unde in XII. Tabulis *Mulieres genas ne radunto.* Conf. Virg. Aen. IV. 673. *Unguibus ora soror fœdans, et pectora pugnīs.* Cicer. Tusc. III. 26. *muliebres lacerationes genarum.* Eurip. Hel. 1098. Παρῆδί τ' ὄνυχα φόνιον ἐμβαλῶ χροός. Or. 950. Τιθεῖσα λευκὸν ὄνυχα διὰ παρηίδων, | αἱματηρὸν ἄταν, | κτύπον τε κρατός.

24. Δι' αἰῶνος. *Per omne tempus.* Gloss. in Agam. 537.

Ibid. Ἰνυγμός. *Ejulatio.* Gloss. in Pers. 285. 981. Cum figura ἰνυμοῖσι βόσκεται κέαρ, comparare potest harum elegantiarum amans Petrarcae Son. I. *Voi ch' ascoltate in rime sparse il suono Di quei sospiri ond' io nudriva il core In sul mio primo giovenil errore.*

25. * Λινοφθόροι ὑφασμάτων λακίδες. *Scissiones vestium, linum perdentes.* Minus recte Erfurdcius ad Sophocl. Ant. 1009. “λακίδες λινοφθόροι pro λακίδες λίνων φθαρέντων.” Hoc esset λινοφθόρων ὑφασμάτων λακίδες, sicut in Antigonæ loco, ἀνδροφθόρου αἵματος λίπος, (ubi forsán legendum λίβος: vid. Agam. 1402.) Hinc aliquatenus firmatur Casauboni lectio στρωματοφθορεῖν in Agam. 921.

26. Λακίς. *Lacinia.* Gloss. in Pers. 129. Suppl. 900. Λακίς χιτῶνος ἔργον οὐ κατοικτιεῖ. *ibid.* 120. πολλάκι δ' ἐμπίτνω ξὺν λακίδι | λίνοισιν, ἢ | Σιδονία καλύπτρα.

Ibid. Ἐφλαδον. *Dissiluerunt.* Etymol. M. p. 403, 48. Ἐφλαδον σημαίνει τὸ ἐσχίσθην, ἢ ἐθλάσθην, ἢ διερράγην, ὡς φησιν Αἰσχύλος, λινοφθόροι ὑφασμάτων λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσι. παρὰ τὸ θλῶ, κατὰ τροπήν, φλῶ, παράγωγον φλάζω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔφλαδον· ὡς χάζω, ἔχαδον. Ex Aristophanis Pluti v. 693. collato cum v. 718. patet verbi φλᾶν significatio, *cum crepitu quodam frangere.* Confer Theocr. V. 148.

27. * Πρόστερνοι στολμοί. *Ornatus pectoralis.* Appositio est ad λακίδες. Nempe istam partem amictus in dolore scindebant. Pers. 1061. Πέπλον δ' ἔρεικε κοιλίαν. De στολμὸς vid. Gloss. in Pers. 164. infra 754.

Ibid. Ἀγέλαστος. *Risum non admittens.* Gloss. in Agam. 767.

29. Τορός. *Perspicuus.* Gloss. in Prom. 626.

Ibid. Ὀρθόθριξ. *Capillos erigens.* Sophocl. Œd. C. 1623. Stanleio citatus, φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς ἠώξεν αὐτόν, ὥστε πάντας ὀρθίας Στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας. Vid. Gloss. in Theb. 560.

30. Ἐξ ὕπνου. Schol. δι' ὕπνου. Abreschius confert 916. Ἡ κάρτα μάντις οὐξ ὄνειράτων φόβος. Locutio κότον πνεῖν iterum occurrit 939. Vid. Gloss. in Agam. 1206.

31. * Ἄωρόνυκτον. *quod intempesta nocte fit.* Theocr. XXIV. 38. Ἡ οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἄωρί που οἶδε τε τοῖχοι πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείας—;

34. Κρίτης. *Interpres somniorum.* Gloss. in Pers. 231.

35. Ὑπέγγυος. *Sponsione addictus.* Eurip. Hec. 1020. τὸ γὰρ ὑπέγγυον | δίκῃ καὶ θεοῖσιν οὐ ξυμπίτνει, | ὀλέθριον, ὀλέθριον κακόν. Herodot. V. 75. τούτους ἀνιστέασι μὲν οἱ πρυτάνεις τῶν Ναυκράρων, ὑπεγγύους πλὴν θανάτου, *quum spondissent se quidvis subituros, morte tantum excepta.* Hæc exempla dedit Schneider. Hi vates ὑπέγγυοι erant nihil non veri dicere.

37. Ἐγκοτέω. *Irascor.* Herodotus dicere solet ἔγκοτον ἔχειν, *infensum esse.* Ae. Port. Lex. Ion. Composita ex κότος Æschylo in deliciis fuisse observatum est ad Theb. 804. Vid. 387. 911. 1041.

40. Μάομαι. *Exquiro.* Gloss. in Prom. 486. Exemplis ibi prolatis adjice Epicharmum, μὴ τὰ μαλακὰ μῶεο. Alia forma μαομαι infra 774.

43. Λύτρον. *Redemptionis pretium* — λύτρον αἵματος, *quod solvitur pro sanguine fuso.* Hesych. Λύτρον: τίμημα. Cf. Schleusner. Lex. N. T. in voce.

44. Πανοιζύς. *Penitus ærumnosa.* Theb. 659. Ὡ πανδάκρυτον ἀμὸν Οἰδίπου γένος. Vid. infra 405. v. Οἶκτος.

45. Κατασκαφή. *Suffossio.* Gloss. in Theb. 46.

46. * Βροτοστυγής. *Mortalibus infensus.* Prom. 824. Δρακοντόμαλλοι Γόργονες βροτοστυγεῖς.

51. Δι' ὠτῶν φρενός τε δαμίας. Infra 443. δι' ὠτῶν δὲ συντέτραινε μῦθον | ἠσύχῃ φρενῶν βάσει. Theb. 25. Ἐν ὠσὶ νωμῶν καὶ φρεσίν. Pers. 611. Βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος οὐ παιώμιος. Τοῖα κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας.

53. Τίς. *Unusquisque.* Pro πᾶς τις. Eumen. 542. Πρὸς τὰδε τις τοκέων σέβας εὐ προτίων, | καὶ ξενοτίμους | ἐπιστροφὰς ὀμμάτων, | αἰδόμενός τις ἔστω. Sophocl. Aj. 245. Ὡρα τιν' ἤδη κᾶρα | καλύμμασι

κρυψάμενον, | ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι. Theogn. 183. Κριούς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους Εὐγενέας· καὶ τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν Βήσεσθαι. Tyrtaeus II. 21. Ἄλλὰ τις εὖ διαβὰς μενέτω. Apoll. Rhod. III. 745. ὕπνοιο δὲ καὶ τις οἰκίης, Ἦδη καὶ πυλωρός, ἐέλδετο. Herodot. VIII. 109. καὶ τις οἰκίην ἀναπλασάσθω καὶ σπόρον ἀνακῶς ἐχέτω. ubi vid. Valckenaer. Id. VI. 9. Ἄνδρες Ἴωνες, νῦν τις ὑμέων εὖ ποιήσας φανήτω τὸν βασιλῆος οἶκον. IX. 78. σὺ δὲ καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ἐπὶ τούτοις ποιήσον, ὅκως λόγος τέ σε ἔχη ἔτι μέζων, καὶ τις ὕστερον φυλάσσηται τῶν βαρβάρων μὴ ὑπάρχειν ἔργα ἀτάσθαλα ποιέων ἐς τοὺς Ἕλληνας. ibid. 98. ἐπεὰν συμμίσγωμεν, μεμνήσθαι τινα χρῆ ἐλευθερίας. Conf. Thucyd. I. 40. fin. 42. 141. VIII. 91. Matthiæ. Gr. Gr. §. 487, 1.

55. Ῥοπή. *Inclinatio*. Proprie de statera examine dicitur. Ῥοπή δίκας est *conversio rerum a Justitia facta*. Vid. Gloss. in Pers. 352. Sensus hujus loci hic est; Ultio divina serius citius omnes scelestos corripit; alios celeriter, dum dies adhuc lucet; alios autem paullo serius, circa crepusculum; alios vero vel media nocte. Ita Schutzius; qui ἀκραντος νύξ interpretatur *nox intempesta, inactiosa*. Scholiasta interpretatur αἰώνιος θάνατος, unde liquet eum fuisse Christianum; quod notavit Butlerus.

58. Βρύω. *Scaturio*. Gloss. in Agam. 163.

60. Αἵματα. Notandus est numerus pluralis. Eumen. 253. Ὅσμη βροτείων αἰμάτων με προσγελαῖ. Porsonus confert 278. Ἐκ τῶν πατρώων αἰμάτων. Agam. 1264. αἰμάτων εὐθησίμων Ἀπορρύντων. Musgrav. ad Eurip. Phœn. 1540.

61. * Τίτης. *Vindex*. τιμωρός. Schol. φόνος πέπηγεν ὥστε τίτης εἶναι, οὐ διαρρύνδην. Heath. Hesych. Τίται: εὐποροί. ἢ κατηγοροί τῶν ἀρχόντων. glossa corrupta.

Ibid. Φόνος. *Cruor*. Gloss. in Prometh. 363.

Ibid. Διαρρύνδην. *Ita ut diffluat, seu diluatur*. Adverbium est; non adjectivum, quod ait Schneiderus in Lexico, qui fingit vocabulum διαρρύνδεις. Recte autem observavit Schutzius, hæc popu-

lari quadam superstitione intelligenda, ad nostram usque ætatem propagata, quæ maculam ex sanguine hominis injuste cæsi, in terram effuso, semper manere, nec elui posse fingeat. Noster Theb. 731. Ἐπεὶ δ' ἂν αὐτοκτόνως | αὐτοδαίκτοι θάνωσι, | καὶ χθονία κόνις πῆ|μελαμπαγὲς αἷμα φοίνιον, | τίς ἂν καθαρμὸς πόροι; | τίς ἂν σφε λούσειεν; Conf. Sophocl. Œd. T. 1236. Eurip. El. 320. αἷμα δ' ἔτι πατρὸς κατὰ στέγας Μέλαν σέσηπεν.

62. Διαλγῆς. *Perquam ærumnosus.* Exemplum hujus vocis ex Plutarcho afferunt Lexica.

Ibid. Διαφέρω. *Differo.* i. e. *discerpo.* διασπαράσσει Schol. quam interpretationem pessimam vocat Heathius; probat vero Abreschius.

63. * Πανάρκετος. *In omnia sufficiens; vel undequaque sufficiens.* Idem quod παναρκής. Suidas, Παναρκέος: τοῦ μεγάλου καὶ δυνατοῦ. Vid. Gloss. in Pers. 861. v. Πανταρκής.

64. Ἐδώλιον. *Sedile.* Gloss. in Theb. 451. πωλικῶν ἐδωλίων.

65. Ἄκος. *Remedium.* Eum. 648. Πέδας μὲν ἂν λύσειεν, ἔστι τοῦδ' ἄκος, καὶ κάρτα πολλὴ μηχανὴ λυτήριος. Ἄνδρὸς δ' ἐπειδὴν αἷμ' ἀνασπάσῃ κόνις Ἄπαξ θανόντος, οὔτις ἔστ' ἀνάστασις.

Ibid. Πόρος. *Fluvius; Proprie, vadum.* Hesych. Πόροι: ποταμοί. Sophocl. Aj. 411. Ἴώ, πόροι ἀλίρροθοι, quod interpretatur Schol. ποταμοὶ εἰς θάλασσαν ῥέοντες. In Æsch. Pers. 372. πόροι ἀλίρροθοι non sunt simpliciter *fluctus marini*, quod ait Lobeckius, sed *freta maris angusta.* Hesych. Πόρος—τὸ ποταμοῦ ῥεῦμα. οἱ δέ, τὴν διάβασιν αὐτοῦ. Ceterum conferatur Sophocl. Œd. T. 1227. Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἰστρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν Νίψαι καθαρμῶ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα Κεύθει. Catull. LXXXV. 4. *Ecquid scis, quantum suscipiat sceleris? Suscipit, o Gelli, quantum non ultima Tethys, Non genitor Nympharum abluit Oceanus.* Shakspearii locum contulit Butlerus; *Will all great Neptune's ocean, &c.*

66. * Χερομυσής. *Manus polluens.*

68. Ἀνάγκα ἀμφίπτολις. *Necessitas urbi circumdata*; sc. quum ab hostibus obsidione capta esset. Theb. 277. τὸν ἀμφί-
τειχῆ λεών, *populum mænia obsidentem*.

70. Δουλίαν ἐσᾶγον αἶσαν, pro ἦγον ἐς δουλίαν αἶσαν. *Figura anastrophe*. Prom. 66. αἶ, αἶ, Προμηθεῦ, σῶν ὑπερστένω πόνων, *ubi vide notata*:

72. Πρέπω. *Similis sum*. Eurip. Alc. 1140. Βλέψον δ' ἐς
αὐτήν, εἴ τι σῆ δοκεῖ πρέπειν Γυναικί. *ubi Monkius laudat Bacch. 915.*
Πρέπεις δὲ Κάδμον θυγατέρων μορφήν μιᾷ. Pind. Pyth. II. 69. Εἶδος
γὰρ ὑπεροχωτάτα πρέπεν οὐρανία θυγατέρι Κρόνῳ.

75. Δακρύω δ' ὑφ' εἰμάτων. “ *Ex more scilicet, quo
plorantes velabant capita: vid. multis philologos ad Marci C. XIV.*
72. Isocrat. Trapez. p. 714. ed. P. Steph. ἐγκαλύψάμενος ἔκλαιε.”
ABRESCH. Stanleius confert Homer. Od. Δ. 114. Δάκρυ δ' ἀπὸ βλε-
φάρων χαμάδις βάλε, πατρὸς ἀκούσας, χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλ-
μοῖν ἀνασχών. et Eurip. Suppl. 110. Σὲ τὸν κατήρη χλανιδίους ἀνι-
στορῶ, Λέγ', ἐκκαλύψας κρᾶτα, καὶ παρεῖς γόον. Adjice ibid. 295.
Orest. 274. Ξύγγοι, τί κλάεις, ὄμμα θεῖσ' εἶσω πέπλων; Platon. Phæd.
p. 97. Wyttenb. ὥστε ἐγκαλυψάμενος ἀπέκλαιον ἑμαυτόν. Epigr. in
Hecubam Anthol. V. 33. p. 389. φᾶρος γὰρ ἐπικρεμές ἀμφὶ προσώπῳ
Πήματα μὲν δείκνυσιν· ἀπαγγέλλουσι δὲ πέπλοι Πένθος ὑποβρύχιον, κε-
κλασμένοι ἄχρι πεδίλων. 2 Regg. XV. 30. ex vers. LXX. καὶ Δαβὶδ ἀνέ-
βαιεν ἐν τῇ ἀναβάσει τῶν ἐλαιῶν, ἀναβαίνων, καὶ κλαίων, καὶ τὴν κεφα-
λὴν ἐπικεκαλυμμένος. Euripides apud Aristoph. Ran. 942. Æschylum
sic ridet, Πρώτιστα μὲν γὰρ ἓνα γε τινὰ καθεῖσεν ἐγκαλύψας Ἀχιλλέα τιν',
ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς, Πρόσχημα τῆς τραγωδίας, γρύζον-
τας οὐδὲ τουτί. Confer Plinii locum laudatum in Gloss. Agam. 221.
Apud Herodotum VI. 67. Demaratus dolens et iratus, κατακαλυψά-
μενος ἦε ἐκ τοῦ θεήτρου ἐς τὰ ἐωῦτοῦ οἰκία.

77. Παχνόω. *Frigore adstringo*; et metaphoricè *dolore con-
gelo*. Hesych. Παχνουμένης. ἀνωμένης. Homer. II. P. 111. τοῦ δ' εὐ-
φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ Παχνούται. Hesiod. Op. 358. τό γ' ἐπάχνωσεν

φίλον ἦτορ. Eustathius p. 1097, 56. εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ ψυχρὰ λέγειν τὰ ἀηδῆ· ὡσπερ αὖ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου, θερμὰ τὰ προσηνῆ. διὸ καὶ θαλπωρῆ ἢ ἐλπίς. Eurip. Hipp. 803. Λύπη παχυνθεῖς, ἢ ᾗ ποῦ συμφορᾶς τινός; ubi vid. Monk.

78. Δμωαὶ γυναῖκες. Stanleius confert Herodoti ἀνὴρ ἄλιεύς, Callimachi οἰστευτὴν ἀνέρα. Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 430, 7.

Ibid. Εὐθήμων. *Qui recte disponit.* ὑπηρετίδες εὖ τιθεῖσαι τὰ κατὰ τὸν οἶκον. Schol. Photius, Εὐθημονεῖσθαι: εὖ τίθεσθαι, ἢ συγκεῖσθαι. Apoll. Rhod. I. 569. Τοῖσι δὲ φορμίζων εὐθήμονι μέλπεν ἀοιδῆ. ubi Schol. εὐθήμονα δὲ φησι τὴν ᾠδὴν, διὰ τὸ εὖ διατιθέναι τὰς τῶν ἀκουόντων ψυχάς. Etymologus vero p. 391, 25. eundem locum citans, interpretatur εὐποιήτῳ.

80. Πομπός. *Qui deducit. vel mittit.* Infra 141. Gloss. in Pers. 632. Agam. 290.

81. Κηδεῖος. *Ad affinitatem pertinens; sive ad luctum.* Dubito utra sit potior interpretatio. Schol. συγγενικάς. Hesych. Κηδεῖος: προσήκων, φροντιστέος. Homer. II. T. 294. Τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ, Κηδεῖους. Infra 220. Κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδεῖου τριχός. Eurip. Iph. T. 147. ἐν κηδεῖοις οἴκτοισιν, *consanguineis.*

86. Πέλανος. *Libum.* Gloss. in Pers. 209. 821.

87. Φάσκω. *Dictito.* Differt a φημί, ut βάσκω a βῆμι, διδράσκω a δρῆμι, γιγνώσκω a γνῶμι, et alia similia. Actionem repetitam denotat hæc terminatio.

89. Γε particula sic posita valet *scilicet*; vide Elmsleium ad Eurip. Med. 1334.

91. Γάποτος. *A terra absorptus.* Infra 158. Gloss. in Pers. 627. Terra humorem bibere dicitur v. 60. Herodot. IV. 198. ἢ Λιβύη — οὔτε ἀύχμου φροντίζουσα οὐδέν, οὔτε ὄμβρον πλέω πιούσα, δεδήληται. ubi vid. Wesseling. Theb. 820. βασιλέοιν δ' ὀμοσπόροιν Πέπωκεν αἶμα γαῖ', ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ. Eunr. 650. Ἄνδρός δ' ἐπειδὰν αἶμα ἀνασπάσῃ κόνις.

92. Καθάρματα. *Lustra*. Sacrificia lustralia. κάθαρμα vel καθάρσιον Attici dicebant porcellum quem in lustrationibus cædere solebant: vid. Hesych. in voce. Cineres autem victimæ lustralis in vase fictili ex ædibus portabat minister (nonnunquam trans fluvium. Conf. Theocrit. XXIV. 91. cum Levitic. VI. 11.) Hoc est καθάρματ' ἐκπέμπειν. Schol. τοῦτο πρὸς τὸ παρ' Ἀθηναίοις ἔθος· ὅτι καθαίροντες οἰκίαν ὄστρακινῶ θυματηρίῳ, ῥίψαντες ἐν ταῖς τριόδοις τὸ ὄστρακον, ἀμεταστρεπτὶ ἀνεχώρουν. Idem, πάλιν: εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσω. πρὸς τὸν Ἀθήνησι νόμον.

93. Ἀστροφόισιν ὄμμασιν. *Oculis irretortis*. Sophocl. Œd. C. 502. Ἐπειτ' ἀφέρπειν ἄστροφος, ubi Musgravius confert hunc locum, et Virgil. Ecl. VIII. 102. Virgilius autem Theocriti locum, quem exprimere voluit, non satis, ut opinor, intellexit. Aliud est Theocriti ἄψ δὲ νέεσθαι ἄστρεπτος, aliud autem Virgillii, *ne respexeris*.

94. Μεταίτιος. *Particeps*. Infra 128. Agam. 784. θεοὺς— τοὺς ἐμοὶ μεταίτιους Νόστου. Eum. 199. Αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει, Ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν ἐπραξας, ὡς παναίτιος. Cf. 897.

95. Νομίζω. *Usurpo*. *Habere solitus sum*. 989. ἀργυροστερῆ βίον νομίζων. ubi vid. Glossarium Herodot. I. 142. γλώσσην δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὔτοι νενομίκασι. Plura debet Ae. Porti Lexicon Ionicum. Eurip. El. 232. Οὐχ' ἓνα νομίζων φθείρεται πόλεως νόμον.

97. Τὸ μόρσιμον. Stanleius interpretatur *mors*. Sed est potius *fati decretum*. Schol. οὐδὲν πείσεσθε παρὰ τὸ μόρσιμον. Conf. 457. Theb. 249.

99. Ὑπέρτερος. *Potior*. Gloss. in Pers. 526.

101. Ἐκ φρενός. *Ex animo*. Gloss. in Theb. 871.

107. Φράσαι. *Considera*. Non *eloquere*, nec *proferas*, uti interpretantur alii. Recte Abreschius, *perpendas*.

108. Στάσις. *Factio*. *Cætus*. “στάσις pro σύστασις iterum occurrit v. 451. Eumen, 311.” ABRESCH. στάσις autem est

vox Choro propria. Hesych. Στάσις: θέσις. χορός. et Ὑποκόλιον: τοῦ χοροῦ τῆς στάσεως χώραι αἱ ἄτιμοι. Quin etiam de quavis societate dicitur. Photius; Στάσις: οὐχ ἡ φιλονεικία· ἀλλ' αὐτοὶ οἱ στασιάζοντες.

110. Φρενόω. *Prudentem reddo.* Prometh. 343. Πολλῶ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς, Ἡ σαυτόν. ubi vid. Gloss.

112. Ἐξηγέομαι. *Enarro. Interpretor.* Qui legum vel religionis arcana explicabat, ἐξηγητῆς dicebatur: vid. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 109.

114. Δικάστην ἢ δικηφόρον. Schol. κριτήν, ἢ τιμωρόν. ὃ ἐστίν, ἀκουσόμενον τοῦ πράγματος, ἢ πρὸ ἀκοῆς τὴν τιμωρίαν ἐπάξοντα, ὡς ἀναμφιβόλου ὄντος τοῦ κακοῦ. Hoc sensu occurrit δικηφόρος in Agam. 508. 1566.

116. Θεῶν πάρα. “Quam hic Abreschius antiptosin quaerit, pro παρὰ θεοῖς, ea prorsus nulla est; nam inter εὐσεβῆ et θεῶν πάρα intelligendum est ἀπὸ τοῦ κοινού verbum ἐξαιτεῖν, vel simile quidquam.” SCHUTZ. Sed nullam esse ellipsin, et idem esse παρὰ θεῶν et πρὸς θεῶν statuit Schneiderus ad Xenoph. Anab. p. 313. sicut apud Xenophontem ὃς μόνος μὲν πρὸς θεῶν ἀσεβής, μόνος δὲ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρός.

117. Ἀνταμείβομαι. *Rependo.* Vide notata ad Prom. 231.

118. Κηρύσσω. *Cieo. Invoco.* Eurip. Hec. 145. Κήρυσσε θεούς, τοὺς τ' οὐρανίδας, τοὺς θ' ὑπὸ γαίας.

120. Ἐπίσκοπος. *Inspector.* Eumen. 739. ἀνδρα—δωμάτων ἐπίσκοπον. “Apud Demosth. p. 421, 27. ed. Reiske. ἐπίσκοπος Minerva dicitur, urbem suam gubernans ac tuens.” SCHLEUSNER. Sic ἐποπτήρ Theb. 637.

122. Κῦμα. *Fætus.* τὸ ἔτι ἐν τῇ κοιλίᾳ. Hesych. Eum. 655. Οὐκ ἔστι μήτηρ ἢ κεκλημένη τέκνου Τοκεύς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου. Antiatticista Bekkeri p. 104, 9. Κῦμα: ἀντὶ τοῦ κύημα. Apollon. Rhod. IV. 1492. θεοῦ βαρὺ κῦμα φέρουσαν, ubi Schol. κῦμα ἀντὶ τοῦ κύη-

μα, κατὰ συγκοπήν. Vid. Schaefer. ad Gregor. p. 677. Albertius ad Hesych. in v. sequentia notavit; "Euripides in Cercyone apud Eustath. ad Il. Z. p. 656, 58. ut et in Od. Λ. p. 1681, 43. filiam dixit γέμουσαν κύματος θεοσπόρου. Quæ tragœdia diligentiam Barnesii, immo et Grotii, Meursii et Gatakeri effugit: ex qua idem Eustath. in Od. Θ. p. 1607, 3. adfert πλήσας δὲ νηδύν. quod repetit ad Od. Θ. p. 1902. init. Phot. Κύμα: τὸ κυόμενον." Hæc ille. Atqui Κερκύων non erat Euripidis tragœdia, sed Æschyli fabula satyrica. Fragmenta ab Eustathio prolata ad Euripidis Alopen referenda esse judicant Heathius et Valckenaerius. Voces tamen πλήσας δὲ νηδύν, satyricum sonant. Eurip. Cycl. 244. Πλήσουσι νηδὺν τὴν ἐμήν. 302. νηδὺν καὶ γνάθον πλήσαι σέθεν.

123. Χέρνιψ. "Proprie est τὸ ἐπιχεόμενον χερσὶν ὕδωρ. Inde, in re funebri, aqua lustralis, cujus vas plenum pro foribus statuebant, ut ea qui ad exsequias venerat se adspergeret. Eurip. Alc. 98. πυλῶν πάροιθεν δ' οὐχ ὀρώ | πηγαῖον, ὡς νομίζεται, | χέρνιβ' ἐπὶ φθιτῶν πύλαις. Hic vero aquam illam denotat, cujus in parentalibus sacrificiis usus erat, alias χθόνια λουτρά. Dioscorides Anthol. III. 13. Ἄλλὰ περιστείλας με δίδου χθονί, μηδ' ἐπὶ νεκρῷ Λουτρά χέης. Enimvero χέρνιβες quas hic effundit Electra, idem sunt ac λουτρά illa quæ apud Sophoclem, eadem occasione, sorori suæ Chrysothemidi ne effundat suadet v. 432. Ἄλλ', ὦ φίλη, τούτων μὲν, ὧν ἔχεις χεροῖν, Τύμβῳ προσάψης μηδέν, οὐ γάρ σοι θέμις, Οὐδ' ὄσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἰστάναι Κτερίσματ', οὐδὲ λουτρά προσφέρειν πατρί." STANLEIUS.

126. Πεπραμένος. *Venditus*. Vide notata.

127. Ἀνταλλάσσομαι. *Permuto*. Eurip. Or. 1154. ἀλόγιστον δέ τι τὸ πλῆθος ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου. Hel. 1097. Πέπλων τε λευκῶν μέλανας ἀνταλλάξομαι.

129. Ἀντίδουλος. *In loco servi*. Schol. ἰσόδουλος. Noster in Prometheus Solutus fr. 180. Ἴππων ὄνων τ' ὀχεῖα, καὶ ταυρῶν γόνας Δοὺς ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα, quem locum præter Plutarchum citat Porphyrius de Abst. III. 18. Sic in Eum. 38. ἀντίπαις idem est atque ἰσόπαις.

130. Ὑπερκόπως. *Supra modum.* Vid. Theb. 387. notas et glossarium.

131. Χλίω. *Luxurior. Superbio.* Gloss. in Prom. 445. Suppl. 234. Πέπλοισι βαρβάροισι καὶ πυκνώμασι Χλίοντα. Propius ad hunc locum accedit ejusdem fabulæ v. 911. Κάρβανος ὦν Ἑλλησιν ἐγχλίεις ἄγαν.

137. Τιμάορος. *Vindex.* Gloss. in Agam. 497.

144. Ἐπανθίζω. *Florescere facio.* ἐπανθίζειν παιᾶνα conjungit Schneiderus in Lexico: rectene an secus, dubito. Schol. ἐπανθίζειν: στέφειν ὡς ἄνθεσι.

145. Παιάν. *Pæan.* Abreschius citat Eurip. Alc. 424. (quem versum laudat etiam Scholiasta.) Troad. 126. Nostri Agam. 628. Vid. Gloss. in Theb. 867. Αἰῶν τ' ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν.

146. * Καναχές. *Cum strepitu.* Neutrum adjectivi καναχῆς. Schol. καναχηδόν. i. e. *more liquoris* qui κανάζεται, (vel potius κανάσσεται), *ex hoc vase in illud transfunditur.* Eurip. Cycl. 152. Φέρ', ἐγκάναξον. ubi vide Musgravium. Hinc καναχηδά: ἠχητικῶς. Hesych. et καναχίζειν, *resonare*, Homer. Il. M. 36. καναχή. ψόφος. Hesych. Hesiod. Theog. 367. ποταμοὶ καναχηδὰ ρέοντες. Ceterum Schutzius interpretatur δάκρυ καναχῆς ὀλόμενον, *lacrymas inter singultus et lugubres querelas effusas.* Malim intelligere καναχῆς de abundanti stillatione. ὀλόμενον vero expungendum puto.

148. Ἐρυμα. *Præsidium. Munimentum.* Eum. 699. Suppl. 80. βωμὸς Ἄρης φύγασι | ῥῦμα, δαιμόνων σέβας. Hujus loci interpretationem, quæ ex omni parte placeat, adhuc desidero: vide notata.

149. Ἀπεύχετος. *Deprecandus.* Infra 614. δυσφιλὲς γαμήλευμ', ἀπεύχετον δόμοις. Idem valet atque ἄπεικτος. Agam. 621. ἄπεικτα πῆματα. sc. ἄ τις ἀπεύξαιτ' ἄν. Plato Legg. III. p. 128. καὶ μὴν ὦν γ' ὁ παῖς εὐχεται ἑαυτῷ γίγνεσθαι, πολλὰ ὁ πατήρ ἀπεύξαιτ' ἄν τοῖς θεοῖς μηδαμῶς κατὰ τὰς τοῦ νιέως εὐχὰς γίγνεσθαι.

151. Ἀμαυρός. *Obscurus.* Schutzius vertit, *Audi preces quas ex corde tot malis obnubilato fundimus.* Butlerus, *Audi o domine*

mihī venerande, ex obscura mente. h. e. quamvis umbra sis et in tenebris verseris. Atqui non dubium est voces ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός ad ipsum Chorum referri, Agam. 529. Ὡς πόλλ' ἀμαυρᾶς ἐκ φρενός μ' ἀναστένειν. In utroque loco significat mentem, cujus sensus non palam exprimitur. Vid. Gloss. in Pers. 228. infra 840.

152. Ἀναλυτήρ. *Liberator.* "Homer. Il. Π. 442. et X. 180. Ἄψ' ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχίος ἐξαναλῦσαι. Eurip. Suppl. 44. ἰκετεύω σε—ἀνά μοί τέκνα λύσαι φθιμένων νεκύων.—Proprie notat *restituere in integrum et statum pristinum.* Pind. Nem. X. extr. ἀναλῦσαι φωνήν καὶ ὀφθαλμόν. ABRESCH. In Euripidis tamen loco Brodæus et Marklandus vertunt ἀνα μοι, *surge mihi.* Sed minus recte.

154. * Δορυσθενής. *Hasta valens.*

155. Παλίντονος. *Reflexus.* Homer. Il. Θ. 266. παλίντονα τόξα τιταίνων. Herodot. VII. 69. Ἀράβιοι—τόξα παλίντονα εἶχον πρὸς δεξιά, μακρά. ubi Wesselingius; "Arcus omnes παλίντονοι quum sint, justa observatio Eustathii est, Arabum arcus forma fuisse singulari, atque *utramque in partem flexiles*, ἐπὶ θάτερα μέρη κλινόμενα, sive Attii voce *reciproca*, momente Scaligero in Varron. de Lingua Lat. VI. p. 78." Erant nempe τόξα παλίντονα arcus, qui nervis solutis non illico εὐθύτονοι, *recti* fiebant, sed in contrariam partem sese flectebant. Apollon. Rhod. I. 993. Ἡρακλῆς ὃς δὴ σφι παλίντονον αἶψα τανύσας Τόξον, ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί. (Vid. notata ad Hesychium in voce). Stanleius citat Sophocli. Trach. 520. ὁ δὲ Βακχείας ἀπὸ | ἦλθε παλίντονα Θήβας | τόξα, καὶ λόγχας, ῥόπαλόν τε τινάσσων, | παῖς Διός. (ubi vocem minus accurate explicat Musgravius.) et Attii locum, *Tendens nervo tela reciproca Concita equino.* Notaverint tirones τόξα in plurali tantum non semper apud tragicos poni de arcu singulari.

156. Ἐν ἔργῳ. *In ipso opere.* Eurip. Iph. T. 1190. ab Abreschio citatus, ἐν ἔργῳ χέρνιβες ξίφος τε σόν. Xenoph. Cyr. VII. p. 104. ὡς δ' ἦσθετο ὁ Ἀρταφέρνης ἐν ἔργῳ ὄντα τὸν Κῦρον, ἐπιτίθεται καὶ αὐτός.

Ibid. * Ἐπιπάλλω. *Vibro in aliquem.* πάλλω *vibro*, unde παλτόν, *pilum*, et δίπαλτα ξίφη apud Euripidem, et τρίπαλτα πήματα Theb. 985. Æschylus (seu forte Bacchylides) ap. Plutarch. Cicer. p. 1625. et alibi Βριθὺν ὄπλιτοπάλαν, δαΐιον ἀντιπάλοις.

157. Σχέδιος. *Ad pugnam cominus gerendam utilis;* a σχέδην. Suidas. Σχέδην: ἀντὶ τοῦ σύνεγγυς. Ἐκ τοξευμάτων ἐβλάπτοντο, καὶ ὅτε σχέδην συμφέροντο.—σχέδην καὶ ἐγγὺς μαχομένω. Hinc Σχέδιον: τὸ δόρυ ὃ μὴ ἀκοντίζεται. Hesych. Sed propius ad nostri sensum accedit alia ejusdem grammatici interpretatio. Σχέδια—ὄπλα τὰ ἐκ χειρὸς τιτρώσκοντα.—Σχέδιη:—τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι οὕτως λέγεται. Photius, Σχεδόν: πλησίον. πέλας. ἢ ἐκ χειρὸς. Distinguuntur scilicet tela quibus eminus, ab iis quibus cominus pugnatur. Ovid. Met. III. 118. *de fratribus unum Cominus ense ferit; jaculo cadit eminus ipse.* Recte igitur Butlerus, “Σχέδια βέλη sunt quibus cominus pugnatur, αὐτόκωπα quæ non mittuntur, ut jacula et sagittæ, quibus nullum est manubrium, sed quæ in pugna statoria adhibentur, cum ad digladiationem ventum est, *enses* scil. quibus manubrium est.”

Ibid. Αὐτόκωπος. “*Cum ipso manubrio.* Ita noster Agamemnone αὐτότοκον (134. ubi Gloss.) et αὐτόχθονα (519). Plane geminum est illud Hesychii, Αὐτόλαβον: ἑαυτοῦ λαβὴν ἔχον.” STANLEIUS. Vid. infra 663.

Ibid. Νωμάω. *Distribuo. Dirigo.* Gloss. in Theb. 3.

158. Γάποτος. Supra 91.

159. Κήρυξ. *Præco.* Agam. 498. Ἐρμῆν, φίλον κήρυκα, κηρύκων σέβας.

161. Ὀρχέομαι. *Salto.* Infra 1011. πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος Ἄιδειν ἔτοιμος, ἢ ὄ ὑπορχεῖσθαι κότῳ. 404. πέπαλται δ' αὐτέ μοι φίλον κέαρ | τόνδε κλύουσαν οἶκτον.

162. Τομαῖος. *Qui secatur.* Infra 532. Eurip. Alc. 101. Χαίτα δ' οὔτις ἐπὶ προθύροις | τομαῖος, αἶ δὴ νεκύων | πένθεσι πίτνει. ubi vid. Monk.

163. Βαθύζωνος. *Demissam zonam habens.* Idem ac βαθύκολπος. Gloss. in Pers. 160. Nugatur, ut opinor, Scholiasta Pindari ad Ol. III. 63.

164. Εύξυμβολος. *Facile conjiciendus.* Prom. 800. "Ἡδ' οὐκ ἔτ' εὐξυμβλητος ἢ χρησμοφδία. ubi vid. Gloss. Alio sensu εὐξυμβόλους δίκας Suppl. 696. *aequam ac facilem juris disceptationem.*

167. Οἷς προσήκε. *Quibus conveniebat.* Chrysothemis apud Sophoclem El. 909. in eadem re interrogat, Τῷ γὰρ προσήκει, πλὴν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ, τόδε; Cum accusativo construitur in Agam. 1528. Οὐ σε προσήκει τὸ μέλημα λέγειν Τοῦτο. Alia est constructio participii, ὁ προσήκων, cui convenit, infra 677. Τοῖς κυρίοισι καὶ προσήκουσιν λέγων. Agam. 1045. "Ἡδ' αὐτε δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ, Οὐδὲν προσήκοντ' ἐν γόοις παραστατεῖν. *qui genere propinquus est Eurip. Suppl. 482. προσήκοντ' οὐδὲν Ἀργείων πόλει. infra 677. Cum praepositione jungit Herodotus VIII. 10. οὐδὲν πρὸς Πέρσας τοῦτο προσήκει τὸ πάθος.* (Angl. "The Persians have nothing to do with this calamity.") Similiter Demosthenes; Lexicon ap. Bekker. p. 161, 32. Προσθήκει: δοτικῇ. τετάρτῳ Φιλιππικῶν' ὅταν γὰρ οἱ ἀδικούμενοι ἀρνῶνται, τί τῷ ἀδικούντι προσήκει;

168. Ὀμόπτερος. *Similes plumas habens.* Gloss. in Pers. 565.

171. Κρύβδα. *Clam. Occulte.* Prosæ orationis scriptores dicebant κρύβδην. Homer Il. Σ. Κρύβδα Διός, ἄλλων τε θεῶν. Eustath. p. 722, 18. ἔνθα ὄρα καὶ τὰ συχνὰ ποιητικὰ πάρισα, καὶ τὸ μίγδα ἐκ τοῦ μίγδην μεταπλασθὲν ὁμοίως τῷ κρύβδην κρύβδα.

172. * Προσείδομαι. *Similis sum.* Aliud exemplum in promptu non habeo.

174. Κούριμος. *Sectilis.* Activo sensu posuit Eurip. Or. 955. Σίδαρον ἐπὶ κάρῃ τιθεῖσα κούριμον. Hoc notavit Stanleius. De adjectivis in -ιμος vid. Gloss. in Agam. 395.

177, Κλυδώνιον. *Fluctus astuans.* Stanleius comparat Virg. Æn. IV. 532. *magnoque irarum fluctuat aestu.*

178. Διανταῖος. *Penitus perforans.* Gloss. in Theb. 890.

180. Ἄφραστος. *Ineffabilis. Qui enumerari non potest.* Vide notata. Callim H. Cer. 58. Δαμάτηρ δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο. Lav. Pall. 77. Διψάσας δ' ἄφατόν τι. Schutzius vertit *improvisæ*, nescio an recte. Hesiodus ap. Athen. X. p. 428. c. οἶνος—Σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέει, γλῶσσάν τε νόον τε, Δεσμοῖς ἀφράστοισι.

Ibid. Δύσχιμος. *Noxius.* Gloss. in Theb. 499.

Ibid. Πλημμυρίς. *Maris æstuantis accessus, vel exundatio:* idem ac πλημμύρα, quod a πλήμη et μύρον formatur, sive πίπλημι et μύρον; si hæc sit vera etymologia, scribendum erit πλημμυρίς, sin illa, πλημμυρίς. Eustath. ad Od. I. p. 1640, 55. τὸ δὲ πλημμυρίς τινὲς τῶν παλαιῶν προπαροξύνουσι, καὶ δι' ἐνὸς δὲ μ̄ γράφουσιν, ἀπὸ τῆς πλήμης. Homerus penultimam hujus vocis corripit Od. I. 486. Τὴν δ' αἰψ' ἠπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα, Πλημμυρίς ἐκ πόντοιο. ubi tamen legendum puto πλημμυρίς πόντοιο. Eandem correctionem adhibuerim Apollonio Rhodio IV. 1269. ubi Brunckius observavit mediam semper apud tragicos produci; sicut etiam alibi apud ipsum Apollonium. “Πλημμυρίς apud Hippocratem,” inquit Foesius, “humiditatis abundantiam significat, ac veluti inundationem quandam aut restagnantem humiditatem.” Hunc nostri locum Spanhemius ad Callim. H. Del. 263. contulit cum Eurip. Alc. 184. πᾶν δὲ δέμνιον Ὀφθαλμοτέγκτω δέεται πλημμυρίδι.

184. Ἐπώνυμος. *Nomini conveniens.* Recte vertit Heathius, *animum gerens haudquaquam matris nomini respondentem.* Vid. Gloss. in Prom. 308.

185. Πάομαι. *Possideo.* Gloss. in Agam. 808. Dorica vox erat ἔμπασις pro ἔγκτησις, *jus possidendi*, pro qua singularem formam ἔππασις invenimus in inscriptionibus quibusdam Boeoticis; vid. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 583.

186. Ἄντικρυς. *Palam. φανερώς.* Hesych. Distinctionem, quam inter ἀντικρὺ et ἀντικρυς fingunt grammatici, (Schol. II. Γ. 359. Lex. Rhetor. apud Bekker. p. 408.) nullam fuisse arbitror. ἄκτικρυς

apud Homerum non occurrit, ἀντικρὺ multis in locis. Eustath. in Od. Φ. p. 1915, 25. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀντικρυσ, ἤτοι φανερώς. ὃ καὶ αὐτὸ ἀντικρὺ λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ. οἶον, Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι. (Il. H. 362.) τὸ γὰρ ἀντικρυσ τῶν ὑστέρων ἐστίν. Idem p. 527, 12. formam ἀντικρὺ cum μεταξὺ et μεσσηγὺ comparat; ducitque ab ἀντικαρὺ (i. e. ἀντιπρόσωπον, sicut Etymol. M. p. 114, 28. alibi vero ab ἀντικρούω.

187. Ἀγλαΐσμα. *Ornamentum vel Oblectamentum.* Gloss. in Agam. 1283. Sophocl. El. 907. Καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότε ἐξεπίσταμαι, Μὴ του τόδ' ἀγλαΐσμα, πλὴν κείνου, μολεῖν.

188. Σαίνομαι. *Delenior.* Agam. 100. ἀγανά σαίνουσ' ἐλπίς. Vid. Gloss. in Theb. 379. ed. 2.

189. Δίκην. *Ad instar.* Gloss. in Agam. 3.

190. * Δίφροντις. *Anceps animi.* Inter spem metumque fluctuans.

Ibid. * Κινύσσομαι. *Agitor. Huc illuc impellor.* αἰθέριον κίνυγμα Prom. 163. ubi vide Glossarium.

191. Ἀποπτύω. *Respuo.* Gloss. in Prom. 1106. Alberti ad Hesych. v. Ἀπέπτυσε λόγους.

193. Εἶχε. *Poterat, vel posset.* Eurip. Hipp. 643. ἴν' εἶχον μήτε προσφωνεῖν τινα. *Conjungenda sunt ὅπως εἶχε.*

194. Ἀγαλμα. *Ornamentum.* Gloss. in Prom. 475.

195. Εἰδότας καλούμεθα. Prom. 1075. Εἰδότει τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας Ὅδ' ἐθώυξεν. *Ibid.* Ἄλλ' αὐτὰ σιγῶ, καὶ γὰρ εἰδυῖαισιν ἂν Ὑμῖν λέγοιμι. ubi vid. Glossarium.

197. Στροβέω. *Circumago.* Gloss. in Agam. 1187. infra 1038.

198. Πυθμήν. *Fundus. Stirps ima.* Hesych. Πυθμένες: βάσεις αἱ κατὰ τῶν δένδρων. *Corrige αἱ κάτω τῶν δένδρων.* Infra 253. Suppl. 104. οἶος νεάζει | πυθμήν δι' ἀμὸν γάμον τεθαλώς. Homer. Od. N.

122. *παρὰ πυθμέν' ἐλαίης.* De basi tripodis Il. Σ. 375. de terræ radicibus Noster in Prom. 1082. Conferas Matthæi Evang. XIII. 31.

202. *Αὐτοῦ ἐκείνου.* *Ilius ipsius (ipsius illius).* Sophocl. Trach. 287. *Αὐτὸν δ' ἐκείνον—φρόνει νιν ὡς ἤξοντα.* Aristoph. Plut. 83. *Ἐκεῖνος αὐτός; Πλ. αὐτότατος.* Sic *αὐτὸς οὗτος,* Eurip. Iph. A. 1375. *αὐτὸ τοῦτο* ibid. 1351. Nostri Prom. 851. Platon. Phæd. 14. p. 295. *τοῦτ' αὐτὸ* Sophocl. Trach. 408.

203. *Τένων.* *Nervosa musculi pars.* (Angl. *a sinew,* recentiores medici dixerunt *tendo*). A *τένω tendo* (cujus verbi forma recentior erat *τείνω*) ὁ *τένων, qui tendit,* Eustath. ad Il. B. p. 244, 3. Apud Homerum memorantur *τένοντες* cervicis, brachii, cruris. Il. X. 396. *Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρυγης.* Docte de hac voce disseruit Foësius. Apud Euripidem sæpius ponitur *συνέδοχικῶς* de calce, vel tibia. Phæn. 42. *πῶλοι δέ νιν Χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν.* Conf. Med. 1163.

Ibid. *Ἐπογραφή.* *Descriptio inferioris partis; seu potius imago quæ imprimendo efficitur: idem ac ὑποτύπωσις.* Hesych. *Ἐπογραμμός: τύπος: μίμημα.*

205. *Καταφθορά.* *Conturbatio: proprie vero destructio.* Vid. Pers. 256.

206. *Τελεσφόρος.* *Finem adferens. Perficiens.* Verte, *Denuntians diis vota impleta, (vel implenda) finem optatum secum adducuntia.* Infra 534. Prom. 520. *Οὐ ταῦτα ταύτη μοῖρά πω τελεσφόρος.* Theb. 652. *Οἴμοι, πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι.* Contra Agam. 969. *Εὐχομαι δ' ἀπ' ἐμᾶς τι | ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν | εἰς τὸ μὴ τελεσφόρον.*

207. *Ἐπαγγέλλω.* *Denuntio. i. e. impero, requiro.* *ἐπαγγέλλομαι* vero, voce media, *promitto.* Vid. Sturzii Lex. Xenoph. in voce. Vel potest in hoc loco significare *enarrans,* vota sc. jam impleta.

208. Ἐπί. Hæc particula, sic posita, ad sensum loquentis non expressum refertur. *Mirror te — quandoquidem quid est, quod a diis consecuta sum?*

Ibid. Ἐκατι δαιμόνων. *Quod ad deos adtinet.* Gloss. in Pers. 343.

Ibid. Κυρέω. *Consequor.* Prom. 70. ubi vid. Glossarium. Infra 695.

210. Σύνοιδα. *Consciussum.* Eadem fere constructio, quod ad participium adtinet, apud Herodot. V. 91. *συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς.* Alia apud Platon. Apol. Socr. §. 6. *οὔτε μέγα, οὔτε σμικρὸν Σύνοιδα ἐμαντῶ σοφὸς ὢν.* Xenoph. Anab. II. v. 7. *ὅστις δὲ τούτων ξύνοιδεν αὐτῷ παρημεληκῶς, τούτον ἐγὼ οὔποτ' ἂν εὐδαιμονίσαιμι.* Confer Aristoph. Thesm. 477. Aristot. Eth. Nic. I. 4. Fischer. ad Welleri Gr. Gr. III. p. 324.

211. Ἐκπαγλέομαι. *Vehementer admiror.* ἐκπάγλως θαυμάζουσαν, Schol. Hesych. Ἐκπαγλοῦσθαι: θαυμάζειν. Eurip. Hec. 1147. *Ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι Τέκν' ἐν χεροῖν ἔπαλλον.* Orest. 880. *πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος, Σὸν δ' οὐκ ἐπαινῶν ξύγγονον.* Vocabulo poetico usus est Herodotus IX. 48. ab Albertio citatus; *ὦ Λακεδαιμόνιοι, ὑμεῖς δὴ λέγεσθε εἶναι ἄνδρες ἄριστοι ὑπὸ τῶν τῆδε ἀνθρώπων, ἐκπαγλεομένων ὡς οὔτε φεύγετε ἐκ πολέμου, οὔτε τάξιν ἐκλείπετε.*

212. Πρὸς τί. *In qua re?*

213. Ματεύω. *Exquiro.* Gloss. in Agam. 1062.

214. Πλέκω. *Necto.* Noster apud Schol. Aristoph. Nub. 1128. *Δεινοὶ πλέκειν τοὶ μηχανὰς Αἰγύπτιοι.* (Vide notata ad Prom. 59.) Sappho I. 2. *Παῖ Διὸς δολοπλόκε.* Eurip. Ion. 1294. *Ἴδεσθε τὴν πανούργον, ἐκ τέχνης τέχνην Οἴαν ἔπλεξ'.*

215. * Μηχανοῤῥαφέω. *Artes consuo.* Gloss. in Agam. 1594. ed. 2. Homer. II. O. 16. *κακοῤῥαφίης ἀλεγεινῆς.*

216. Ἐν κακοῖσι γελαῖν. *Irridere calamitates.* Sic in Agam. 1602. Αἴγισθ', ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω. ubi olim male interpretatus sum. Sophocl. Aj. 1109. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς, Εἶτ' αὐτὸς ἐν θανούσιν ὑβριστῆς γένη. Ibid. 1107. Οὐδ' αὐτοιαύτην γλώσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ. et 1140. Ὅς ἐν κακοῖς ὑβρίζει τοῖσι τῶν πέλας. Eurip. El. 68. Ἐν τοῖς ἐμοῖς γὰρ οὐκ ἐνύβρισας κακοῖς.

219. * Δυσμαθέω. *Ægre agnosco.* δυσμανθάνω, quod in lexico dedit Schneiderus, contra analogiam peccat. A δυσμαθῆς formatur verbum δυσμαθέω.

220. Κήδειος. Supra 81.

222. Ἰχνοσκοπέω. *Vestigia scrutor.* Idem quod ἰχνηλατέω. Sophocl. Aj. 997. διώκων, κάξιχνοσκοπούμενος. Trach. 271. Ἴππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν.

223. Ἀναπτερόομαι. *Attollor, velut pennis: Suspensus teneor; sive spe, seu metu.* Phrynich. App. Soph. p. 10, 20. Ἀνεπτερωῖσθαι τὴν ψυχὴν: οἷον ἀνασεσοβῆσθαι, ἔκπτοιον εἶναι. Hesych. Ἀναπτερώσω: μετέωρον ποιήσω. ubi citant Herodot. II. 115. ἀναπτερώσας αὐτήν. et Eurip. Suppl. 89. φόβος μ' ἀναπτεροῖ. Sic Orest. 865. μῶν τι πολεμίων πάρα Ἀγγελμ' ἀνεπτέρωκε Δαναίδων πόλιν; Aristoph. Av. 1445. Ἀνεπτερωῖσθαι καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας. Nub. 318. ἡ ψυχὴ μου πεπότῃται. Sophocl. Aj. 693. Ἐφριξ' ἔρωτι, περιχαρῆς δ' ἀνεπτόμαν. Hæc tria comparavit Seidlerus cum Eurip. El. 175. Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι, | θυμόν, οὐδ' ἐπὶ χρυσείοις | ὄρμοις ἐκπεπόταμαι | τάλαιν'. Paulo aliter Xenophon Hist. Gr. III. i. 14. citatus a Marklando ad Suppl. 89. Μειδίας, θυγατρὸς ἀνὴρ αὐτῆς ὦν, ἀναπτερωθεὶς ὑπὸ τιῶν, ὡς αἰσχρὸν εἶη, γυναῖκα μὲν ἄρχειν, αὐτὸν δ' ἰδιώτην εἶναι. Conf. Villoison. ad Longum p. 91. infra 594. ὑπόπτερος φροντίσιν.

226. Σπάθη. *Radius textorius.* ἐριουργικὸν ἐργαλεῖον. Pollux. Hesych. Σπάθημα: πύκνωμα. ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη. Etymol. M. p. 384, 44. Ἐσπαθᾶτο: Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ

Δισχίνου. ἀντὶ τοῦ ἀπόλλυτο. παρὰ τὴν σπάθην—ἢ ἀντὶ τοῦ συνετίθετο· ἀπὸ τῆς τῶν ὑφαντῶν σπάθης. ἥτις συντίθησι τὸ ὑφαινόμενον. Conf. Lex. apud Bekker. p. 256, 26. Noster apud Polluc. VII. 78. Σὺ δὲ σπαθητοῖς τριμιτίνοις ὑφάσμασι. Versus apud Plutarchum Symp. VI. 6. quos Sophoclis esse censet Valckenaerius, ego vero Æschylo adjudico; Λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις Θάλπουσα, καὶ ψύχουσα. Hermippus Ἀθηναῖς γοναῖς apud Suid. v. Ἀνθέων. Lex. apud Bekker. p. 404, 30. Κηροσπάθητον ἀνθέων ὑφασμα καινὸν Ὠρῶν. (Quid sit ὑφασμα Ὠρῶν docet Cypriorum carminum auctor apud Athen. XV. p. 682. E.) Idem Lexicon apud Bekker. p. 453, 18. Ἀσπάθητον χλαῖναν: ἀνύφαντον. Quoniam vero radius textoris celeriter agitatus subtemen permeat, hinc σπάθη interdum pro gladio usurpata est. Alcæus fr. XXIV. 16. παρ δ' αὖ Χαλκιδικαὶ σπάθαι.

Ibid. Θηρίων γραφή. *Animalium pictura. sc. imagines acupictæ.* Hujusmodi vestem Attici dicebant θηραῖον. Pollux VII. 48. καὶ θηραῖον ἰμάτιον, ἢ ἀπὸ τῆς νήσου, ἢ τὸ ὡς θηρίων ἐνυφασμένων. Ex his etymologiis posterior vera est. Hesych. Θηροειδεῖς ἐφαπτίδες: ποικίλως διηνησμένοι. Stanleius laudat Eurip. Iph. T. 812. Ἀτρέως Θυέστου τ' οἶσθα γενομένην ἔρω. Ταῦτ' οὖν ὑφήνασ' οἶσθ' ἐν εὐπήνοισ ὑφαῖς;—Εἶκω τ' ἐν ἰστοῖς, ἡλίον μετὰστασιν; “Notissima est tela Arachnæa Ovidio Met. VI. 103. descripta, qua Jovis, Phæbi, Neptuni, in bestias mutatorum figuras exhibuit. Hujus erant generis quæ Plautus Pseud. I. 2. *belluata* dixit *conchyliata tapetia*; Virgilius Æn. VII. 277. *Instratos ostro alipedes, pictisque tapetis.* Videsis et Claudianum I. 181. Ammian. Marcell. XIV. 6.” Exemplum pictæ vestis ex Odys. T. 228. citat Scholiasta. Opus textorium nobiles apud Græcos mulieres non dedecuisse docet Spanhemius ad Aristoph. Nub. 53. Conferant tirones Eurip. Hec. 470. Ion. 1172. Theocr. XV. 80. Callixenum ap. Athen. V. p. 197. B. ψιλαὶ δὲ Περσικαὶ (τάπητες) τὴν ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν χώραν ἐκάλυπτον, ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσαι ζῶδιων. *ibid.* p. 198. E. ζῶωτους ἐνδεδυκνῖαι χιτῶνας. Pollux VII. 55. ὁ δὲ καταστικτὸς χιτῶν ἐστίν, ὁ ἔχων ζῶα, ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα· καὶ ζῶωτὸς δὲ χιτῶν ἐκαλεῖτο, καὶ ζῶωτὸς.

227. Ἐνδον γενοῦ. *Animi compos fias.* Subaudi φρενῶν vel σαυτῆς. Eurip. Heracl. 709. Τί χρῆμα μέλλεις, σῶν φρενῶν οὐκ ἔνδον ὦν; Aptissimus est Herodoti locus I. 119. ἰδὼν δέ, οὔτε ἐξεπλάγη, ἐντός τε ἐωῦτοῦ γίνεται. VII. 47. ἐγὼ δ' ἐπι καὶ ἐς τόδε δείματός εἰμι ὑπόπλεος, οὐδ' ἐντός ἐμεωῦτοῦ. Hippocrates de Morb. Epid. VII. p. 302. ἐντος ἐωῦτοῦ ἐγένετο. (Angl. *he came to himself.*) Pausan. VIII. 34. Ὀρέστης ἐνταῦθα ἐκείρατο τὴν κόμην, ἐπειδὴ ἐντός ἐγένετο αὐτοῦ. Simili sensu Sophocli. Phil. 950. ἐν σαυτῷ γενοῦ. ubi Brunckius ἐν σαυτοῦ. Sed recte se habet dativus. Xenoph. Anab. I. v. fin. ἀκούσας ταῦτα ὁ Κλέαρχος, ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο. Alciphron III. 1. οὐκέτ' εἰμι ἐν ἑμαντῇ, ὦ μῆτερ. Terent. Andr. II. 4. *proin fac, apud te ut sies.* Contrarium est ἔξω ἑαυτοῦ γεγονέναι. Vid. Valckenaer. ad Herodot. III. 155. Schol. in Lucae Ev. I. p. 228. Dorvill. in Charit. p. 345. Kypke. in N. T. p. 290. Pricæum in Apul. p. 77. Schaefer. ad Dionys. de Comp. Verb. p. 74. Schleusner. Lexic. N. T. T. I. p. 662.

Ibid. Ἐκπλαγῆναι φρένας. *Mente attonitum esse.* Eurip. Med. 8. Ἐρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖς Ἰάσονος. Homer. Od. Σ. 326. σύ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί. Confer. Valckenaer. l. c.

230. Ἀλκῇ πεποιθώς. *Fortitudine fretus.* Suppl. 347. ἀλκῇ πίσυνος. Homer. Il. E. 299. ἀλκὴ πεποιθώς.

233. Ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον, pro ἀναγκαίως ἔχει, i. e. ἀναγκαῖόν ἐστι. Plato Legg. IX. p. 18. εἰ ταῦτα οὕτως ἔχοντά ἐστιν. Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 559.

234. Ῥέπω. *Vergo.* Gloss. in Theb. 21.

235. Στέργηθρον. *Amor consanguineus.* Gloss. in Prom. 501.

236. Νηλεῶς. *Immisericorditer.* Gloss. in Prom. 248.

240. Θεωρός. *Spectator.* Gloss. in Prom. 118.

241. Εὐνις. *Orbus.* Gloss. in Pers. 289. Infra 781.

242. Πλεκτή. *Plica*. Subaudi σειρά. In hoc loco idem valet ac πλεκτάνη, *spira*.

Ibid. Σπείραμα. *Spira*. “Idem quod σπεῖρα, *spira*; ac proprie de serpente dicitur, quum in spiram tractu se colligit, et suis spiris orbem facit; ut quum Dionysius de situ orbis dicit Bacchis Ζωστῆράς θ' ἑλικάς τε πολυγνάμπτου ἐλίνοιο conversa fuisse eis σπείρημα δρακόντων: pro quo Staius dixisset *In sinuosa draconum terga*.” H. STEPH. Suid. Σπείρημα: τὸ τοῦ ὄφρατος εἴλιγμα. Eurip. Med. 480. Δράκοντά θ', ὅς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας, Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις ἄπνος ὢν.

243. Ἐχίδνα. *Vipera*. Idem quod ἔχισ. Infra 981.

Ibid. Ἀπορφανίζω. *Orbum parentibus reddo*. “Usus verbo quoque Apostolus I. ad Thessal. ii. 17. ἡμεῖς ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν. Ubi simpliciter notat *privati*. Hyllus apud Soph. in Trach. 958. Κλαίων ὅθ' οὔνεκ' ἐκ δνοῖν ἔσοιθ' ἄμα Πατρός τ' ἐκείνης τ' ὠρφανισμένος βίου. — Pindar. Pyth. IV. 504. ὀρφανίζει κακὰν γλῶσσαν φαεινᾶς ὀπός. Schol. ἐρημοῖ, ἀποχωρίζει. Adde Pyth. VI. 22. et Suiceri Thes.” ABRESCH.

244. Νῆστις. *Famelicus*. Gloss. in Prom. 590.

Ibid. Ἐντελής. *Integer. Adultus*. Sophocel. Trach. 762. Ταυροκτονεῖ μὲν, δῶδεκ' ἐντελεῖς ἔχων, Λείας ἀπαρχὴν, βούς.

245. Σκῆνημα. *Nidus*. Idem ac σκῆνωμα; de qua voce consuli potest Schleusnerus in Lex. N. T. Intellego autem per θήραν πατρίαν, *praedam qualem pater capere solebat*.

247. * Πατροστερής. *Patre orbatus*. Sensu passivo, ut ὀμματοστερής, βιοστερής, ἡλιοστερής. Contra ἀργυροστερής, *qui argento privat*, infra 989.

250. Νεοσσός. *Pullus*. Infra 494. Vid. Monk. ad Eurip. Alc. 414.

251. Εὐθοῖνον γέρας. *Honos in epulis ritu redditus; nempe sacrificialibus*.

253. Σῆμα. *Auspicium*, quod per aquilarum volatum datur. Gloss. in Prom. 498.

254. Ἀρχικός. *Regius*. Eurip. Philoct. fr. VI. Τί δῆτα, θάκοις ἀρχικοῖς ἐνήμενοι, Σαφῶς διόμνυσθ' εἰδέναι τὰ δαιμόνων; *sedilibus, quibus insidentes, homines gubernatis*. De πυθμένι vid. supra 198.

255. Βούθυτον ἡμαρ. *Dies quo boves mactantur*. Sic Agam. 158. κρεουργὸν ἡμαρ. Abreschius in Misc. Obs. V. 3. p. 82. citat Eurip. Hel. 1490. βούθυτον ἡμέραν. Ion. 664. βούθυτον ἡδονήν. Sophocle. Œd. C: 1490. ἐστίαν βούθυτον. Aristoph. Av. 1232. Sic Alc. 1175. βουθύτοισι προστροπαῖς. Similis adjectivi usus Pers. 658. πολεμοφθόροισιν ἄταις. Eurip. Iph. T. 1085. βωμοὺς μηλοθύτους.

256. Κομίζω. *Curo. Foveo*. Hesych. Κόμιζε: ἐπιμελείας ἀξίου. Homer. Il. Z. 490. τὰ σαντῆς ἔργα κόμιζε. Od. P. 112. ὡς ἐμὲ κείνος Ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν νίοις κυδαλίμοισιν. Eustath. ad Od. Z. p. 1560, 5. τὸ δὲ κομέειν λέγεται καὶ κομίζειν — παραγωγῶς. ὅθεν καὶ κομιδὴ ἢ ἐπιμέλεια· καὶ εὐκόμιστος κατὰ τοὺς παλαιούς, ὁ ἐπιμελείας τετευχώς. Lex. apud Bekker. p. 267, 29. Κομιδῆ: πάμπαν, τελείως. συναγωγῆ, ἐπιμέλεια. καὶ κομίστρια, ἢ τρόφος. Interponendum Κομιδῆ, ante συναγωγῆ, incipit enim nova glossa.

259. Ὅπως μὴ πεύσεται. Hujus constructionis τοῦ ὅπως cum futuri indicativo, exempla præbebunt Dawesius M. C. p. 229. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 93. ad Theocr. I. 112. Porson. ad Hec. 398. Vid. Prom. 68. Suppl. 406. 447. Ag. 820.

260. Γλώσσης χάριν. *Linguæ gratia*. (Angl. *for the sake of talking*.) “τῇ γλώσση χαρίζομενος, et hinc διὰ τὴν γλωσσαλγίαν, μὴ δυνάμενος ἐχεμυθεῖν — Nostro prior Hesiodus Ἔργ. 709. Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν.” ABRESCH. Proclus ad Hesiodi locum, διὰ περιττὴν καὶ ἀνόνητον τῆς γλώσσης ὀρμὴν. Euripides dixit γλώσση χαρίζεσθαι *linguæ indulgere*. Hanc locutionem minus accurate tractavi ad Prom. 302.

262. Κηκίς. *Quidquid tingit*. In hoc loco *fumus* vel *fuligo*. Hesych. Κηκίς: ἀτμίς. Vid. Gloss. in Agam. 933.

Ibid. * Πισσήρης. *Piceus*. Recte Schol. καιόμενα γὰρ τὰ ξύλα πίσσαν ἀνίησι. Rogus scilicet ex tædis pineis fiebat. Stanleius vero intelligit de pice, quæ rogo adhiberi solebat. Hesych. v. Κωνῆσαι. — καὶ πισσοκωνήτῳ μόρῳ λέγουσιν, ὅταν πίσση καταχρισθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσι. Αἰσχύλος, καὶ Κρατῖνος Κρήσσαις. (Rectius Alberti. Αἰσχύλος Κρήσσαις, καὶ Κρατῖνος. Photius. Πισσοκωνήτῳ πυρί: τῷ εὐκαύστῳ, ἐπεὶ τὰ καιόμενα πίσση χρίεται. Αἰσχύλος Κρήσσαις. Pro πυρί, legendum puto μόρῳ.) Sed hoc de vivicomburio dictum est: talis erat Romæ *tunica molesta*.

263. Μεγασθενής. *Præpotens*. Gloss. in Theb. 70.

265. Ἐξορθιάζω. *Alta voce excito*. Gloss. in Pers. 693.

Ibid. Δυσχείμερος. *Procellosus*. Prom. 771. Δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης. Vid. Gloss. in Prom. 15.

266. Ὑφ' ἥπαρ. *Sub jecinore*. i. e. *intimo pectore*. Sophocl. Ant. 1315. Παίσασ' ὑφ' ἥπαρ αὐτόχειρ αὐτήν. Trach. 933. Ὅρῳμεν αὐτήν ἀμφιπλήγι φασγάνῳ Πλευράν ὑφ' ἥπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην. Cum genitivo Eurip. Suppl. 919. Ἴὼ τέκνον, δυστυχή σ' ἔφερον, ἔφερον ὑφ' ἥπατος. Eodem fere sensu in Agam. 765. δῆγμα δὲ λύπης Οὐδὲν ἐφ' ἥπαρ προσικνεῖται. et 421. πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἥπαρ. Sic Theocritus XI. 15. dixit ὑποκάρδιον ἔλκος, et XX. 17. ὑποκάρδιον ὄργάν, sicut Virgilius Æn. I. 36. *æternum servans sub pectore vulnus*, quod ex Lucretio sumsit II. 638. *Æternumque daret matri sub pectore vulnus*. Hi dolores dicuntur in Eum. 465. ἄλγη ἀντίκεντρα καρδία.

267. Μέτειμι. *Prosequor*. Vid. infra μετέρχομαι v. 975.

Ibid. Αἴτιος. *Reus*. “ Absolute αἴτιος pro φόνου αἴτιος, vid. etiam supra 62. Eumen. 470.” ABRESCH. Sed neutrum ex his exemplis satis aptum est.

269. Ζημία. *Multa. Pæna pecuniaria*. Sed quia pænæ quas Phœbus Oresti intendebat, non erant proprie ζήμια, pecuniariæ, idcirco adjicitur ἀχρημάτοισι. Eurip. Orest. 613. Ἔως ὑφῆψε δῶμ'

ἀνηφαίστω πυρί. ubi Schol. δηλονότι ἄνευ πυρός διέφθειρε τὴν οἰκίαν. (ut εὔει ἄτερ δαλοῦ.) In Hecub. 65. σκόλιον σκιπῶνα vocat brachium, quia veri scipiones recti sunt, non curvi: vide ibi Musgravium. Hoc loquendi genus illustravi in Gloss. Agam. 81.

Ibid. Ταυρόομαι. *Efferor in modum tauri.* proprie, in taurum vertor. ut in Eurip. Bacch. 920. Metaphorice idem in Med. 92. εἶδον ὄμμα νῦν ταυρουμένην. *ibid.* 190. Καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης Ἀποταυροῦται δῦωσιν. Aristoph. Ran. 816. Ἐβλεψεν οὖν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω.

271. Δυστερπής. *Injucundus.* Idem quod ἀτερπής. Prom. 31.

272. Μείλιγμα. Supra 13. Sunt autem δυσφρόνων μελίγματα, calamitates, quibus inimici gaudere possint.

274. * Ἐπαμβατήρ. *Qui ascendit.* pro ἐπαναβατήρ.

Ibid. Γνάθος. *Maxilla.* Eurip. Med. 1198. Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων. Confer Gloss. in Prom. 376.

275. Λειχήνες. "*Impetigines* Latinis dicuntur, summæ cutis vitia, cum asperitate quadam et levi pruritu, via quædam ad psoram et fædæ scabiei species." FOESIUS Œcon. Hippocrat. in voce Λειχήνες. Pessimam hujus morbi speciem dicebant Ἀγριολεϊχῆνες vel Ἀγριοψωρία, teste Hesychio, (Æschylus ἀγρίαῖς γνάθοις.) Confer Hesychium v. Λειχήνες, Salmasium in Tertull. de Pall. p. 401. H. Steph. Dict. Med. p. 395. Noster Eum. 783. Λειχὴν ἄφυλλος, ἄτεχνος.

Ibid. * Ἐξέσθω. *Exedo.* Forma ἔσθω occurrit Agam. 1587. Videtur esse frequentativum ab antiquiore ἔδω.

Ibid. Ἀρχαίαν φύσιν. i. e. τὴν πρὸ τοῦ νοσεῖν κατάστασιν, Hesychio interprete. Frequens est Hippocrati, vid. Foes. Œcon. Aristid. Tom. I. p. 637. τῆς ἀρχαίας φύσεως ὅτι ἐγγυτάτω γενόμενος. ABRESCH.

276. **Κόρση.** *Capillus.* Etymol. Gudian. p. 338. **Κόρσαι:** αἱ τρίχες. **Αἰσχύλος:** Λευκὰς δὲ κόρσας τῆδ' ἐπαντέλλειν νόσφ. **Loci** sententiam sic aperit Schol. ἢ μέχρις γήρως ἀτυχήσομεν, ἢ παρ' αὐτὰ γηράσομεν, quæ verba, quia in dactylica decurrunt, fragmentum poetæ esse putat Abreschius; quum aperte sint diversæ interpretationes, vel, *usque ad senectutem morbo laborabimus, vel illico senescemus,* præ dolore scilicet, (οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἡματι γηράσκουσι). Contra Stanleius et Spanhemius ad Callim. H. Dian. 78. *Albos capillos una cum hoc exoriri morbo.* Schutzius laudat Celsum de Medic. V. 28. "*Vitiligo—λευκὴ habet quiddam simile alphi, sed magis albida est, et altius descendit, in eaque albi pili sunt, et lanugini similes.*" Vocem Siculam esse *κόρση* ait auctor tractatuli de vocibus quibusdam peculiaribus, a Sturzio inserti in Maittair. de Dial. p. 377. (Bekker. Anecd. Gr. p. 1096.) Occurrit apud Simonidem VIII. 2. Empedoclem v. 27. ed. Peyron. Lycophr. 507. Nicand. ap. Athen. IV. p. 133. E. Hesych. Ἀποκορσωσαμέναις: ἀποκειραμέναις. κόρσας γὰρ τρίχας. Αἰσχύλος Ὑψιπύλη. Photius, Πυρσοκόρσου λέοντος: Αἰσχύλος ἐν Κήρυξι Σατύροις.

Ibid. Ἐπανατέλλω. *Insuper exorior.* Gloss. in Agam. 26.

277. **Προσβολή.** *Aggressio.* Gloss. in Theb. 28.

281. **Προστροπαῖος.** *Supplex.* Gloss. in Agam. 1577: Schol. ἐκ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἱκετεύοντος τοὺς θεοὺς ἐκδικήσεως τυχεῖν. Conf. Eumen. 254.

Ibid. Ἐν γένει. pro τῶν ἐγγενῶν. Abreschius confert Soph. Œd. T. 1430. Τοῖς ἐν γένει γὰρ πάγγενῆ μάλισθ' ὄρᾱν, Μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά. item Eum. 603. Ἐγὼ δὲ μητρὸς τῆς ἐμῆς ἐν αἵματι;

282. **Λύσσα.** *Insania.* Prom. 908. Ἐξω δὲ δρόμου φέρομαι, λύσσης Πνεύματι μάργω. Homer. Il. I. 238. Μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνοσ Διί, οὐδέ τι τίει Ἀνέρας, οὐδὲ θεοὺς· κρατερὴ δὲ **Fe** λύσσα δέδουκεν.

Ibid. Ἐκ νυκτῶν. *Noctu.* Homer. Od. M. 286. Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποί, δηλήματα νηῶν. Theogn. 452. ἀπορρήξασα δὲ δεσμὰ Πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα. *Incert. Rhés.* 13. ἐκ νυκτῶν τὰς ἡμετέρας κοίτας πλάθουσιν. Aristoph. Eccl. 668. Οὐκ ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκτῶν. Hæc et plura conguessit Jacobsius in Anthol. Palat. T. III. p. 332. *cujus exemplis adjici possunt Phrynich. App. Soph.* p. 54, 20. Herodot. VIII. 76. ἐπειδὴ ἐγένοντο μέσαι νύκτες. Sappho fr. XXVIII. Δέδυκε μὲν ἄ σελάνα καὶ Πληϊάδες· μέσαι δὲ Νύκτες. Xenoph. Cyrop. V. p. 28. ἠνίκα δ' ἦν ἐν μέσῳ νυκτῶν. Anab. I. vii. 1. περὶ μέσας νύκτας. III. i. 33. σχεδὸν ἦσαν μέσαι νύκτες. Thucyd. VIII. 101. πρωαίτερον μέσων νυκτῶν.

284. Πλάστιγξ. *Flagrum.* Etymol. M. p. 674, 20. Πλάστιγξ: ἡ μάστιξ· ἀπὸ τοῦ πλήσσειν. παρ' Αἰσχύλῳ. Usitator sensus est *lanx*, de quo Spanhem. ad Aristoph. Ran. 1420.

286. Λίψ. *Libatio.* quo sensu nescio an alibi reperiat. Abreschius legit λίβους.

288. Συλλύω. *Simul solvo.* συλλύειν, *operam præstare in experiendo scelere.* συλλύσων, *reconciliaturus,* Sophocl. Aj. 1317. Quod ad rem attinet, Stanleius contulit Eurip. Or. 46. μήθ' ἡμᾶς στέγαις, Μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα, Μητροκτονοῦντας. Sophocl. Œd. T. 246. Μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα, Μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν, Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἰκῶν πάντας. Obiter vero notat, interdictionem hanc ab ædibus propriam fuisse Argivis: nam aliorum in ædes receptum fuisse Orestem ante expurgationem constat ex Eum. 454. Eurip. Iph. T. 947. ubi vide Heathii notata: et Valckenaer. ad Eurip. Hipp. 946. et ad Herodot. VII. 231.

290. Ταριχεύω. *Exsicco.* Proprie vero *sale condio*; et, quoniam cadavera ταριχευτὰ macie corrugantur, hinc ταριχεύειν valet *emaciare, exsiccare.* Sophron apud Schol. τὸ γῆρας ἄμε μαραιῖνον ταριχεύει. Herodot. IX. 120. τεθνεώς, καὶ τάριχος εἶών. De cadaverum ταριχεύσει doctissime egit Gatakerus ad M. Ant. p. 175.

Hinc forma contracta *ταρχύειν sepelire*, Homer. II. H. 85. Apoll. Rhod. I. 83. Epigr. apud Huschk. Anal. Crit. p. 220.

Ibid. * Πάμφθαρτος. *Penitus exitialis*.

293. Εἰς ἓν. Eurip. Phœn. 472. Εἰς ἓν ξυνελθών. Iph. A. 1127. ὡς μοι πάντες εἰς ἓν ἤκετε. Hel. 748. εἰς ἓν ἐλθόντες τύχης. unde in Theocr. XX. 39. legendum cum Scaligero, καὶ εἰς ἓν παιδὶ κάθεινδε. (Ovid. Heroid. XI. 21. *O utinam, Macareu, quæ nos commisit in unum, Venisset leto serior hora meo.*) Id. XXII. 27. Προφυγούσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας. *In unum* dixit Virgilius Ecl. VII. 2. Sallust. B. Jug. 11. Vid. Phrynich. Ecl. p. 40. Valckenaer. ad Eurip. Hipp. p. 192.

294. Ἐφετμή. *Mandatum*. Ab ἐφήμι. Vox Homericæ. Infra 673. Eum. 241. Confer. Gloss. in Prom. 4.

Ibid. Πατρὸς πένθος. *Luctus ob patrem conceptus*. Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 313. Gloss. in Prom. 396.

295. Ἀχηνία. *Inopia*. Gloss. in Agam. 408.

297. Ἀναστατήρ. *Eversor*. Gloss. in Theb. 1017.

301. Τελευτᾶν. Subaudi εὐχομαι, vide notata ad Theb. 75. μεταβαίνει vero, *transgreditur*, ex hac parte in illam.

304. Τελείσθω. *Pendatur*. Verbum verbo, ictus ictu re- pendatur. Abreschius confert Matth. Evang. V. 38. ubi veterem legem talionis abrogat Servator.

305. Πράσσω. *Exigo*. Gloss. in Pers. 482. Ἀυτέω. *Clamo*. Vid. infra 814.

307. Δράσαντι παθεῖν. *Vetus Proverbium* (τριγέρων μῦθος). Nempe lege talionis nulla lex vetustior. Aristot. Eth. Nicom. V. 5. καίτοι βούλονταί γε (οἱ Πυθαγόρειοι) τοῦτο λέγειν καὶ τὸ Ῥαδαμάνθους δίκαιον. Εἴκε πάθοι τὰ κ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο. Noster fragm. inc. 1. Δράσαντι γάρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται, vel, ut Grotius in Excerptis, ἡ Τῷ γάρ τι ὀρώντι καὶ παθεῖν ὀφείλεται, vel denique ut

Schol. Pindar. Nem. IV. 51. Τὸν δρῶντά πού τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται. Pindari verba sunt, ἐπεὶ ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν, unde interpres, memoriter citans, Æschyli versum paululum corrupit. Agam. 1540. Μίμνει δὲ μίμνοντος ἐν χρόνῳ (θρόνῳ Elmsleius) Διός, | παθεῖν τὸν ἔρξαντα. Pers. 818. Τοίγαρ κακῶς δράσαντες, οὐκ ἐλάσσονα Πάσχουσι. Sophocl. El. 1026. Εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς, ubi Scholiasta citat Pindari locum. Meleager Epigr. apud Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 250. Αὐτὴ ταῦθ' εἶλον· φέρε τὸν πόνον· ἄξια πάσχεις Ἴων ἔδρασας, ὁπτῶ καιόμενον μέλιτι, ubi Ruhnkenius non monuit legendum ἔδρας. (Sophocl. Œd. C. 1031. ἔδρας τὰδε).

308. *Τριγέρων. Perpetustus.* Phrynichus p. 64, 31. Τριπάλαια: τὰ πάνυ παλαιά. Meleager Anthol. III. xxv. 71. Præter notiora exempla τοῦ τρις pro πολλάκις positi, sequentia protulit Eustathius ad Il. Θ. p. 725, 29. τρισεξωλῆς, ὁ πάνυ ἐξωλῆς. τριπέδων, ὁ πολλάκις πεδηθεὶς κακοῦργος δούλος — e Comico, τρίπρατος, Sophoclis τριδουλος. Hipponax dixerat ἐπτάδουλον, Anacreon τρισκεκορημένον, τὸν πολλάκις ἐκσεσαρωμένον. Archilocus Thasum dixit τρισσιζυρὴν πόλιν. Aristophanes, τριπάλαι καὶ δεκαπάλαι, καὶ μυριοπάλαι. (Eq. 1150.) Hæc ille. τριτάλαινα Eurip. Hipp. 735. τριπάχυνος Noster Ag. 1452. τρισέχθιστος Phrynichus App. Soph. p. 65, 12. Ceterum τριγέρων μῦθος est proverbium perpetustum, vid. Gloss. in Agam. 727. Exemplis ibi allatis adjici possunt Plato Symp. 18. p. 181. Fisch. ὁ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει. Legg. III. p. 543, 36. Bas. 2. ὁ μὲν δὴ θεός, ὡσπερ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος, κ.τ.λ. Phædr. §. 37. ἤλικα γὰρ δὴ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος, τέρπειν τὸν ἤλικα. Eriphus ap. Athen. IV. p. 134. C. Λόγος γὰρ ἐστ' ἀρχαῖος, οὐ κακῶς ἔχων. Cratinus ap. Schol. Platon. p. 44. Οἶδ' αὖθ' ἡμεῖς, ὡς ὁ παλαιὸς Λόγος, αὐτομάτους ἀγαθοὺς ἰέναι Κομφῶν ἐπὶ δαῖτα θεατῶν.

Ibid. Τὰδε φωνεῖ. Agam. 1304. δακτυλόδεικτον δ' Οὔτις ἀπειπὼν εἶργει μελάθρων, Μηκέτ' ἐσέλθης, τὰδε φωνῶν.

309. * *Αἰνοπάτηρ. Infaustus pater.* ὁ ἐπὶ αἰνοῖς πατήρ. Hesych. Αἰνότοκος: ὁ ἐπὶ κακῶ τεχθεὶς. Alcman apud Schol. Venet.

in Il. Γ. 39. Δύσπαρις, αινόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρη. Vid. Gloss. in Agam. 692.

311. Οὐρίζω. *Prospero flatu impello.* Gloss. in Pers. 608. Infra 914.

313. Ἰσόμοιρος. *Æqualem portionem sortita.* Confer notata.

315. Κεκλήντ' ἄν. *Celebrarentur.* Vide notas.

316. * Προσθόδομος. *Ædium defensor. Qui pro ædibus stat, ut ὀπισθόδομος est pone ædes.* Sic mihi interpretandum videtur.

319. Γνάθος. Supra 274. Docte observavit Scholiasta, ἡ γνάθος συνήθης, ὡς καὶ ὁ κρημνὸς παρὰ Πινδάρῳ, καὶ ἡ ἤχῃ παρὰ Σιμωνίδῃ. Hæc et alia omisit Schutzius in editione Scholiorum a. 1821.

321. Ὅτοτύζω. *Dico ὅτοτοῖ.* Agam. 1041. Τί ταῦτ' ἀνωτότυξας; ubi vid. Gloss. Mirari subit, quum ab οἴμοι formatum fuerit οἰμώζειν, quare ab ὀτοτοῖ formatum sit ὀτοτύζειν, et ab εὐοῖ, εὐάζειν. Sensus est, *Defunctus clamore funebri ploratur.*

325. Ἀμφιλαφής. *Utrique conceptus.* Agam. 984. πολλάτοι δόσις ἐκ Διὸς ἀμφιλαφής. Conf. Ae. Porti Lex. Ion. in v. In hoc loco vertendum quasi esset ἀμφιλαφῶς, monuit Butlerus.

326. Ἐν μέρει. *Vicissim.* Angl. *In turn.* Gloss. in Agam. 323.

328. Ἐπιτύμβιος. *Sepulcralis.* Gloss. in Agam. 1525.

333. Ἀτρίακτος. *Non vincendus.* Schol. ἀπὸ τῶν παλαιστῶν, οἱ ἀποτριάζονται ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων. Gloss. in Agam. 165.

334. Χρήζων. *Volens. Si vult.* non autem ὁ χρησμοδῶν, quod ait Scholiasta.

337. Παιάν. *Pæan.* Gloss. in Theb. 867.

338. * Νεοκράς. *Recenter commixtus.* νεωστὶ κεκράμενος. Hesych. Vid. Porson. ad Eurip. Med. 138. Etymol. Gudian. p. 345. Νεοκράτη σπονδᾶς: Αἰσχύλος· τὰς νεωστὶ ἐκχυθείσας. et p. 350. καὶ

παρ' Αἰσχύλῳ νεοκράται σπονδαὶ λέγονται. τοῦτ' ἔστιν αἱ νεωστὶ ἐκχυθεῖσαι. In priore loco legendum νεοκράτας ex Etymol. M. p. 337, 46.

341. * Δορίτμητος. *Hasta percussus.* Sed verum puto δορίκμητος.

343. Κέλευθος. *Via.* κελεύθοις, *vitæ tenori.* Butlerus confert Pindar. Nem. VIII. 60. ἀλλὰ κελεύθοις | ἀπλοαῖς ζωᾶς ἐφαπτοίμαν. Eurip. Herc. F. 432. βίου κέλευθον ἄθεον.

344. Ἐπίστρεπτος. *In quem aliquis convertitur.* Suppl. 1004. Stanleio laudatus, Ὄραν ἔχουσαν τήνδ' ἐπίστρεπτον βροτοῖς. Homer. Od. A. 176. ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων. Vid. Gloss. in Theb. 645. Agam. 388. Hesych. Ἐπιστροφαί: διατριβαί, διαίται. Αἰσχύλος Φρυξί. Verte igitur, *vitam in qua liberi sine impedimento versari possint.*

345. Πολύχωστος. *In altum congestus.* Confer Gloss. in Theb. 947.

346. Διαπόντιος. *Transmarinus.* Thucyd. I. 141. πολέμων διαποντίων. Sic ὑπερπόντιος Agam. 404. Abreschius comparat *Lares Permarinos* Livio memoratos IV. 52. In vetere Glossario Lares permarini exponuntur διαπόντιοι θεοί, teste Turnebo Adv. XII. 35.

350. Ἐμπρέπω. *Inter alios conspicuus sum.* Agam. 6. Λαμπροὺς δυνάστας ἐμπρέποντας αἰθέρι. Paulo aliter Sophocles El. 1187. Ὅρῳ σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι.

351. Σεμνότιμος. *Venerabiles honores habens.* Eum. 831. Ὡς σεμνότιμος καὶ ξυνοικήτωρ ἐμοί. Vid. Gloss. in Agam. 176.

Ibid. Ἀνάκτωρ. *Rector.* Forma poetica. Eurip. Tro. 1225. ὦ μέγας ἐμοί ποτ' ὦν ἀνάκτωρ πόλεως. Nota veterum opinio, quam quisque stationem in vita occupaverit, eandem eum etiam in orco tenere. Vid. Gloss. in Pers. 697.

352. Πρόπολος. *Minister.* Plutonis sc. ac Proserpinæ. πρόπολος est proprie qui πρό τιος πολεῖται.

353. Ἐκεῖ. *Apud inferos.* Sophocl. Aj. 854. ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ' ἐπισκέψαι μολῶν, Καίτοι σὲ μὲν κάκει προσανδήσω ξυνῶν. 1372. Οὗτος δὲ κάκει κἀνθάδ' ὦν, ἐμοίγ' ὅμως Ἐχθιστος ἔσται. El. 358. ὥστε τῷ τεθνηκότι Τιμᾶς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις. Eurip. Med. 1069. Εὐδαιμονοίτην' ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε Πατὴρ ἀφείλετ'. Hec. 422. Ἐκεῖ δ' ἐν Αἴδου κείσομαι χωρὶς σέθεν. Plato Phæd. 9. θαρρῆν μέλλων ἀποθανεῖσθαι, καὶ εὐελπὶς εἶναι ἐκεῖ μέγιστα οἶσεσθαι ἀγαθά.

355. Μόριμος. *Fato decretus; idem ac μόσιμος.* Homer. Il. Y. 303. μόριμον δὲ Φοί ἐστ' ἀλέασθαι.

Ibid. Λάχος. *Sors.* Eum. 334. Τοῦτο γὰρ λάχος διανταία Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν. Callim. H. Jov. 79. Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες, ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων Θεϊότερον· τῷ καὶ σφε τετὴν ἐκρίναο λάξιν.

356. * Πεισίβροτος. *Mortales suadens; Cui homines parere solent.* βάκτρον, *sceptrum regale*: vid. Homer. Iliad. A. 237. Agam. 195. χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντας Ἀτρεΐδας.

359. * Δορικμής. *Hasta cæsus.* σιδηροκμής, *ferro cæsus*, ex Sophoclis Aj. 325. notavit Stanleius. Composita ex κάμνω amat Æschylus: vid. ad Agam. 787.

366. Κρείσσονα χρυσοῦ. "Aristotelis Hymn. in Her-
mian. Χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων. Catullus CV. 3. *nobisque hoc carius auro.* Tibull. I. 8. *Carior est auro juvenis, cui levia fulgent Ora.*" STANLEIUS. Comparari potest locutio proverbialis χρυσὸς δόξει εἶναι, *aurum videbitur præ alia mala.* Eurip. Tro. 432. Ὡς χρυσὸς αὐτῷ τὰμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ Δόξει ποτ' εἶναι. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. Nocyom. I. p. 460.

367. Ὑπερβόρεος τύχη. "De felicitate Hyperboreorum res nota. Pomponius Mela III. 5. *Diutius quam ulli mortalium et beatius vivunt.* Cf. Gesneri de navigationibus extra columnas Herculis Prælect. II. in ejusdem Orphicis p. 467." SCHUTZ. Hyperboreorum felicitatem depingit Pindarus Pyth. X. 57. Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμῆι | τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· πάν|τα δὲ χοροὶ παρθένων | λυρᾶν τε

βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται· | δάφνα τε χρυσέα κόμας | ἀναδήσαντες
 εἰλαπιναῖζουσιν εὐφρόνως. | νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον | κέκραται ἱερά
 γενεᾶ. πόνων | δὲ καὶ πολέμων ἄτερ | οἰκέοισι, φυγόντες | ὑπέρδικον
 Νέμεσιν. Plura de Hyperboreis quærens adeat Spanhem. ad Callim.
 H. Del. 281.

369. Μάραγνα. *Flagellum*. Vide notata. Ut hic διπλῆς
 μαράγνης, sic Agam. 625. διπλῆ μᾶστιγι.

374. Διαμπερές. *Penitus*. διόλου—διαμπάζ, Hesych. a δια-
 ναπέρω, non vero a διαπέρας, quod ait Etym. M. p. 268, 43. Divisim
 Homerus II. A. 377. διὰ δ' ἀμπερές ἰὸς Ἐν γαίῃ κατέπηκτο.

377. Ὑστερόποινος. *Pœnam sero adferens*. Gloss. in
 Agam. 57.

378. Τλήμων. *Audax*. Infra 587. γυναικῶν φρεσὶν τλημόνων.
 Vid. Monk. ad Eurip. Alc. p. 36. De πανούργος confer Gloss. in
 Theb. 599.

379. Τελεῖται. *Rependetur*. Supra 304. Quod ad con-
 structionem attinet, ἀμπέμπων videtur esse nominativus pendens.
 τοκεῦσι de matre, sc. Clytæmnestra, intelligit Schutzius.

381. Πευκήεις. *Acerbus. Amarus*. Idem quod πευκεδανός, et
 ἔχεπευκής, quarum vocum diversas etymologias tradit Eustath. ad
 II. A. p. 42. vel quia πεύκης δάκρυ amarum est, quo sagittas linebant,
 (sed quis hoc tradidit?) vel quia πεύκης semel excisæ stirps non
 repullulat, quod tamen de πίτυι tradunt physici, non de πεύκη.
 Equidem crediderim vetus fuisse nomen πευκός, *amaritudo*, cogna-
 tionem quandam cum πικός, πικρός, habens, unde arbor dicta est
 πευκή. Hinc ἔχεπευκής, πευκεδανός, πευκήεις, et πευκάλιμος. Infra 630.
 ξίφος ὄξυπευκές, ubi vide notata; sed forsitan in hoc loco πευκήεις
 intelligi possit de rogo ex pineis tædis confecto. Vid. supra 262.

Ibid. Ὀλολυγμός. *Ejulatio*. Gloss. in Theb. 254.

384. Ἐμπας. Omnino. Gloss. in Prom. 48. Constructio est,
 τί γὰρ κεύθω οἶον ἔμπας ποτᾶται πάροιθεν φρενός, πάροιθεν τε πρῶρας.
 Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 495, 4.

386. Δριμός. *Acer.* Gloss. in Agam. 1478.

Ibid. Ἀήτης. *Flatus.* Homer. Il. O. 626. ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης Ἰστίῳ ἐμβρέμεται.

387. Ἐγκοτος. *Iracundus.* Substantivum ἔγκοτος frequens apud Herodotum, ἔγκοτον ἔχειν, *irasci* &c. Vid. Lexicon Ionicum: Gloss. in Theb. 804. infra 1040.

Ibid. Στύγος. *Odium.* Gloss. in Theb. 650.

388. Ἀμφιθαλής. *Utrique florens.* Hic vero, ut videtur, qui ambo florere faciet, ὁ ποιήσων ἄμφω ἡμᾶς ἀναθηλῆσαι. Schol. Confer Gloss. in Agam. 1113.

390. Δαίζω. *Scindo.* Gloss. in Agam. 201.

391. Πιστὰ γένοιτο χώρα. *Fiducia redeat huic terræ.* Totum locum sic vertit Butlerus. *Et aliquando Jupiter iterum nobis florere concedens, manum sceleratis injiciat, (heu! heu! percussis Ægisthi et Clytæmnestræ capitibus. Redeat huic urbi fides et justitia, pœnas autem in sontes exposco. Vos vero audite (Furiæ) sub terra nactæ imperium. Vel πιστὰ in hoc loco idem valere potest ac πιστοί, sicut in Pers. 1. Τάδε μὲν Περσῶν πιστὰ καλεῖται.*

396. Λοιγός. *Letum.* θάνατος. ὄλεθρος. Hesych. Vox Homericæ. Eustathius p. 49. ducit vel a λείπω, vel a λέγω, vel ab ὀλίγος, transpositione τοῦ ι. ἐκ δὲ τοῦ λοιγός, inquit, καὶ ὁ βροτολοιγός, καὶ ὁ ἀθηρολοιγός, καὶ τὸ λοίγιον. Hesych. Λοιγίστρια: ὀλοθρεύτρια. Vetus fuit radix λώω vel λοίω, *lædo*, unde λοιγός, λοιμός, λοῖσθος, λοιδορέω.

400. * Πολυκρατής. *Præpotens.*

402. Δωμάτων ἄτιμα. *Domibus spoliata.* Supra 289. πάντων ἄτιμον, κᾶφιλον, *omnium expertem.*

404. Πάλλομαι. *Agitor.* Locutio Æschylea: infra 517. Κακὴ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη. Suppl. 574. Βροτοὶ δ', οἳ γὰς

τότ' ἦσαν ἔννομοι | χλωρῶ δείματι θυμὸν | πάλλοντ'. *ibid.* 792. μελανόχρως δὲ πάλλεταιί μου καρδία. Μοχ φίλον κέαρ dictum est secundum Homericum φίλον ἦτορ.

405. Οἶκτος. *Lamentum.* θρήνος, Hesych. Theb. 51. οἶκτος δ' οὔτις ἦν διὰ στόμα. *Suppl.* 60. οἶκτον οἰκτρὸν αἰών. 66. πευθεῖ νέον οἶκτον ἠθέων. Ab exclamazione οἶ, οἶ, formatur verbum οἶζω, (Apollon. Dysc. de Adv. p. 538, 9.) sicut ὠζω ab ὠ, ὦ, et similia: (vid. Gloss. in Theb. 8. Agam. 1287.) Hinc οἶκτος *lamentatio*, et sensu secundo, *misericordia*. Idem fere significat οἶζός, vetus vox Ionica.

407. Κελαινόομαι. *Nigresco.* De hac metaphora vid. Gloss. in Pers. 119. Ταῦτά μοι μελαγχίτων | φρήν ἀμύσσεται φόβῳ. De σπλάγχνοις, affectuum sede, conferas Gloss. in Prom. 755. Constructio est, σπλάγχνα δέ μοι κλυούση κελαινοῦται πρὸς ἔπος. Stanleius tmesin fingit pro προσκλυούση; atqui verbum προσκλύειν neque existit, neque exstare potuit.

412. Εἰπὼν τυγχάνω. *Recte dico.* Vide supra notata ad v. 311. Glossar. in Agam. 1203. Monk. ad Eurip. Hipp. 1203.

414. Σαίνω. *Blandior.* Gloss. in Theb. 379.

416. *'Ασαντος. *Non mulcendus. Cui frustra blandiaris.* Activo sensu Hesych. 'Ασαντος: οὐ σαίνων.

Ibid. Ἐκ ματρός. *Ex eo tempore quo natus est:* infra 599. ἐπεὶ μολῶν | ματρόθεν κελάδησε. 738. Ὅν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη. Theb. 661. Ἄλλ' οὔτε νιν φυγόντα μητρόθεν σκότον, Οὔτ' ἐν τροφαῖσιν, οὔτ' Ἐφηβήσαντά πω, Οὔτ' ἐν γενείου ξυλλογῇ τριχώματος, Δίκη προσεῖδε καὶ κατηξιώσατο. Hanc interpretationem potiore judico Stanleii versione, *implacabilis est matris animus*; quæ tamen defendi potest: Eurip. Ion. 683. Ἐκ τῶν Ἀθηνῶν μ' ἢ τεκοῦσ' εἶη γυνή, Ὡς μοι γένηται μητρόθεν παρρησία.

417. Κομμός. *Planctus.* Ἀ κόπτω *plango.* Notandum est ἔκοψε, activa voce, pro ἐκόπτετο. In re scenica κομμός erat θρήνος κοινός χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνῆς, Aristot. Poet. XII. fin. Auctor apud

Suidam in voce, ἡγεῖτο γυναικῶν μυρία πληθὺς, μετὰ κομμοῦ καὶ ὀλολυγῆς.

Ibid. Ἄρειον. Schol. interpretatur Περσικόν. Abreschius laudat Steph. Byz. Ἄρια: θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως Περσικὴ χώρα, ὡς Ἑλλάνικος τὸ ἐθνικὸν Ἄρειος. Sed in hoc loco valet *Martium*, ad *cædem* pertinens.

Ibid. Κίσσιος. *Cissius*. Gloss. in Pers. 17. De bellatrici-
bus Cissiis nihil apud antiquos, quantum sciam, alibi traditur.

418. Νόμος. *Mos*. Vel potest esse *gesticulatio*: Herodot. VIII. 89. μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ ἀπολλύμενοι.

Ibid. Πολεμίστρια. *Bellatrix*. Hujusmodi feminina derivantur a masculinis in τῆς, quod notavit Bastius ad Gregor. p. 259. Conf. Elmsl. ad Eurip. Med. p. 108. Apud Æschylum occurrunt ἀγύρτρια, Agam. 1244. φαιδρύντρια infra 747.

419. * Ἀπριγδόπληκτος. *Indesinenter percussus*, vel *percutiens*. ἀπρίξ dicitur fieri, quidquid nexu individuo factum est: vid. Gloss. in Pers. 1058.

420. * Ἐπασσυτεροτριβής. *Frequenter inflictus*. ὁ ἐπασσυτέρως τρίβεται. (vid. Gloss. in Prom. 337.) Hesych. Ἐπασσύτεροι: ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις. Homer. Il. A. 382. οἱ δέ νυ λαοὶ Θηῆσκον ἐπασσύτεροι. Hanc vocem etymologi ducunt ab ἄσσον, *propius*. Rectius, ut opinor, derivatur ab ἐπανασεύομαι.

Ibid. Ὀρεγμα. *Porrectio*. Agam. 1080. Eurip. Phœn. 314. ἀμφίβαλλε μα|στὸν ὠλέναισι ματέρος, | παρηϊδῶν τ' ὄρεγμα. Hel. 554. Σέ, τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἠμιλλημένην, *pedum contentionem*.

421. Ἐπιρρόθέω. *Resono*, velut litus fluctibus percussum. Vid. Gloss. in Theb. 7.

422. Ἄμός. *Noster*. Hoc rectius puto quam ἀμός. Sed vide Gloss. in Theb. 413.

423. Δάϊος. Vel *hostilis* vel *miser*. Gloss. ad Prom. 360.

424. Ἐκφορά. *Elatio*, ad funus sc: Gloss. in Theb. 1026.

430. Ἐκατι. *Quod attinet ad*: (Angl. *as far as it depends upon*.) Gloss. in Pers. 343. Supra 207. Vel *propter*, (*by means of*.) Aleman ap. Athen. XIII. p. 600. F. Ἐρως δ' αὐτε, Κύπριδος ἔκατι, | γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει. Infra 982.

432. Νοσφίζω. *Alieno*. Theb. 981. Σωθεὶς δὲ πνεῦμ' ἀπώλεσεν—καὶ τὸ τοῦδ' ἐνόσφισεν. Hinc *νοσφίζειν* τινα, *aliquem a vita separare*. Infra 484. Μέμνησο λούτρων, οἷς ἐνοσφίσθης, πάτερ. Eum. 211. Τί γὰρ γυναικός, ἥτις ἀνδρα νοσφίση;

433. Μασχαλίζω. *Amputo corporis extremitates*. Sed primaria significatio est, *circa pectus sub axillis cingere*; unde *μασχαλιστήρ*, *lorum pectorale*. (Prom. 71.) Hesych. Μασχαλισθῆναι: ἀνηρτῆσθαι ἐκ τῶν μασχαλῶν. Homicidæ cadaveris extremitates amputatas præ contumelia sub occisi axillis suspendere solebant. Sophocl. El. 444. Ὑφ' ἧς θανῶν ἄτιμος, ὥστε δυσμενής, Ἐμασχαλίσθη, καπὶ λουτροῖσιν κἀρα Κηλίδας ἐξέμαξεν. Suidas, Ἐμασχαλίσθη: ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις, ὅποτε φονεύσειαν ἐξ ἐπιβουλῆς τινά, τὸ ἔργον ἀφοσιούμενοι, ἀκρωτηριάξεν τὸν νεκρόν· καὶ τῶν μορίων ὄρμαθὸν ποιήσαντας, κρημνάναι κατὰ τοῦ τραχήλου, κατὰ τῶν μασχαλῶν διείροντας. ἀφ' οὗ δὴ καὶ μασχαλίσματα προσηγόρευσαν αὐτά. Σοφοκλῆς ἐν Τρωίλῳ πλήρη μασχαλισμάτων εἶρηκε τὸν μασχαλισμόν. (Brunckius τὸν φονεύσαντα.) Hoc autem factum fuisse, non ἀφοσιώσεως causa, sed præ contumelia, judicat Musgravius. Stanleius, præter hunc locum et Hesychii glossam, contulit Senecæ Agam. 900, — *ille jam exanimem petit, Laceratque corpus; illa fodientem adjuvat*; et notum Virgilii locum de Deiphobo Æn. VI. 494. Schol. in Apollon. Rhod. IV. 477. τῶν ἀποθανόντων οἱ δολοφονοῦντες ἀρχαίως ἀκρωτηριασμόν τινα ἐποίουν τοῦ ἀναιρουμένου· καὶ ταῦτα λαβόντες ἐξήρτων τοῦ τραχήλου αὐτῶν. τῶν δὲ καλουμένων ἀκρωτηριασμάτων ἄπειρα καὶ πολλὰ ἐξάργματα.

435. Κτίζω. *Condo*. *Pono*. Gloss. in Pers. 294. Μάομαι. *Quæro*. Supra 40.

438. Δύα. *Ærumna*. Gloss. in Prom. 186.

440. *Μυχός*. *Penetrabile*: i. e. mulierum conclave: vid. Gloss. in Agam. 95.

Ibid. *' *Ἀφερκτος*. *Exclusus*. ἔργω forma Ionica erat verbi εἴργω, quod cum aspero spiritu scribendum esse monstrat compositum *καθειργνώ*. "Eustathius," inquit H. Stephanus, "scribit Atticos εἴργω scripsisse cum tenui pro *κωλύω*, unde esse ἀπεῖρξεν, at pro ἐκκλείω scribere solitos εἴργω, cum aspero; quod probari ex *καθειρξεν* et *εἴρκτη*." Dicebant ἀπέργω, *abigo*, et κατείργω, *subigo*. ut distinctio, quam ponit Eustathius, vera videatur.

Ibid. * *Πολυσινής*. *Multum lædens*. non πολύσινος, uti scribit Schneiderus. ἀσινῆς Theb. 826. infra 1005.

441. Ἐναφέρω. *Emitto*: sensus rarior, cujus exemplum ex Alexandro tantum Aphrodisiensi protulit H. Stephanus.

Ibid. *Λίβος*. *Gutta*. Schol. λίβη: τὰ δάκρυα. Vid. Gloss. in Agam. 1402.

442. *Χαίρουσα—κεκρυμμένη*. *Gaudens celasse*. χαίρειν construitur cum participio verbi, actionem denotantis, qua quis lætatur. Eurip. Hipp. 8. Τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὑπο, ubi vid. Monk. Hippocr. de Aer. et Aq. 111. p. 104. εἰ δὴ τιμώμενοι χαίρουσι οἱ θεοὶ καὶ θαυμαζόμενοι ὑπ' ἀνθρώπων. Herod. VII. 236. καὶ γὰρ δὴ καὶ τρόποισι τοιούτοις χρεώμενοι οἱ Ἕλληνες χαίρουσι. Aristot. Poet. 4. χαίρομεν θεωροῦντες. Comicus, non memini quis, νόσον ἔχεις, χαίρεις διδούς. Exemplis quæ dedi hujus constructionis in Glossario in Pers. 845. ed. 2. Append. adjiciantur Eurip. Hipp. 460. στέργουσι—νικώμενοι. Med. 246. ὅταν τοῖς ἐνδον ἄχθηται ξυνών. Herod. V. 92. πειρήσησθε κατάγοντες. Ceterum de *κεκρυμμένη*, sensu activo, vid. Matthiæ. Gr. Gr. p. 715. versionis Anglicanæ, et Animadv. p. xlvi. Valckenaer. Schol. in Actt. p. 436.

443. Ἐν φρεσὶν γράφου. Prom. 814. Ἦν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. ubi vid. Glossarium.

444. *Συντετραίνω*. *Simul terebro*. Herodot. II. 11. σχεδὸν μὲν ἀλλήλοισι συντετραίνοντας τοὺς μυχοὺς. quem locum male

verterunt interpretes. Sensus est, *ad intimos recessus penetrant idem fere terræ spatium dissecantes, ut initium hujus cum fine illius concordet, quod ad parallelismum attinet; parvo autem spatio interposito inter se distant.* Homer. Il. X. 397. Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε. Eustath. in Od. E. p. 1532, 7. ἔστι γὰρ τρωῶ — ἐξ οὗ τραίνω, τὸ παραγωγὸν τοῦ τρανὸς καὶ τρανές. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, τετραίνω.

447. Ὀργάω. *Vehementer appeto.* Timæus Lex. Plat. Ὀργᾶ: ἐπείγεται. ἐπιθυμεῖ. ubi vide Ruhnkenium, hujus loci non oblitum.

448. Καθήκω. *Devenio:* de iis dictum qui in certamen descendunt; sicut καθιέναι est in certamen mittere. Exemplum tamen hujus notionis in promptu non habeo.

450. Κεκλαυμένος. *Lacrymis perfusus.* Infra 719. Abreschius laudat Sophocl. Œd. T. 1490.

451. Στάσις. *Cætus.* Supra 108. Ἐπιρρόθῃω 421.

453. Ξὺν δὲ γενοῦ. Tmesis pro ξυγγενοῦ δέ. Gloss. in Agam. 569.

456. Ὑφέρπω. *Subrepro.* Agam. 260. Χαρά μ' ὑφέρπει, δάκρυον ἐκκαλουμένη. 437. φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἔρπει προδίκους Ἀτρείδαις. Sophocl. Œd. T. 786. Ἐκκίζέ μ' αἰεὶ τοῦθ', ὑφεῖρπε γὰρ πολὺ.

Ibid. Εὐγµατα. *Preces.* “Admodum usitatum Nostro, quod jam observavit Spanh. ad Callim. H. Pallad. 139. Add. Soph. Antig. 1199.” ABRESCH.

459. Πόνος ἐγγενής. i. e. ἀπὸ τῶν ἐν γένει, Theb. 579. ἐγγενεῖς θεοί. Suppl. 335. κῆδος ἐγγενές.

460. Παράµουσος. *Contra justos numeros modulatus.* (Angl. *Out of tune.*) Eurip. Phœn. 796. ὦ πολύμοχθος Ἄρης, τί ποθ' αἵματι | καὶ θανάτῳ κατέχει, Βρομίον παράµουσος ἑορταῖς. Confer Gloss. in Prom. 1090. de verbo παραπαίειν. Sic παραχορδίζειν *dissonè citharam pulsare.* Aristoph. Eccl. 295. ὅπως μηδὲν παραχορδίζει. Schol. παρὰ ῥυθμὸν ποιήσης.

464. Ἐμμοτος. *Inhærens*. Ἀμοτός, *linteum carptum*, (Angl. *Lint*) “dicitur ἔμμοτον medicamentum liquidum, quod linteolis concerptis exceptum intra ulcera ejusque sinus reconditur.” H. Steph. Thes. II. p. 968. Hinc etiam ἔμμοτος dicebatur is, qui curatione per ἔμμοτα φάρμακα indigebat. μοτός autem formatur a μόω *infercio*, unde ἄμμοτος, *inexplebilis*. Schol. Venet. in II. Δ. 440. Ἄμμοτον: ἀπλήρωτον. ἀφ’ οὗ καὶ μοτά, τὰ ἐπιθέμενα τοῖς κοιλοῖς τραύμασιν ὀθόνια πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς σαρκός. Vid. Heyn. Excurs. XVII. in Virg. Æn. II.

467. Αἰών. *Vita*. Gloss. in Prom. 887.

476. Ἐννομος. *Legitimus*. *Sollemnis*. αἰ νόμοι θυσίαί. Schol. Pro δίκαιος Suppl. 409. Ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ’ ἐννόμοις. Græci, peractis exsequiis, convivium agitabant in ædibus ejus qui proxime contingebat defunctum; quinetiam epulum funebre ante exsequias celebrabant; sicut Achilles II. ψ. 29. τάφον μενοεικέα δαίνν. (quo alludit Menecrates ap. Dion. Hal. A. R. I. p. 38. ὅμως δὲ τάφον αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαΐσαντες, ἐπολέμεον τῇ πάσῃ.) Hujusmodi convivium dicebatur περιδείπνον, i. e. δεῖπνον περὶ τὸν νεκρόν. Lexic. ap. Bekker. p. 294, 22. Περιδείπνον: ἡ ἐπὶ τοῖς ἀποθανούσιν ἐστίασις γινομένη. Hesych. Τάφος: τὸ γινόμενον περιδείπνον ἐπὶ τῇ τῶν κατοικομένων τιμῇ. Quod de mensa decidebat, manibus erat sacrum, et ad sepulcrum deferebatur, ut eo vescerentur manes. In his epulis homines de laudibus defuncti sermones cædebant. Unde proverbium; οὐκ ἂν ἐπαινεθείης οὐδ’ ἐν περιδείπνῳ, de homine nequam. Hæc maximam partem præbuit Bosius in Antiqq. Gr. p. 268. περιδείπνον inter ὑφαψιν τῆς πυρᾶς et ταφήν ponit Julius Pollux VIII. 146. Id. ibid. 66. ἡ ἐπὶ τῷ πένθει σύνοδος, περιδείπνον. Conf. Casaubon. ad Pers. V. 33. *sed cænam funeris hæres Negligat iratus*: et quæ erudite disseruit Hemsterhusius ad Luciani Cont. p. 519.

477. Εὐδειπνα, τά. *Silicernium*. Sacrificium apud Athenienses celebratum, in honorem defunctorum. Hesychius; Εὐδείπνοις: θυσία τις Ἀθήνησιν καὶ ἡ Τριτογενής. καὶ αἱ ταῖς νεκροῖς ἐπιφερόμεναι σπονδαί, ἤγουν χοαί. Forsan tamen in hoc loco εὐδειπνοὶ sint *homines laute epulantes*.

478. Πυρόν. *Pyra*. H. Stephanus citat ex Herodoto, τὰ πυρὰ ἐκκαύσαντες. Suidas. Πυρά. τὰ καύματα.

Ibid. * Κνισωτός. *Nidore suffitus*. Lucian. Cont. p. 519. οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινα ὀρύξαντες, καίουσιν τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὡς γούν εἰκάσαι, ἐγχεουσιν. EPM. οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ἄδου· πεπιστεύκασιν δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἶόν τε περιπετομένας τὴν κνίσαν, καὶ τὸν καπνόν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον. Vid. Gloss. in Prom. 505. Attici tamen dicebant κνισάω potius quam κνισώω. Eurip. Alc. 1175. Βωμούς τε κνισᾶν βουθύτοιςι προστροπαῖς. ubi vid. Monk. Quod ad orthographiam adtinet, hæc habet Eustathius ad Od. P. p. 1819, 39. ἡ δὲ κνίσσα, κοινότερον μὲν διὰ δύο σίγμα γράφεται. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐθέλει ἀπὸ μέλλοντος αὐτὴν γενομένην τοῦ κνίζω κνίσω, δι' ἐνὸς γράφεσθαι σ̄, καὶ ἕκτασιν λαβεῖν τοῦ ἰ. δηλοῖ δέ, φησίν, ἡ κνίσσα, τὴν κατ' ὀλίγην ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου ἀναφορὰν τῇ ὀσφρήσει προσίζουσιν. Uno sigma Apollonius Lex. Homericō p. 408. ubi Tollius post Toupium, ait primam in κνίσση corripit; atque adeo in Homero, qui semper producit, ubique scribendum esse κνίσση.

479. Παγκληρία. *Tota possessio. Hæreditas non divisa.* Totam domi supellectilem dicebant ἐνδομένειαν. Pollux X. 12. κάλλιον δὲ τὴν ἐνδομένειαν παγκτησίαν, ἢ παμπησίαν ὀνομάσαι, ὡς ἐν Ἐκκλησιαζούσαις Ἀριστοφάνης· τραγικώτερον γὰρ ἢ παγκληρία. Eurip. Ion. 826. Ὅστις σε γήμας, ξένος ἐπεισελθὼν πόλιν, Καὶ δῶμα, καὶ σὴν παραλαβὼν παγκληρίαν. Suppl. 14. Οἰδίπου παγκληρίας Μέρους κατασχέειν φυγάδι Πολυνείκει θέλων. Conf. Gloss. in Theb. 818.

481. Πρεσβεύω. *Præ ceteris veneror.* Gloss. in Agam. 1271.

482. Ἐποπτεύω. Supra 1.

483. Εὐμορφος. *Formosus.* Gloss. in Agam. 406.

484. Νοσφίζω. Supra 433.

U

485. Ἀμφίβληστρον. *Rete*. Agam. 1353. Ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὡσπερ ἰχθύων, Περιστιχίζω, πλοῦτον εἴματος κακόν.

Ibid. Καινίζω. *Primus utor*. Gloss. in Agam. 1038. Hunc sensum percepit Stanleius; "Vix redderem *interemerunt*, quum καίνειν et καινίζειν inter se differant; sed *recens exceperunt*, vel *induerunt*."

486. Ἀχάλκευτος. *Ære non fabricatus*. Hanc locutionem explicui in Glossario in Agam. 81. Plutarchus de Amicorum Multit. p. 166. ὡς Θησεὺς τῷ Πειρίθῳ κολαζομένῳ καὶ δεδεμένῳ, Πέδαις ἀχαλκεύτοισιν ἔζευκται πόδας. Vid. Valckenaer. Diatr. p. 200.

490. Ἰάλλω. *Supra* 20.

494. Νεοσσός. *Supra* 250.

495. Θῆλυν, ἀρσένος τε γόνον. Abreschius confert Iliad. Z. 180. θεῖον γένος οὐδ' ἀνθρώπων.

496. Ἐξαλείφω. *Deleo*. Gloss. in Theb. 15. ed. 2.

498. Κλήδων. *Fama*. εὐφημία Schol. vid. Gloss. in Agam. 220. κλήδων σωτήριος dicitur filius, nomen paternum ab oblivione servans, quemadmodum cortices rete submersum indicant. Optime Scholiasta: Φελλοί: ἐκεῖνοι γὰρ ἐπιπλέοντες σημαίνουσι τὴν ἐν βυθῷ σαγήνην· οὕτω καὶ ἡμεῖς ζῶντες σὲ τὸν θανόντα.

499. Φελλός. *Suberis cortex*. Alciphr. I. 1. μικρὸν καὶ τοὺς φελλοὺς ἐδέησε κατασῦραι ὕφαλον τὸ δίκτυον ἐξογκούμενον. ubi Berglerus advocat Sidon. Epist. II. 2. *Piscator retia suberinis corticibus extendit*. Plutarch. de Genio Socratis, ὡσπερ τοὺς τὰ δίκτυα σημαίνοντας ἐν τῇ θαλάσσῃ φελλοὺς ὀρῶμεν ἐπιφερομένους. Anthol. VI. 3. ἀπαγγελτῆρά τε κύρτου Φελλόν. et Epigr. in Anal. II. p. 494. Εὐκόλπον τε λίνιο περίπλοα κύκλα μολίβδῳ, Καὶ φελλοὺς κύρτων μάρτυρας εἰναλίων. Theætet. ib. p. 514. Καὶ πιστὸν βυθίων παγίδων σημάντορα φελλόν.

500. Κλωστήρ. *Filum nendo deductum*. Pollux VII. 31. κλωστήρ: οὕτω δὲ καὶ τὴν περιστροφὴν τοῦ λίνου Εὐριπίδης ὠνόμασε· Λίνου κλωστήρα περιφέρει λαβών. Dictum est κλωστήρ pro eo quod

κλώθεται, sicut κερκίς interdum ponitur pro subtemine. Hesych. Κλωστήρ: τὸ κεκλωσμένον ῥάμμα. Aristoph. Lys. 567. "Ὡσπερ κλωστήρ ὅτ' ἂν ἡμῖν ἢ τεταραγμένος, ὧδε λαβοῦσαι, Ἐπενεγκούσαι τοῖσιν ἀτράκτοις, τὸ μὲν ἐνταυθί, τὸ δ' ἐκείσε. Vid. Wesseling. ad Herodot. V. 12, 12.

505. Κατορθόω. *Erigo*. Sensus rarior: plerumque enim significat *prospero successu utor*. κατορθοῦν δέμας dixit Euripides 1443.

506. Δαίμονος πειράομαι. *Fortunam experior*. Agam. 1652. Κάκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα, δαίμονος πειρωμένους, quod idem fere valet ac τὴν τύχην δ' ἐρώμεθα *ibid.* 1643.

507. Ἐξω δρόμου. *Extra curriculum*. Stanleius advocat Eustath. ad Il. E. p. 598, 26. qui citat ex Pausaniae lexico rhetorico, ἐκτορμεῖν: τὸ τοῦ καθήκοντος δρόμου ἐκβαίνειν, et Pindar. Pyth. XI. 61. ἔξω πλόου. Sic Prom. 908. Ἐξω δὲ δρόμου φέρομαι, λύσσης Πνεύματι μάργω. Idem sonat proverbium *extra oleas vagari*.

509. Ἀνήκεστος. *Insanabilis*. Hoc epitheton poetis fuit in deliciis. Homer. Il. O. 217. Ἴστω τοῦθ' ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται. Noster in Philocteta ap. Stob. p. 602. Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρός. Confer Sophocl. Œd. T. 98. Phil. 186. El. 888. Aj. 52. (τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς.) Eurip. Med. 285. Hipp. 722. Hesiod. Theog. 612. Archiloch. I. 5. ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν, ὦ φίλ', ἐπι κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν Φάρμακον. Theognis 76. Μὴ ποτ' ἀνήκεστον, Κύρνε, λάβης ἀνίην. Comicus apud Plutarch. Consol. ad Apollod. p. 192. εἰ δ' ἤνεγκαν ἂν Οὗτος ὁ βίος τι τῶν ἀνηκέστων, ἴσως Αὐτὸς [σεαυτοῦ] σοι γέγονεν εὐνούστερος. Herodot. III. 154. ἐωῦτόν λωβάται λώβην ἀνήκεστον. Conf. VI. 12. 14. VIII. 28. Thucyd. I. 132. μὴ ταχεῖς εἶναι περὶ ἀνδρὸς Σπαρτιάτου ἄνευ ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων βουλευσαί τι ἀνήκεστον. Lysias T. I. p. 84. Auger. μηδὲ ἀνηκέστῳ συμφορᾷ περιβάλλετε. Aristot. Poet. 27. μέλλοντα ποιεῖν τι τῶν ἀνηκέστων δι' ἄγνοιαν. Xenoph. Hier. VI. 15. μὴ ἀνήκεστόν τι ποιήσῃ. Œcon. II. 7. μὴ τι ἀνήκεστον κακὸν πάθῃς.

513. Ἐκχέας. Nominativus pendens. Vid. Gloss. in Agam. 413.

514. Ὡδ' ἔχει λόγος. *Sic vulgo fertur.* Gloss. in Theb. 211.

517. * Νυκτίπλαγκτος. *Qui noctu errare facit.* Gloss. in Agam. 11. De πεπαλμένη vide supra 404.

518. Δύσθεος. *Impius.* Æschylo frequens esse notavit Abreschius. Supra 41. 185. Agam. 1580. Suppl. 428.

521. Καρανόω. *Ad fastigium perduco. Perficio.* Schol. Καρανοῦται: κεφαλαιοῦται. Hesych. Καρανούσθω: τελειούσθω. Καρανώσει: κορυφώσει. Infra 693.

522. Σπάργανα, τά. *Fasciæ.* Gloss. in Agam. 1596.

523. Δάκος. *Animal morsu nocens.* Gloss. in Prom. 603. ποντίοις δάκεσι. Eurip. Hipp. 642. Ἐφθογγα δ' αὐτοῖς ξυγκατοικίζειν δάκη Θηρῶν.

525. Οὔθαρ. *Uber.* Animalibus proprium: mulierum erat μαστός.

Ibid. Στύξ. *Horror;* vel quidquid horrorem excitat. Raro occurrit in hoc sensu. Theophrastus de Caus. Plant. V. 20. ab Henrico Stephano citatus, loquens de locorum frigiditate; καὶ αἱ στύγες ἐν τοῖς ποιούτοις γίνονται τόποις, αἵπερ μάλιστα εἰσδύνονται εἰς τὰ σώματα. φυλάξασθαι γὰρ οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἐν τοῖς στρώμασι κατακείμενον. Aliud exemplum quod adferam non habeo. Vetus verbum erat στύω, *rigeo*, vel *rigescere facio*, unde ἄστυτος, *qui rigescere nequit*, στυμνός, i. e. σκληρός, Hesych. στύλος *columna*, στύφω, *astringo*, &c. στύξ, *id quod horrere facit*, et facili transitione *id quod odium excitat*, unde στύγος &c. Sed in hoc loco omnino legerim στύγους. Vid. Gloss. ad Theb. 650.

526. Θρόμβος. *Grumus.* Hesych. Θρόμβοι: αἷμα παχύ, πεπηγός, ὡς βουνοί. Frequens apud Hippocratem. Eum. 184. Ἐμοῦσα θρόμβους οὖς ἀφείλκυσε φόνον. Sophocl. Trach. 703. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν Προύκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί. Conf. Schleusner. Lex. N. T. in voce.

Ibid. Σπάω. *Haurio.* Eurip. Cycl. 416. 'Εδέξατ', ἔσπασέν τ' ἄμυστιν ἐλκύσας. Pollux VI. 23. notat ἄκρατον σπάσαι. Eum. 650. Ἄνδρὸς δ' ἐπειδὴν αἶμ' ἀνασπάσῃ κόνις. H. Stephanus comparat Horatianum, *Pocula Lethæos ut si ducentia somnos Arente fauce traxerim.* Versus est alicubi qui sic incipit, κοινὸν σπάσαντες αἰθέρ'.

527. * Ὀψανον. *Visum.* ὄψις Hesych. Hanc vocem Chæremoni ap. Athen. XIII. p. 608. D. restituere parum feliciter conatus est Jacobsius. Videtur autem formari ab ὀπτομαι quemadmodum τρώξανον a τρώγω, λείψανον a λείπω, grammaticis non probantibus. Schol. τὸ χ' ὅτι ἀπὸ ὄψεως παρήγαγε τὸ ὄψανον. Ceterum Stanleius ἀνδρὸς de Clytæmnestra intelligit. Schutzius vertit, *visum ei a marito immissum*, quod probat Butlerus. Et sic interpretatur Scholiasta. Sed tum oporteret τὰνδρὸς cum articulo. Est autem sententia generalis, *Hominis somnium non est res vana.*

528. Πτοάομαι. *Terreor.* Gloss. in Prom. 881.

530. Λαμπτήρ. *Lucerna.* Veteres focolis quibusdam cubicula noctu illustrabant: quem morem illustrarunt Casaubon. ad Athen. p. 995. Lobeck. ad Sophocl. Aj. 283. Vid. Gloss. in Agam. 863. et omnino confer Theocrit. XXIV. 46—52.

531. Κήδειος. Supra 81.

532. Τομαῖος. *Sectilis.* Supra 162. De locutione τέμνειν ἄκος vid. Gloss. in Agam. 16.

534. Τελεσφόρος. Supra 206.

535. Κρίνω. *Interpreteror.* Pers. 230. 231. ubi vid. Glossarium.

Ibid. * Συγκόλλως. *Congruenter.* Suppl. 307. Καὶ ταῦτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλως ἐμοί. Eodem fere sensu dicitur ἀρτίκολλος infra 572. Theb. 369. ubi vid. Glossarium.

537. Ὀπλίζομαι. *Instruor.* De quovis apparatu dictum, sicut ὄπλα de quibusvis instrumentis.

538. Ἀμφιχάσκω. *Undique inhiō.* χάσκω verbum frequentativum formatur a χάω, sicut βάσκω a βάω, φάσκω a φάω. Vid. supra ad 87. Gloss. in Agam. 893. Hesych. Ἀμφιχανόντες: καταπιόντες. Sophocl. Ant. 117. Σταῖς δ' ὑπὲρ μελάθρων, φόνι|αισιν ἀμφιχανῶν κύκλω | λόγχαῖς ἐπτάπυλον στόμα | ἔβα. Apollonides in Anthol. p. 197. Εἶδαρ ὄτ' ἀγκίστρον φόνιον πλάνον ἀμφιχανούσα, Ὁξείην ἐρυθρὴν φυκίς ἔφριξε πάγην.

540. * Ἀμφιτάρβης. *Undique terrens.*

541. Ἐκπαγλος. *Stupendus.* Gloss. in Agam. 835.

542. * Ἐκδρακοντόομαι. *Ex viro in serpentem vertor.* Sic ἐξανδρόομαι. Eurip. Suppl. 705. Λόχος δ', ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος, Δεινὸς παλαιστῆς ἦν. Sine præpositione ἀνδροῦμαι, γυναικοῦμαι, *vir, mulier fio*, occurrunt apud Hippocratem. Sic ταυροῦμαι, θηριοῦμαι.

543. Τερασκόπος. *Portentorum interpretes.* Hesych. Τερασκόποις: ὄνειροκρίται. Gloss. in Agam. 950.

547. Τάσδε. Hanc vocem ad Chorum refert Scholiasta; minus recte: omnia enim Electram respiciunt, usque ad v. 572. Dein Chorum adloquitur Orestes; et mox Pyladem v. 575.

Ibid. Συνθήκη. *Conventum.* Frequens apud pedestris sermonis scriptores, sensu *pactus vel fæderis*: in hoc loco idem significare potest ac σύνθημα, *signum ex compacto datum*, vel tessera: vel simpliciter *quod mutuo pacti sumus*.

550. Φημίζω. *Vaticinor.* Gloss. in Agam. 1132.

552. Ἐικώς. *Similis.* Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 231. Eustath. ad Il. I. p. 759, 1. τὸ δὲ εἰκνῖαν, εἶπερ ἀπὸ τοῦ εἶκω, τὸ πρέπω, γίνεται, οὐκ ἔχεται ἀναλογίας, ὥσπερ οὐδὲ τὸ εἶκός. μάλιστα δὲ ἀνάλογον κοινῶς ἢ οἰκνῖα, καὶ τὸ οἶκός, ὃ κεῖται καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἀφ' ὧν Ἀπτικῶς ἢ εἰκνῖα, καὶ τὸ εἰκός. εἰ δ' ἴσως ὥσπερ φρίσσω, φρίζω, πέφρικα, καὶ τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν, πέφριχα, οὕτω καὶ εἶκω, εἶξω, εἶχα, καὶ κατὰ τροπὴν εἶκα. εἴη ἂν οὕτω ἀναλογίας ἐχόμενα καὶ ἡ εἰκνῖα, καὶ τὸ εἶκός.

καὶ ταῦτα μὲν οὕτως εὐλογα. Ἡρωδιανὸς δὲ προῦποθεὶς ῥῆμα τὸ εἶδω, παράγει ἐξ αὐτοῦ μέσους παρακειμένους, ἐπὶ μὲν τοῦ θεωρῶ καὶ γινώσκω, τὸ οἶδα, ἐπὶ δὲ τοῦ ὁμοίου τὸ οἶκα, ἐξ οὗ τὸ ἔοικα, οὗ ὑπερσυντελικὸς ἐφέκειν κατὰ ἕκτασιν. *Infra* 657. ἐπεικότα.

Ibid. Παντελής. *Perfectus.* *Infra* 952. παντελής χορός. *Suppl.* 609. παντελή ψηφίσματα.

Ibid. Σάγη. *Armatura.* *Gloss.* in *Theb.* 121.

553. Ἐρκειος. *Ad aulam pertinens.* ἔρκος erat aulæ septum: *Photius;* Ἐρκειος Ζεύς: ᾧ βωμοὶ ἐντὸς ἔρκους ἐν τῇ αὐλῇ ἴδρυνται. τὸν γὰρ περίβολον ἔρκος ἔλεγον. *Hæc autem ara in impluvio stabat. Hinc ἔρκειοι πύλαι eadem sunt atque αὐλειαί θύραι. Rem illustravit Schneiderus in Epimetro ad Xenoph. Memor. p. 265.*

554. Δορύξενος. *Qui ex hoste factus est hospes.* *Gloss.* in *Agam.* 853. *Cf. Brunck. ad Sophocl. El. 46.* Absurda sunt quæ de hoc nomine tradit *Plutarchus* in *Quæst. Græc.* p. 295. C.

555. Ἐσσω. *Emittam.* *Vid. Gloss.* in *Theb.* 863.

556. Ἀϋτή. *Clamor.* *Gloss.* in *Theb.* 380.

557. Φαιδρός. *Hilaris.* *Proprie vero, nitidus.* *Confer Agam.* 503. 704. 1200.

558. Δαιμονάω. *Malo numine teneor.* *Theb.* 1003. δαιμονῶντες ἄτα, ubi vide *Glossarium.* *Menander emendatus a Porsono Opusc. p. 250.* Πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς δαιμονᾶς, γεγώς ἔτη Τοσαῦτ; ὁμοῦ γὰρ ἔστιν ἐξήκοντά σοι, quem locum tractans *Meineke. p. 54.* *Porsono* tribuit pravam lectionem γεγονώς, et *Porsoni* correctionem γεγώς, quasi suam proponit. *Philemon ap. Stob. Ecl. p. 196.* alia forma utitur, Ἄλλος κατ' ἄλλην δαιμονίζεται τύχην.

559. Ἐπεικάζω. *Conjicio.* *Supra* 12.

561. Ἀπείργω. *Excludo.* *Vid. supra* 440. *Minus recte* vertit *Stanleius*, quid a janua supplicem arcetis? Sed hoc esse τί τῶν πυλῶν ἀπείργετε; *Sensus est, Cur foribus arcetis? i. e. foribus occlusis.*

563. Ἀμείβω. *Supero*. Pers. 68. λινοδέσμῳ | σχεδία πορθμὸν ἀμείψας | Ἀθαμαντίδος Ἑλλάς. Herodot. V. 72. πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμείψαι, ubi vide Wesselingii notata: infra 1005. Homerus dixit Ἀυτὰρ ὃ εἶσω ἔεν, καὶ ὑπέρβη λαῖνον οὐδόν, Od. Θ. 80. Multo frequentius est in hoc sensu apud Euripidem.

Ibid. Βαλός. *Limen*. Hesych. Βαλόν: οὐδόν. καὶ οὐρανόν. καὶ βαλός. Idem, Βηλός: οὐδὸς οἴκου, ἀπὸ τοῦ βαίνεισθαι. Eustath. ad II. A. p. 156, 28. βηλός δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατήρ, παρὰ τὸ βαίνεισθαι, ὡς καὶ οὐδὸς παρὰ τὸ ὀδεύεσθαι. ὅθεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μὲν, οἱ ἱεροὶ καὶ ἄβατοι· βέβηλοι δέ, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. Conf. Schol. Venet. ad II. A. 591.

Ibid. Ἐρκειος. Supra 553.

565. Κατὰ στόμα. *Coram*. *A fronte*. Incert. Rhés. 410. Θρηκῶν ἀρίστοις ἐμπροσθῶν κατὰ στόμα. 492. Τάξον μ' Ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα. Idem fere valet κατ' ὀφθαλμοὺς in proximo versu. Rhés. 422. Καὶ μέμφομαί σοι, καὶ λέγω κατ' ὄμμα σόν. (Angl. *I tell it you to your face*.) Eurip. Or. 282. εἰ κατ' ὄμματα Ἐξιστόρουν υἱν, *si coram interrogarem*, Bacch. 469. Πότερα δὲ νύκτωρ σ', ἢ κατ' ὄμμ', ἠνάγκασεν; Conf. El. 915. Hæc contulit Abreschius, qui recte observavit, “κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖν in conspectum venire, βαλεῖν ἀντὶ τοῦ προσβαλεῖν. Sophocle. Trach. 760. Αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασι Πατρὸς δεδορκῶς καὶ κατὰ γλῶσσαν κλύων.”

567. Ποδαπός. *Cujas*. Infra 645. Formatum ex antiquo pronomine πός, et substantivo δάπος, *terra*. Vid. Gloss. ad Theb. 351.

568. Ποδώκης. *Levipes*. Similis catachresis est in Theb. 619. ποδῶκες ὄμμα. Ceterum ποδώκει περιβαλεῖν χαλχέματι nihil aliud est quam *gladio ferire*; sicut occisus dicitur περιπεσεῖν ξίφει, unde apud Sophoclem περιπετεὲς ἔγχος, Aj. 903. ubi vid. Lobeck. Sic apud Homerum ἀμφ' ὀβέλοισιν ἔπειρε.

569. Ὑποσπανίζομαι. *Penuria laboro*. Gloss. in Pers. 495.

570. Ἄκρατος. *Merus*. Sophocl. El. 785. τοῦμόν ἐκπίνονσ' αἰὲ Ψυχῆς ἄκρατον αἷμα.

Ibid. Πίομαι. *Bibam*. Vetus futurum pro πίσομαι, a πίω. Eustath. ad Il. Φ. p. 1253, 6. δηλοῖ δὲ τὴν κοινότητα τοῦ πίω, καὶ ὁ πίσω μέλλων παρὰ Πινδάρῳ—καὶ τὸ πίσομαι παρὰ Ἀντιφάνει, ἀντὶ τοῦ πίω. ὅθεν καὶ ἡ ἐν Πελοποννήσῳ Πίσα, καὶ τὰ Ὀμηρικὰ πίσεια. Aristophanes habet πίεται, prima producta, Eq. 1286. 1398. πιούμαι dicebant recentiores: vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 247. Phrynichum Ecl. p. 30. ed. Lobeck. Athenæus X. p. 446. D. πίομαι δὲ ἄνευ τοῦ ὕ λεκτέον, ἐκτείνοντας δὲ τὸ ἰ. Eurip. Alc. 810. οὐκ οὖν, τὴν ἄγαν λύπην ἀφείς, Πίη μεθ' ἡμῶν—; πιεῖ Wakefieldius, Gaisfordius, Monkus. Rectius scribetur πῖει. Primam corripit Theocritus VII. 69. Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος. Exempla hujus correptionis quæ protulit Athenæus, non sunt futuri temporis. Ceterum quod ad imaginem adtinet, comparari potest Agam. 1159. Καὶ μὴν πεπωκὼς γ', ὡς θρασύνεσθαι πλέον, Βρότειον αἷμα, κῶμος ἐν δόμοις μένει, Δύσπεμπτος ἔξω, ξυγγόνων Ἐρινύων. Eum. 253. Ὅσμη βροτείων αἱμάτων με προσγελά.

Ibid. Τρίτη πόσις. Prima erat Agamemnonis sanguis; secunda Ægisthi; tertia Clytæmnestræ. Sic recte interpretatur Scholiasta. Quoniam vero dicitur ἄκρατον αἷμα, allusio esse videatur ad notum illum τρίτον κρατῆρα; quod notavit Pauwius. Vid. Gloss. in Agam. 237. Hoc autem tertium poculum ἄκρατον erat. Antiphanes Athen. XV. p. 692. E. Μεγάλην Διὸς Σωτήρος ἄκρατον ἤρέτις. Aliter tamen narrat Philochorus *ibid.* p. 693. E.

572. Ἀρτίκολλος. *Apte congruens*. Supra 535.

573. Εὐφημος. *Silens*. Gloss. in Agam. 1218.

574. Καίριος. *Opportunus*. Stanleius contulit Theb. 615. Φιλεῖ δὲ σιγᾶν, ἣ λέγειν τὰ καίρια. (ubi vide notata) et Prometh. Ignif. Σιγῶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγων τὰ καίρια. Sic Sophocles Œd. C. 808. Χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλά, καὶ τὸ καίρια, quam lectionem veram esse

satis monstrat particulæ τε positio. τό τ' εἰπεῖν, καὶ τὸ εἰπεῖν. Conf. Gloss. in Theb. 1. infra 1050.

575. Ἐποπτεύω. Supra 1.

576. Ξιφηφόρος. *Ensifer*. De hujusmodi compositis vid. Gloss. in Theb. 415.

578. Ἄγος. *Piaculum*. δειμάτων ἄγη, *animalia abominanda, terrorem incutientia*. Stanleius confert Eurip. Fr. inc. LIII. Δειναὶ μὲν ὄργαι κυμάτων θαλασσίων, Δειναὶ δὲ ποταμῶν, καὶ πυρὸς θερμαὶ πνοαί, Δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἀλλὰ μύρια. Ἄλλ' οὐδὲν οὕτω δεινόν, ὡς γυνή, κακόν. et Menandrum, Πολλῶν κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν θηρίων ὄντων, μέγιστόν ἐστι θηρίον γυνή. Valckenaerius Diatr. Eurip. p. 147. C. contulit Sophocl. Ant. 349. et D. Jacobi Ep. III. 7. πᾶσα γὰρ φύσις θηρίων τε καὶ πετεινῶν, ἐρπετῶν τε καὶ ἐναλίων, δαμάζεται καὶ δεδάμασται τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ· τὴν δὲ γλῶσσαν οὐδεὶς δύναται ἀνθρώπων δαμάσαι, ἀκατάσχετον κακόν· μεστὴ ἰοῦ θανατηφόρου. Simile est apud Eurip. Androm. 269. δεινὸν δ', ἐρπετῶν μὲν ἀγρίων Ἄκη βροτοῖς θεῶν ἐγκαταστήσαι τινα. Ἄ δ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω, Οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω κακῆς.

579. Ἀγκάλη. *Ulna*. Noster fragm. ap. Schol. Aristoph. Ran. 716. Ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. Eurip. Or. 1371. Ὠκεανὸς ὄν | ταυρόκρανος ἀγκάλαις | ἐλίσσων κυκλεῖ χθόνα. Fragm. inc. 1. Ὅρας τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἀπειρον αἰθέρα, Καὶ γῆν περίξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις. Hæc contulit Stanleius, πετραίαν ἀγκάλην ex Prometheo 1055. notavit Abreschius. Confer Wakefield. ad Lucret. I. p. 128.

Ibid. Κνώδαλον. *Bellua*. Gloss. in Prom. 471. Alcman apud Apollon. Lex. Homer. in ν. Εὐδουσι δ' ὄρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες, | πρῶνές τε καὶ χαράδραι· | φύλα θ' ἐρπετῶν ὅσα | τρέφει μέλαινα γαῖα. | θῆρές τ' ὄρεσκῶι | καὶ γένος μελισσῶν | καὶ κνώδαλ' ἐν | βένθεσι πορφυρῆς ἀλός. | εὐδουσι δ' οἰωνῶν | φύλα τανυπτερύγων. In hoc nobili fragmento quædam correxi, et metra distinxi, paullo aliter quam Heynius ad Virg. Æn. VIII. 26. et Welckerus ad Alcmanis fragmenta p. 25. Dorismi adhuc restituendi sunt.

580. Ἄνταῖος. *Adversus*. Gloss. in Pers. 610.

581. Πεδαίχμιος. Æolice pro μεταίχμιος; vid. Gloss. in Theb. 181. *Verte intra cælum et terram*, (Angl. *in mid air*.)

582. Λαμπάς. *Fulgur*. Eurip. Suppl. 1011. δαμασθεῖς λαμπάσιν κεραυνίοις. *Vel interpretari possis sidera*.

Ibid. Πεδάορος. *Suspensus. Sublimis*. Æolice pro μετέωρος: vid. Gloss. in Prom. 277. v. πεδάρσιος. Hesych. Πεδάγρετον: μεταμέλητον. i. e. μεθαίρετον. idem, Πεδαωριστής: ἵππος φρναγματίας. καὶ μετεωριστής. (ubi scribendum Πεδαορίστης) et mox Πέδουρος: μετέωρος. Alcæus ap. Apollon. Dysc. de Pron. p. 383. C. ἀμμέσιν πεδάορον.

583. * Πεδοβάμων. *Solo incedens*.

584. Αἰγίς. *Procella*. Vox formata ab αἶξ, quæ ab αἴσσω, vel αἴσσω. Vid. Gloss. in Prom. 83. Hesych. Αἰγίς: ὄξεια πνοή.

585. * Ὑπέρτολμος. *Supra modum audax*. Compositum ut ὑπέροκμος, ὑπέραυχος, ὑπεργήρως &c. Mox occurrit παντοτόλμως.

589. Σύννομος. *Simul pastus*. Hesych. Σύννομοι: συνήθεις. Vide Monk. ad Eurip. Hipp. 983. Aristoph. Av. 209. Ἄγε, σύννομοι. ubi Schol. ὡς μετέχουσα τοῦ αὐτοῦ βίου καὶ τῆς αὐτῆς νομῆς.

590. Ὀμαυλία. *Contubernium*; ab αὐλή. "Hesych. Ὀμαυλον: ὁμόκοιτον. Orpian. Cyn. II. 319. de perdicibus damisque, Ἡθάλεοί τε πέλουσι καὶ ἀλλήλοισιν ὄμαυλοι, Εὐνάς τ' ἐγγὺς ἔχουσι, καὶ οὐκ ἀπένευθε νέμονται. Eodem refer σύναυλος in Sophocl. Aj. 619. θεία μανία ξύναυλος. Utramque vocem isthac notione prætermisit H. Steph." ABRESCH. Alia est autem ξυναυλία Theb. 839.

Ibid. * Θηλυκρατής. *Feminis imperans*. Minus accurate Stanleius, *mulieribus*.

591. * Ἀπέρωτος ἔρως. *Amor non amandus*. Oxymoron: vid. Gloss. in Agam. 1111.

Ibid. * Παρανικάω. *In malam partem vinco*.

594. Ὑπόπτερος. *Pinnatus. Levis.* Hesych. Ὑπόπτερος: κοῦφος. καὶ ὑπόπτερος ὁ ταχύς. Eurip. Inus fr. XVI. 4. Ὑπόπτερος δ' ὁ πλοῦτος. (Conf. Prov. xxiii. 5.)

Ibid. Δάημι. *Disco.* Hesych. Δαείς: μαθών. Verbum poeticum, Homero frequentatum. Eustath. in Od. Δ. p. 1506, 12. τὸ δὲ ἴδμεναι καὶ τὸ δαῆναι διαφέρει. ἴδμεναι μὲν γάρ, τὸ οἴκοθεν εἰδέναι· δαῆναι δέ, τὸ ἐτέρωθεν. Sophocl. El. 168. ὁ δὲ λάθεται | ὦν τ' ἔπαθ', ὦν τ' ἐδάη, *quæ didicit ex nuntiis.*

595. * Παιδολύμης. *Filium perdens:* idem ac παιδοκτόνος et παιδολέτειρα.

596. Θεστιάς. *Thestii filia.* Althæa scilicet, Thestii et Eurythemidis nata. Apollodorus I. 8. ἐγέννησε δὲ Ἀλθαία παῖδα ἐξ Οἰνέως Μελέαγρον, ὃν ἐξ Ἄρεος γεγενῆσθαι φασί. τούτου δὲ ὄντος ἡμερῶν ἑπτὰ, παραγενομένας τὰς Μοίρας φασὶν εἰπεῖν, Τότε τελευτήσῃ Μελέαγρος, ὅταν ὁ καιόμενος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας δαλὸς κατακαῆ. τοῦτο ἀκούσασα, τὸν δαλὸν ἀνείλετο Ἀλθαία, καὶ κατέθετο εἰς λάρνακα.— Postea Thestii filii, ægre ferentes apri Calydonii exuvias Atalantæ dari, abstulerunt; ὀργισθεὶς δὲ Μελέαγρος, τοὺς μὲν Θεστίου παῖδας ἀπέκτεινε, τὸ δὲ δέρας ἀπέδωκε τῇ Ἀταλάντῃ. Ἀλθαία δὲ λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ τῶν ἀδελφῶν ἀπωλείᾳ τὸν δαλὸν ἤψε· καὶ ὁ Μελέαγρος ἐξαίφνης ἀπέθανε. Hanc fabulam nescivit Homerus, quod colligi potest ex II. I. 529. sq. ubi eam νεωτέροις tribuunt grammatici. Meleagrum ab Apolline cæsum tradiderant auctores τῶν Ἑοιωτῶν et τῆς Μιννάδος, teste Pausania X. 31. qui docet historiam de titione fatali primum in scenam protulisse Phrynichum in Pleuroniis, non quidem a se inventam, προσαψάμενον δὲ αὐτοῦ μόνον ἅτε ἐς ἅπαν ἤδη διαβεβημένον τὸ Ἑλληνικόν.

Ibid. Μάομαι. *Exquiro.* Supra 40.

597. * Πυρδαής. *Ignem accendens, vel igne consumens.*

598. Δάφοινος. *Cruentus.* Gloss. in Prom. 1058.

Ibid. Δαλός. *Titio.* Hemsterhusius ad Lucian. Tim. T. I. p. 100. δαλὸν τινα: "Propria vis est, quam origo vocabuli postulat,

titionis ardentis et accensi. Grammatici veteres ad Od. E. 488. διάπυρον ξύλον, et pluribus Hesychius: δαλὸς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ Antonin. Liber. c. xviii. *ambustum torrem Chorineus ab ara Corripit*: Virg. Æn. XII. 298. Δαλὸν Glossæ *titionem et torrem* exponunt. *Titionem vulgus appellat extractum foco torrem semiustum, extinctum.*"

Ibid. Ἑλιξ. *Coætaneus.* ἐπεὶ μολῶν κ. τ. λ. *ex eo tempore quo recens natus vagivit, et contemporaneum ei per vitam: sic recte interpretatur Scholiasta.*

Ibid. Ἐπεί. *Ex quo.* Gloss. in Agam. 39.

599. Μητρόθεν. Vid. supra 416.

603. Σκύλλα. Nisi filia; non confundenda cum filia Phorci, de qua vid. Gloss. in Agam. 1203.

607. * Χρυσεόδμητος. *Ex auro fabrefactus.*

Ibid. Ὀρμος. *Monile.* Mæris, Ὀρμος, Ἀπτικῶς περιτραχήλιον, Ἑλληνικῶς. Eurip. El. 175. Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι, | θυμόν, οὐδ' ἐπὶ χρυσείοις | ὄρμοις ἐκπεπόταμαι. Fabulam aliter narrant Virgilius Cir. 130. Ovid. Met. VIII. 90. a Stanleio laudati. Mortem Scyllæ narrat Pausanias II. 34. Totam hanc fabulam rejiciebant Megarenses, teste eodem I. 39. vid. Heyn. ad Apollodor. p. 345. F. Ursin. ad Virg. Ecl. VI. 74. Scyllæ parricidium cum facinore Clytæmnestræ comparavit Propertius III. xvii. 19. *Quidve Clytæmnestræ, propter quam tota Mycenis Infamis stupro stat Pelopea domus? Tuque o Minoa venumdata, Scylla, figura, Tondens purpureæ regna paterna coma.*

610. Νοσφίζω. *Separo.* Supra 432.

Ibid. * Ἀπροβούλως. *Imprudenter.* Agam. 374. προβουλόπαις ἀφερτος Ἄτας. Ex Platone Legg. IX. p. 31. afferunt ἀπροβουλία, *inconsulto.*

611. * Κυνόφρων. *Impudens.* Stanleius confert Iliad. Z. 344. Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μελιχίοισι. Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς

κακομηχάνου, ὀκρνοέσεως. Sic κυνοθρασεῖς Suppl. 766. κυνοθαρσῆς Εὐνόα. Theocrit. XV. 53. ubi vid. Valckenaer. p. 361.

612. **Κιγχάνω.** *Adsequor.* Hesych. Κιγχάνειν:—λαμβάνειν. Formatum ab aoristo verbi κίχω, (unde etiam κιχάνω). Gloss. in Theb. 44. μιν autem intellige de Niso, τὸν Νῖσον, μὴ τὴν Σκύλλαν, inquit Schol. Simonides XCI. Σῶμα μὲν ἀλλοδαπὴ κεύθει κόνις, ἐν δὲ σε πόντῳ, Κλείσθηνες, Εὐξείνῳ μοῖρ' ἔκιχεν θανάτου Πλαζόμενον. Tyrtæus, vel Callinus, ap. Stob. p. 197. Πολλάκι δηϊότητα φυγῶν καὶ δούπον ἀκόντων Ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου. Hoc contulit Valckenaerius ad Eurip. Hippol. 1442. cum Horatiano *Mors et fugacem consequitur virum*, “ ubi Simonidea dedit Summus Bentleius emendata, Ὁ δ' αὖ θάνατος ἔκιχε (καὶ) τὸν φυγόμαχον, apud Stobæum enim in istis ἔφικε vulgatur p. 599, 23. cujus loco scripsit ἐφῆκε Muretus V. L. IV. 9.” Si hic versus Simonidis est, non est senarius.

Ibid. Ἐρμῆς. Scilicet ὁ πομπαῖος, inquit Valckenaerius l. c. Schol. ὁ θάνατος. Sophocl. Œd. C. 1547. τῆδε γάρ μ' ἄγει Ἐρμῆς ὁ πομπός, ἢ τε νερτέρα θεός.

614. * **Γαμήλευμα.** *Nuptiarum contractio.*

615. Ἄπεύχετος. *Deprecandus.* Supra 149.

616. * **Γυναικόβουλος.** *Consilia muliebria ineuns.* ἀνδρόβουλος Agam. 10.

618. Ἐπίκοτος. *Infensus.* Gloss. in Theb. 786.

619. Ἀθέρμαντος. *Non calefactus, i. e. inaudax.* ἀθράσυντος Schol. Confer Gloss. in Theb. 599.

620. **Αἰχμή.** *Vis. Virtus.* Agam. 467. Γυναικὸς αἰχμᾶ πρέπει, πρὸ τοῦ φανέν|τος χάριν ξυναιέσαι. ubi vide notata.

621. **Πρεσβεύομαι.** *Primo in loco ponor.* Supra 481.

622. **Κατάπτυστος.** *Abominandus.* Eum. 68. αἱ κατάπτυστοι κόραι. Eurip. Tro. 1031. ὦ κατάπτυστον κάρα. Aliquid fortius significat quam ἐξουθενητός, quæ est Hesychii glossa. Suidas, Κα-

τάπτυστον: εὐτελής, μισητόν. Idem fere valet atque ἀπόπτυστος, Eumen. 191. Vid. supra 191.

623. Εἰκάζω. *Assimulo*. Eum. 49. Οὐδ' αὖτε Γοργείοισιν εἰκάσω τύποις.

625. Θεοστύγητος. *Diis invisus*. Hesych. Θεοστυγείς: μισούμενοι ὑπὸ θεοῦ. (ex Rom. i. 30.) θεοστυγῆς Ἑλένη Eurip. Tro. 1213.

628. Ἀγείρω. *Coacervo*. συνάξας κατηγορῶ Schol.

630. Διανταῖος. *Penitus perforans*. Supra 178. διανταίαν, subaudi πληγὴν, nota ellipsis.

Ibid. * Ὄξυπευκῆς. *Acutus et Amarus*. Hesych. Ὄξυπευκές: ὀξύπικρον. Vid. supra 381. v. πευκήεις.

632. Λάξ πατέω. *Conculco*. Agam. 1327. οἱ δέ, τῆς μελλοῦς κλέος Πέδον πατοῦντες, οὐ καθεύδουσιν χερί, pro κατὰ πέδον. Eumen. 110. Καὶ πάντα ταῦτα λάξ ὀρῶ πατούμενα. 536. Ἐς τὸ πᾶν δέ τοι λέγω, | βωμόν αἰδέσαι Δίκας· | μηδέ νιν, | κέρδος ἰδών, ἀθέω ποδὶ λάξ ἀτίσης, ubi codex L. πατήσης. Sophocl. Ant. 1287. οἴμοι, λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν. Comici dicebant una voce λακπατεῖν. Photius; Λακπατεῖν: Φερεκράτης Πετάλη· Παίειν με, τύπτειν, λακπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν.

634. * Θεμίστως. *Secundum legem*. Vid. Gloss. Theb. 691.

635. Πυθμήν. *Fundus*. Supra 198. Intellige aræ fundamenta. Agam. 374. ἀνδρὶ | λακτίσαντι μέγαν Δίκας βωμόν. Eumen. 536. citatus ad 632.

636. * Προχαλκεύω. *Procudo*. Sophocl. Aj. 1023. Ἄρ' οὐκ Ἐρινὸς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος, Κάκεϊνον Αἴδης, δημιουργὸς ἄγριος; Horat. C. IV. xv. 19. *Non Ira, quæ procudit enses, Et miseras inimicat urbes.*

Ibid. * Φασγανουργός. *Enses fabricans*.

637. Τέκνον. Recte Schol. τίκτει ὁ φόνος ἄλλον φόνον. Vid. Agam. 729. et Glossarium.

638. Παλαίτερος. De hoc comparativo vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 126.

640. * Βυσσόφρων. *Alta mente consilia agitans.* κάτωθεν ἐκ σπλάγχων βουλευομένη, καὶ ἐκ βυθοῦ φρενῶν. Hesych. Idem fere ac βαθύβουλος, vel βαθύμητις. Compositum a βυσσός, i. e. βυθός, (Homer. II. Ω. 80. Ἡ δὲ, μολυβδαίνη ἰκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν, (unde ἄβυσσος.) Od. Δ. 676. ἄπυστος Μύθων, οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμενον, quod Schol. interpretatur, κρυφίως συνεβουλεύοντο. Eratosthenes ap. Athen. II. p. 36. F. Οἶνός τοι πυρὶ ἴσον ἔχει μένος, εὐτ' ἂν ἐς ἄνδρας ἔλθῃ· κυμαίνει δ', οἷα Λίβυσσαν ἄλα Βορρῆς ἢ νότος· τὰ δὲ τοι κεκρυμμένα φαίνει Βυσσόθεν· ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

641. Ἐρκειος. Supra 553.

643. * Ἐκπέραμα. *Exitus, ostiarii scilicet.*

645. Εἶεν. *Age. Recte.* (Angl. *Well!*) Etymol. M. p. 296, 47. Εἶεν: ἄγε δὴ. συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα. γίνεταί δὲ ἀπὸ τοῦ εἶα, τοῦ παρακειμένου, ἐπίρρημα εἶεν, ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ οὕτως, ἔστι γὰρ ἐπίρρημα ἀφοριστικόν· ἐπὶ γὰρ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον, ἀφορίζει αὐτά· τὸ δὲ αὐτὸ καλεῖται ἀπόθεσις λόγου. Confer. Timæi Lex. p. 94. Lexic. ap. Bekker. p. 243, 24. Et verum quidem videtur, εἶεν esse tertiam personam ab εἶα, non pro εἶησαν ab εἶην, dicebant quippe Græci ταῦτα ἂν εἶη, non εἶησαν. Vid. Hermann. ad Viger. p. 736. et ad Sophocl. Aj. 101. Exempla hujus vocis quærens, adeat Sophocl. Œd. C. 1308. El. 531. Eurip. Hec. 317. Or. 764. Med. 387. Phæn. 1631. Alc. 299. Suppl. 773. 1094. Iph. A. 1165. Iph. T. 342. 467. Tro. 945. 998. Hel. 767. Ion. 275. 756. Herc. F. 1214. El. 596. 618. 907. 959. Platon. Crit. 12. Phæd. 64. Apolog. p. 43. Heniochum ap. Stob. XLIII. p. 168. Grot.

Ibid. Ποδαπός. Supra 567.

648. Ταχύνω. *Festino.* Pers. 698. τάχυνε δ', ὡς ἄμεμπτος ὦ χρόνου. Sophocl. Œd. C. 219. μακρὰ μέλλετον, ἀλλὰ τάχυνε. ubi vid. Elmsleium.

649. Ἐμπορος. *Viator*. Vid. supra 202. Bene notavit Stanleyus, Homerum hanc vocem non pro mercatore, ut posteri Græci, sed pro vectore simpliciter ponere, quo sensu ab Æschylo usurpatur.

650. Πάνδοκος. *Omnes recipiens*. δόμοι πάνδοκοι ξένων, *domus hospites promiscue recipiens*, i. e. *diversorium*, πανδοχείον. Hesych. Πανδόκιον: πανδοχείον. Πάνδοξ: ὁ ἐν πανδοχείῳ οἰκῶν. (*An Innkeeper*.) Thomas M. p. 676. Πανδοκεύς, πανδοκεύτρια, διὰ τοῦ κ̄, καὶ οὐ διὰ τοῦ χ̄. Ita fere Phrynichus p. 307. ed. Lobeck. Conf. Gloss. in Theb. 858.

651. Τελεσφόρος. *Perficiens*. *Mater familias* vertit Abreschius, laudato Hesychio, Τελεσφόρος οἶκος: τοῦ γεγαμηκότος καὶ τεκνώσαντος. Contra δόμος ἡμιτελής erat, quum vel pater vel mater familias diem obiisset: Homer. II. B. 700. Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος Φυλάκη ἐλέλειπτο, Καὶ δόμος ἡμιτελής: ubi Eustath. τέλος ὁ γάμος, ὅθεν τελείους τοὺς γεγαμηκότας ἔλεγον. Rem illustravit Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 225. Potest tamen τελεσφόρος in hoc loco nihil aliud significare quam *illa quam penes est jus perficiendi*. Schol. τελεσφόρος: ἀρχηγός, διοικητής. Vid. supra 534.

653. Ἐπάργεμος. *Caligine obductus*. Agam. 1082. Ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ. Vid. Gloss. in Prom. 508. Pudor autem vetabat sermones cum alius mariti uxore conserere. Eurip. Iph. A. 835. Αἰσχρὸν δέ μοι γυναιξὶ συμβάλλειν λόγους.

657. Ἐπεικώς. *Conveniens*. (*Ang. suitable*.) Attice pro ἐπεικίως, ab Homericο ἐπέοικε, *deceit*. Vid. supra ad 552.

658. Θερμά λουτρά. Andromache in Iliade X. 442. Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὅφρα πέλοιτο Ἐκτορι θερμὰ λουτρά μάχης ἐκνοστήσαντι. Frequens θερμολουσία luxuriosa putabatur: vid. Od. Θ. 247. ubi plura Eustathius. Hermippus apud Athen. I. p. 18. C. Μὰ τὸν Δῖ, οὐ μὲν τοι μεθύειν τὸν ἄνδρα χρὴ τὸν ἀγαθόν, οὐδὲ θερμολουτεῖν ἂ σὺ ποιεῖς.

660. * Βούλιος. *Ad consilium pertinens*. i. q. βουλευτικός. Recte Schol. εἰ οὐ διὰ ξενίαν ἤκετε, ἀλλὰ δι' ἄλλο τι.

663. *Αυτόφορτος*. *Ipsē sarcinam portans: non curtu vectus.* Hesych. *Αυτόφορτοι: αυτοδιάκονοι. κυρίως δέ, οί ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις.* Σοφοκλῆς *Θυέστη Σικυωνίῳ.* ὁ δὲ Κρατῖνος ἐν *Χείρωνι*, τοὺς τὰ κοινὰ φορτιζομένους ἔφη. *Navis oneraria erat φόρτις, onus vel sarcina ejus φόρτος, unde μυριόφορτος ναῦς.* Ceterum *αυτόφορτος* valet *ipse cum sarcina*, sicut *αυτόκωπον ξίφος ensis cum manubrio*, supra 157. Sic *αυτόπρεμνος, αυτόρριζος* et similia.

Ibid. *Σαγή.* Supra 552. “Cur in re tam humili ad minutias iret Poeta, causa petenda est ex v. 552. ubi narrat Orestes, se, ut melius lateret, vestem sumturum, crassiorem puta et viliorem, qualis erat viatorum, quam indutus, coram Ægistho et Clytæmnestra re sisteret. Quod ad scenicum igitur apparatus attinet, cogitandum est, Orestem ac Pyladem, dum canticum illud a choro caneretur, e scena exisse, ut veste mutarent, vel saltem pallio isto oblegerent, et novam personam inducerent.” BUTLERUS. Sed cur non Orestem ac Pyladem, sic vestitos ex initio fabulæ prodiisse credamus?

664. *Ἀποζεύγνυμι.* *Sejungo. δὲνρ' ἀπεζύγην, huc proficisci caeperam.* Pessime Schol. *τῆς ὁδοῦ ἢ τῆς ὁδοιπορίας ἀπέλυσα.* Eurip. Hippol. 548. *πῶλον—οἴκων ζεύξασ' ἀπ' εἰρεσία.* Dubito an constructio sit *ἀπεζύγην πόδας, pedes amoveram*, quod putat Butlerus, an *ἀπεζύγην κατὰ πόδας, abscesseram pede*, uti vertit Pauwius.

666. *Σαφηνίζω.* *Dilucidum reddo.* Gloss. in Prom. 235. Recte Schutzius, *ἐξιστορήσας ὁδόν, sciscitatus quo tenderem, καὶ σαφηνίσας ὁδόν, viam quam monstrasset.*

667. *Στρόφιος.* “Apud Sophoclis *Electram* 46. ipse Strophius nuntii personam induit, refertque quod ipsum miserat Phanoteus Phocensis, *μέγιστος αὐτοῖς δορυξένων.* Noster *Agam.* 853. *Τρέφει γὰρ αὐτὸν εὐμενῆς δορυξένος, Στρόφιος ὁ Φωκεύς.* Strophius etiam nominabatur Pyladis pater, qui eum ædibus eiecit, pollutum esse dicens, quod una cum Oreste patrasset cædem Clytæmnestræ. Eurip. Or. 763.” STANLEIUS.

668. *Ἄλλως.* *Aliter. Alia de causa.*

Ibid. Κίω. *Vado.* Vox Homericæ, nec Sophocli neque Euripidi usurpatum. Pers. 1069. αἰακτὸς εἰς δόμους κίε. Suppl. 500. τεταγμένος κίω. Hinc derivatum est κινέω.

669. Πανδίκως. *Omnino.* Theb. 667. πανδίκως ψευδώνυμος. Eum. 802. πανδίκως ὑπίσχομαι. Suppl. 414. καὶ γενοῦ | πανδίκως εὐσεβῆς πρόξενος. Sensu exactiore supra 235. ἢ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται.

670. Τεθνεῶτ' Ὀρέστην εἶπέ. De hac constructione vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 410. b. Obs. 1.

672. Μέτοικος. *Qui in aliena civitate degit.* Gloss. in Agam. 57. Pulcre dixit Æschylus πεδοίκου χελιδόνος in Τρόφοις.

Ibid. Εἰς τὸ πᾶν. *Omnino.* Locutio frequens apud Æschylum. Infra 926. Ἐλακε δ' εἰς τὸ πᾶν. Eum. 52. εἰς τὸ πᾶν βδελύκτροποι. 200. Ἄλλ' εἰς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὡς παναίτιος. Agam. 664. εἰς τὸ πᾶν ἐτητύμως. 83. Ὡστ' εἰς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων. 536. Εἰς τὸ πᾶν δέ σοι λέγω | βωμὸν αἰδέσαι Δίκας. 889. εἶναι δικαίως εἰς τὸ πᾶν τιμωμένη. Eurip. Heracl. 576. εἰς τὸ πᾶν σοφούς. Sic ἐς τὰ μέγιστα, *quam maxime*, Herodot. VIII. 144.

673. Ἐφετμή. Supra 294.

674. Λέβης. *Urna.* Ad cineres servandos. Agam. 430. ἀντήνορος σποδοῦ γεμίζων λέβητας εὐθέτους, ubi vid. Glossarium. Soph. El. 756. Καί νιν πυρᾷ κέαντες εὐθύς, ἐν βραχεῖ Χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ Φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι, Ὅπως πατρώας τύμβον ἐκλάχη χθονός.

Ibid. Πλεύρωμα. *Latus.* Eadem urna dicitur τύπωμα χαλκόπλευρον apud Sophocli. El. 54. notante Stanleio. Theb. 887. ὁμοσπλάγχων πλευρωμάτων. ubi vid. Glossarium.

677. Προσήκων. *Affinis.* Supra 167.

679. Κατ' ἄκρας. *A culmine.* Hesych. Κατάκρας ἐλεῖν: τὸ ἐξ ἐφόδου καὶ τὸ αἰφνίδιον. Subaudi κεφαλῆς, nisi ἄκρας substantive capias, cum Wassio Addend. ad Thucyd. p. 303, 86. Abreschius

confert Sophocl. Ant. 206. ἠθέλησε μὲν πυρὶ Πρῆσαι κατ' ἄκρας. Schaefer. ad Bosii Ellips. p. 137. citat Eurip. Phœn. 1192. κατ' ἄκρων περιγᾶμων ἐλεῖν πόλιν, ubi Valckenaerius (1183.) adlegat Thucyd. IV. 112. Βρασίδης ἄνω καὶ ἐπὶ τὰ μετεωρὰ τῆς πόλεως ἐτράπετο, βουλόμενος κατ' ἄκρας καὶ βεβαίως ἐλεῖν τὴν πόλιν, et Homer. II. O. 557. κατ' ἄκρης Φίλιον αἰπεινὴν ἐλέειν, item Herodot. VI. 20. αἴρεουσι κατ' ἄκρης. Adjice II. X. 410. Eurip. Hippol. 1383. (ed. Ald.) Iph. A. 778. Hel. 697. Sophocl. Œd. C. 1242. Virgil. Æn. II. 290. *ruit alto a culmine Troja*; ubi vid. Heyne. et ad 603.

680. Δυσπάλαιστος. *Ineluctabilis.* ἀκαταγώνιστος, Hesych. Suppl. 477. δυσπάλαιστα πράγματα. Eurip. Alc. 406. τύχα δυσπάλαιστος ἦκει.

681. * Ἐπωπάω. *Inspicio.* Hesych. Ἐπωπᾶ: ἐφορᾶ, ἐσπτεύει. Eum. 275. δελτογράφω δὲ πάντ' ἐπωπᾶ φρενί. 969. ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾶ. Constructio est ἐπωπᾶς πολλὰ καὶ ἐκποδῶν εὖ κείμενα. (vid. notata ad 578.) non, quod Pauwius voluit, ἐπωπᾶς, πολλά, καὶ—ἀποψιλοῖς. Dicitur Ἄρα collineare sagittas vel in ea, quæ seorsum in tuto posita videantur.

Ibid. Ἐκποδῶν κείμενα. *Seposita.* Vid. Gloss. in Prom. 352.

682. Εὐσκοπος. *Recte collineans.* “τόξα πρόσωθεν εὐσκοπα sunt sagittæ eminus scopum ferientes. Vid. Polluc. IX. 107. et Hesych. Contrarium ἄσκοπος in Lucian. Tox. p. 109. ἄσκοπα τετοξεύκαμεν. ABRESCH. Conf. Gloss. ad Agam. 611. Sophocl. Ant. 1033.

Ibid. Χειρόομαι. *Manu conficio.* (χειρόω est proprie manibus tracto. Theb. 313. κεχειρωμένας ἄγεσθαι.) Hesych. Χειρώσασθαι: ὑποτάξαι, φονεῦσαι. Eurip. Herc. F. 569. Καδμείων δ' ὅσους Κακοὺς ἐφεῦρον, εὖ παθόντας ἐξ ἐμοῦ, Τῷ καλλινίκῳ τῷδ' ὄπλῳ χειρώσομαι. et alibi sæpius.

683. Ἀποψιλώω. *Denudo.* ψιλὸν (Angl. bare) dicitur, quidquid proprio tegmine denudatum est; ceu terra arboribus, miles

armatura, caput cæsarie, oratio metro. Vid. Sturzii Lexic. Xenoph. IV. p. 587. Hinc ψιλῶν, *deglabrare*. Herodot. II. 151. ψιλώσαντας τὰ πλείστα τῆς δυνάμεος, *postquam abstulissent ei maximam potestatis partem*. Cum genitivo Xenoph. Anab. I. 10. 13. ἐψιλοῦτο ὁ λόφος τῶν ἰππέων.

684. Εὐβόλως ἔχων. *Prospero jactu usus*. Pollux IX. 94. ἐν μέντοι γε τοῖς κύβοις τὸ δυσκυβεῖν, καὶ εὐκυβεῖν, ὀνομάζεται καὶ πού καὶ τὸ δύσβολον, καὶ τὸ εὐβολον εἶναι. Aristæn. I. 23. ἐμὲ γὰρ κατανάλωσαν ἄπληστος ἔταιρα, καὶ πεσσοὶ πίπτοντες ἀτυχῶς μὲν ἐμοί, εὐβολώτερον δὲ τοῖς ἐναντίοις. Ita Salmasius pro εὐβουλότερον, probante Hemsterhusio ad Pollucis locum, unde confirmatur in hoc versu Porsoni correctio. Ejusdem confusionis exempla dedit Boissonadus ad Aristæn. p. 539.

685. Πηλός. *Lutum*. Schol. παροιμία, ἔξω πηλοῦ πόδα ἔχειν. De hoc proverbio dixi ad Prom. 271.

686. Βακχεία. *Furor bacchantium*. Sæpius apud Euripidem in Bacchis.

687. Παρ' οὐδέν. *Nihili*. Gloss. in Agam. 221. v. παρ' οὐδέν τίθημι. Vide notata.

689. Κεδνός. *Faustus*. Gloss. in Theb. 62. Agam. 605. Πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τάληθῆ τύχοις;

692. Πρὸς δυσσεβείας ἦν ἐμοί. *Impium duxi*. Sophocl. Aj. 319. Πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους τοιούσδ' αἰεὶ ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν. Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 590. Herodot. VII. 153. τὰ τοιαῦτα γὰρ ἔργα οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρὸς νενόμικα γενέσθαι, ἀλλὰ πρὸς ψυχῆς τε ἀγαθῆς καὶ ρώμης ἀνδρηῆς. ubi vid. Valckenaer. Ita fere V. 12. 15. Confer Gloss. in Agam. 575.

693. Καρανόω. Supra 521.

694. Καταινέω. *Promitto*. Abreschius confert Sophocl. Œd. C. 1704. Καταίνεσον μὴ ποτε προδώσειν τάσδ' ἐκόν. et Agam. 1179. Ξυναινέσασα Λοξίαν ἐψευσάμην. Photius et Hesychius, Καταινέσαι: ξυγκαταθέσθαι. Vid. Gloss. in Agam. 97.

698. Ἡμερεύω. *Per diem aliquid facio.* Antiatticista ap. Villoison. Anecd. Gr. T. II. p. 80. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, πᾶσαν τὴν νύκτα περί τι ἀναλίσκει, διανυκτερεύει περί τι λέγουσι, καὶ διαγρυπνεῖ οὕτω καὶ διημερεύει, ἀντὶ τοῦ πᾶσαν τὴν ἡμέραν περί τι ἀναλίσκειν. Pollux I. 64. τὸ δὲ ὅλης τι πρᾶξαι ἡμέρας, ἡμερεύσαι, καὶ διημερεύσαι. οἷον ἐπὶ τῶν βαναυσῶν ὁ Πλάτων εἶρηκε, Πρὸς πῦρ ἡμερεύοντας. Similiter Xenophon Œc. IV. 2. Vid. Sturzii Lex. Sophocl. El. 786. νῦν ἔκηλά που, Τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὐνεχ' ἡμερεύσομεν. Satis bene margo libri Mitfordiani, "qui ont fait leur journée." Notabilis est constructio ἡμερεύοντας κελεύθου.

699. Πρόσφορος. *Aptus.* Hesych. Πρόσφορον: ἐπιτήδειον, ἀρμόζον, οἰκεῖον, ἀκόλουθον. Eum. 207. Οὐ γὰρ δόμοισι τοῖσδε πρόσφορον μολεῖν. Sophocl. Œd. C. 1774. πρόσφορα pro τὰ ξυμφέροντα. Comparari potest Eurip. El. 360. Χωρεῖτ' ἐς οἴκους· ἀντὶ γὰρ χρηστῶν λόγων Ξενίων κυρήσεθ', οἳ' ἐμὸς κεύθει δόμος.

700. Ἄνδρών. *Virorum conclave.* Gloss. in Agam. 235.

701. Ὀπισθόπος. *Pedissequa,* pro ὀπισθόπους, sicut ἀελλόπος, Οἰδίπος, πουλύπος pro ἀελλόπους, Οἰδίπους, πολύπους.

703. Αἰνέω. *Præcipio.* Suppl. 186. Καὶ τὰπὶ χέρσου νῦν προμήθειαν λαβεῖν Αἰνῶ.

Ibid. Ὑπεύθυνος. *Rationi reddendæ obnoxius.* Gloss. in Prom. 332.

705. Σπανίζω. *Indigeo.* Supra 569.

710. Ἄκτῆ. *Ora,* tumuli scilicet, τοῦ τάφου Schol. In Sophocl. Œd. T. 193. ἀκτὰν παρὰ βώμιον recte vertit Erfurdus, *ad ararum gradus,* hunc locum citans.

711. Χῶμα. Gloss. in Theb. 947.

714. Ἀκμάζει. *Tempus est.* (Angl. *It is high time.*) Gloss. in Theb. 94.

715. Ἐρμῆς χθόνιος. Supra 1.

716. Νύχιος. *Occultus:* vide notata.

Ibid. Ἐφοδεύω. *In viam dirigo.* In Suppl. 622. Ζεὺς δ' ἐφο-
ρεῖοι ξένιος ξενίου Στόματος τιμὰς ἐπ' ἀληθείας Τέρμον' ἀμέμπτως πρὸς
ἅπαντα, Musgravius legit ἐφοδεύοι, sicut et in Eum. 529. Ἄλλα δ' ἄλλ'
ἐφοδεύει, pro ἐφορεύει.

717. * Ξιφοδήλητος. *Ense perdens.* Agam. 1506. ξιφο-
δήλητῳ Θανάτῳ τίσας ἅπερ ἤρξεν.

719. Κεκλαυμένος. *Supra 450.*

720. Ποῖ. *Quo tendens?* ut in 521. Καὶ ποῖ τελευτᾶ καὶ κατα-
νοῦται λόγος; Μοχ πύλαι sunt πυλῶν ἔξοδοι, quod monuit Abreschius.

721. Ἄμισθος. *Pretium non solvens.* Plerumque significat,
stipem non accipiens. ἄμισθος ξυνέμπορος est vector, qui naulam non
solvit. Vid. supra 202. Schol. ἄμισθος: κακόμισθος· δάκρυα γὰρ προ-
ξενεῖ.

724. * Νεάγγελτος. *Recens nuntiatus.*

726. Σκυθρωπός. *Torvus.* Hesych. Σκυθρός: στυγνός τὰς
ὄψεις. Photius, Σκυθρός: ἀνθέκαστος, ἀυστηρός. Μένανδρος· Ἐγὼ δ'
ἀγροῖκος, ἐργάτης, σκυθρός, πικρός, Φειδωλός. Nostri loco similis est
Eurip. Or. 1312. Καὶ γὰρ σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἔξω κόρας, Ὡς δῆθεν οὐκ
εἰδύια τάξειργασμένα. (Quocum Abreschius contulit Sophocl. El. 808.
Ἄρ' ὕμιν ὡς ἀλγοῦσα κώδυνωμένη Δεινῶς δακρῦσαι κάπικωκῦσαι δοκεῖ Τὸν
υἷον ἢ δύστηνος ὧδ' ὀλωλότα; Ἄλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος. Vox sæpius
occurrit apud Euripidem. Aristoph. Lys. 7. Τί ξυντετάραξαι; μὴ
σκυθρώπαζ', ὦ τέκνον. Ab antiqua radice σκύω, formata sunt σκύζω,
σκύλλω, σκύθω, σκυθρός. Vid. Valckenaer. Schol. in Ev. Luc. T. I.
p. 277.

729. Τορῶς. *Perspicue.* Gloss. in Prom. 623.

732. Συγκεκραμένος. *Commixtus.* Sophocl. Ant. 1311.
δειλαία δὲ συγκεκράμαι ἄνα, ubi Musgravius (1317.) confert Aj. 905.
οἴκτῳ συγκεκραμένην, Pindar. Ol. X. fin. ὦρα τε κεκραμένον. Aristoph.
Plut. 854. πολυφόρῳ συγκεκράμαι δαίμονι. Paulo aliter Plato Phæd. 2.

καί τις ἀήθης κρᾶσις ἀπό τε τῆς ἡδονῆς συγκεκραμένη ὁμοῦ καὶ τῆς λύπης.
Idem exprimit σύγχυσις Eurip. Andr. 960.

736. Τλημόνως. *Patienter.* Eurip. Suppl. 947. μένειν χρῆ
τλημόνως.

Ibid. Ἐντλέω. *Haurio.* Gloss. in Prom. 383.

737. Τριβή. *Attritus. Cura.* Infra 930. Supra 229. ὦ φίλ-
τατον μέλημα δώμασιν πατρός. De re pro persona posita, vid. Valcke-
naer. ad Eurip. Phœn. 1498. et nos ad Sapphonis fr. LXXXII. in
Mus. Crit. Cant. T. I. p. 29. quod cum hoc loco contulit Stanleius.

738. * Νυκτίπλαγκτος. Supra 517.

Ibid. Ὀρθιος. *Ad excitandum aptus.* Gloss. in Pers. 395.

741. Βοτόν. *Pecus.* Α βόω *pasco.* Hunc locum ita reddidit
Grotius;—*ætas prima, ceu brutum pecus, Ut educetur, mentis alienæ
indiget.* Cum v. 740. Hermannus contulit Iliad. I. 490. Πολλάκι μοι
κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα Οἶνον, ἀποβλύζων ἐν νηπιῇ ἀλεγεινῇ.
Ὡς ἐπὶ σοι μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα. Comparandus etiam
Sophocles, seu potius, ut opinor, Æschylus, in Nioba, Λεπτοσπαθήτων
χλανιδίων ἐρειπίοις θάλπουσα καὶ ψύχουσα, καὶ πόνῳ πόνον Ἐκ νυκτὸς
ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν. Verba sunt nutricis.

742. Τρόπῳ φρενός. *Non alio modo, quam conjectura.*

743. Σπάργανα. Supra 522.

744. Διψάω. *Sitio.* Attici dicebant cum Doricis διψῆν,
πεινῆν, pro διψᾶν, πεινᾶν, vid. Aristoph. Nub. 440. Phrynich. Ecl.
p. 61. Sed dubito an idem fecerint in præsentī. Lex. ap. Bekker.
p. 135, 22. Διψῶ: γενικῇ. Δημοσθένης ὁ μικρὸς ἐν τῇ σιωπῇ Σωκράτους
καὶ διψᾶ τοῦ κωνείου. Lobeckius ad Phrynichum citavit διψᾶ ex
Æschin. Dial. III. 38.

Ibid. * Λιψουρία. *Micturitio.* α λίπτειν, i. e. ἐπιθυμεῖν, et
οὔρον. Sic interpretantur.

745. Αὐταρκής. *Ipsē sibi sufficiens.* Heathius vertit, *tenera
vero infantium alvus sibi sufficit,* id est, nullius opem aut clamat, aut

exspectat, Schutzius legit *νέα δ' οὐ νηδὺς αὐταρκῆς*—*sibi ipsi, sine aliena ope consulere non potest.* Equidem pene suspicor legendum *αὐτάρχης*. *Μοχ οὔσα, ψευθεῖσα*, nominativi sunt pendentis.

747. * *Φαιδρυντρία*. *Lotrix*. a *φαιδρύνω*. Agam. 1078. *Λουτροῖσι φαιδρύνασα*. Callim. H. Jov. 32. *τόθι χροά φαιδρύνασα, ὦ ἴνα, τεὸν σπείρωσε*. Idem valebat *πλυντρίς*, a Polluce memoratum VII. 40. vel *πλύντρια*. Sophoclis fabula erat *Ναυσικάα, ἢ Πλύντριαι*. De femininis in *τρια* desinentibus vid. supra ad 418. Ceterum facete dixit Diphilus ap. Harpocr. v. *Δευσοποιός*—*Ἄγαθός βαφεύς ἔνεστιν ἐν τῷ παιδίῳ*. Ταυτὶ γὰρ ἡμῖν δευσοποιὰ παντελῶς τὰ σπάργαν' ἀποδέδειχε νῦν.

748. *Γναφεύς*. *Fullo*. De vera hujus vocis scriptura dixi in Glossario ad Theb. 582. Append. ed. 2. Dobræus ad Aristoph. Plut. 166. *κναφεύς*, et similia, per *κ*, ubique apud Atticos scribenda censet; aliam vero formam, per *γ*, librariis relinquendam. Utraque forma, et *γνάω* et *κνάω*, apud antiquissimos Græcos exstitisse videtur; nam vix dubitari potest quin *γνάθος* et *γναθμός* a *γνάω* sint formata. Alcæus dixit *γνάφαλλον* quod recentiores *κνέφαλλον*. Contra vero idem in fr. XLIV. *Μὴ μέγαν περὶ κνάφον περιστείχει ἓνα κύκλον*. (ubi Etymol. Gud. p. 330, 19. habet *παραστίχειν*.) Analogia verborum *κνήμι*, *κναίω*, *κνήθω* &c. certe ducit ad scripturam per *κ*. *γναφεύς* scribit Dorio de Piscibus ap. Athen. VII. p. 297. C.

Ibid. *Τροφεύς*. *Qui nutrit*. Notior forma erat *τρόφος*. Eurip. Phœn. 45. *Πολύβῳ τροφῆι δίδωσιν*. El. 16. *Τὸν μὲν πατρός γεραῖός ἐκκλέπτει τροφεύς*. Sophocl. Aj. 863. Phil. 344.

Ibid. *Τέλος*. *Ministerium*. Gloss. in Agam. 881.

749. *Χειρωναξία*. *Ars vulgaris*. Gloss. in Prom. 45.

752. *Λυμαντήριος*. *Qui injuria afficit*. Gloss. in Agam. 1413.

754. *Ἐσταλμένος*. *Instructus*. Gloss. in Pers. 615. A *στέλλω* *instruo*, veniunt *στόλος* et *στολμός*, *ornatus*. Supra 27.

756. Λοχίτης. *Miles manipularis.* Α λόχος. Agam. 1640. Εἶα δὴ, φίλοι λοχίται, ubi vide Glossarium. Sophocl. Œd. T. 751. Πότερον ἐχώρει βαιός, ἢ πολλοὺς ἔχων Ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἄνῆρ ἀρχηγέτης.

757. Ὀπάων. *Assecla.* Vox Homericæ. Ab ἔπω formatum est ὄπις, cujus quidem sensus incertus est; exstat tamen in accusativo ὄπιν, (κατόπιον) ὄπισθε &c. item ὄψ, ὄπα, unde ὀπάω, ὀπάζω, et ὀπάος, ὀπάων, ὀπαδός.

759. Ἀδειμάντως. *Impavide.* Præferat forsā aliquis ἀδειμάτως, sicut in Pers. 167. οὐδ' ἀμῶς ἐμαυτῆς οὐδ' ἀδείματος, φίλοι. Sed recte se habere ἀδειμάντως monstrat nomen archontis Atheniensis Ἀδείμαντος.

761. Κυπτός. *Incurvus.* Vide notata.

762. Φρονεῖς εὖ. *Sapis.* Num sana es, rebus modo istiusmodi nuntiatis? Nam insanientis putabat Nutrix istud monitum γηθούση φρενί rebus sic stantibus.

763. Τροπαία. *Conversio.* Vide notas. Eurip. El. 1154. Ἄμοιβαὶ κακῶν μετὰ τροποὶ πνέουσιν αὔραι δόμων. Veritas autem ἀλλ' εἰ, sed quid, si Jupiter &c.

764. Καὶ πῶς; *Quomodo fieri potest?* Fefellit me memoria, quum de his particulis scriberem ad Agam. 1281.

767. Ἐπιστέλλω. *Injungo.* Theb. 1014. Agam. 881. Eurip. Tro. 1157. Σὺ δ' ὡς τάχιστα πρᾶσσε τὰ πεσταλμένα. Hinc ἐπιστολή, *mandatum*, Prom. 3.

774. Μαίομαι. *Indago.* Idem fere ac μάομαι, de quo supra 40. Homer. Od. Ξ. 355. οὐ γὰρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι Μαίεσθαι, ubi Schol. ἐπιζητεῖν. Apollon. Rhod. II. 126. Μαίονται δ' ὅτι πρῶτον ἐπαίξαντες ἔλωσι. Hesiod. Op. 530. Οἳ σκέπα μαιόμενοι. Cf. Nicand. Ther. 197.

780. Παλίμπονα, τὰ. *Pretium vicissim solutum.*

Ibid. Ἀμείβομαι. *Permuto. Vicissim accipio.* Eurip. Cycl. 309. τὸ δ' εὐσεβὲς Τῆς δυσσεβείας ἀνθελού· πολλοῖσι γὰρ Κέρδη πονηρὰ ζῆμίαν ἠμείψατο. Cf. Phœn. 336.

781. Πῶλος. *Pullus.* Vide Monk. ad Eurip. Hipp. 548. Constructio est ἴσθι πῶλον ζυγέντα, pro ζυγῆναι, non ἴσθι προστιθείς, quod ait Abreschius. Agam. 905. Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. ubi tamen vide notata.

Ibid. Εὐνις. Supra 241.

786. Ἄνω. *Perficio.* Hesych. Ἦνον: ἠνυον. Herodot. I. 189. ἠνετο μὲν τὸ ἔργον, ubi Wesselingius advocat, præter hunc locum, Iliad. K. 251. Apoll. Rhod. II. 496. III. 1339. Hoc verbum optime restituit Dobræus (Aristophanic. p. 133.) Æschylo in Nioba, Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δῶρων ἐργᾶ. Οὐδ' ἄν τι θύων, οὐδ' ἐπισπένδων ἄνοις. Primam porrigit in Iliadis et Apollonii locis; Odyss. B. 58. κατάνεται, et Pindar. Ol. VIII. 10. Corripit Il. Σ. 473. Ὅπως Ἐφαιστός τ' ἐθέλοι καὶ Ἔργον ἄνοιτο, ubi aoristus est ἄνοιτο.

788. * Πλουτογηθής. *Divitiis lætus.* Sic φιλογηθής, Theb. 912.

791. Πρόσφατος. *Recens.* Hesych. Πρόσφατον: τὸ ἀρτίως γενόμενον, νέον, νεαρόν. Theophrast. H. Pl. IV. 7. πρόσφατος βαφή. Semel occurrit apud Homerum Il. Ω. 757. Νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι Κεῖσαι. (Angl. *fresh*) Eustathius p. 1374, 23. ducit a φάω *occido*, unde etiam, inquit, ἀρηίφατος, vel a φημί, ut sit πρόσφατος idem quod ποταίνιος. Derivatur autem, ut opinor, a φάω, *appareo*, (unde φαίνω).

792. Γέρων. *Senex*, pro παλαιός. Vid. Gloss. in Agam. 286.

794. Στόμιον. *Os speluncæ.* Hesych. Στόμια: χάσματα. Sophocle. Ant. 1216. ἀρμόν χώματος λιθοσπαδῆ Δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον. Heathius hoc recte ad Apollinem refert, qui speluncam Delphis insidebat. Infra 940. μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός. Strabo de oraculo Delphico, IX. p. 641. ὑπερκειῖσθαι δὲ τοῦ στομίου τρίποδα ὑψηλόν.

797. *Δνοφερός*. *Tenebricosus*. Præter *δνόφος*, *δνοπαλίζω*, *δνόψ*, nulla Græciæ vox incipit ab his litteris *δ* et *ν*. Homer. Il. I. 15. *δνοφερόν χέεν ὕδωρ*. Sophocl. El. 91. *δνοφερά νύξ*. Eurip. Iph. T. 1276. *κατὰ δνοφεράς γὰς*. Hesych. *Δνοφερόν*: σκοτεινόν, μέλαν. ἀπὸ τοῦ *δνόφου*. λέγεται γὰρ τοῖς *Λιολεῦσι* *δνόφος* [*ὁ γνόφος*,] ἀπὸ τοῦ *δονεῖσθαι τὰ νέφη*. Eandem etymologiam, satis quidem absurdam, tradunt Etymol. M. et Schol. Apollon. Rhod. IV. 14. Schol. in Prom. 570. (Stanl.) *οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν, ἃ δ' ἂν φασί, καὶ τὸν γνόφον, δνόφον*. Nonnihil communis habere videntur *γνόφος* et *κνέφας*.

Ibid. *Καλύπτρα*. *Velum*. Metaphorice vero *calamitates*: vide notata.

799. *Ἐπίφορος*. *Proclivis*. *Secundus*. *ἐπίφορος* ἄνεμος ex Thucydide adfert H. Stephanus. Schol. *ὡς ἐπὶ ἀνέμου εἶπεν, ἀντὶ τοῦ λογικώτατος*.

800. *Οὔριος*. *Secundus*, ab *οὔρος*, de qua voce vid. Gloss. in Theb. 687. Suppl. 589. *οὔριος Ζεύς*. Inscriptio ap. Chishull. Antiqq. Asiat. p. 59. *Οὔριον ἐκ πρύμνης τις ὁδηγητῆρα καλείτω Ζῆνα*. Hinc defendi potest in v. 799. lectio vulgata *ἐπιφορώτατος*.

802. *Ἄσκοπος*. *Conspectu difficilis*. *Obscurus*. Alio sensu in Agam. 446. *τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ ἄσκοποι θεοί*.

803. Verte, cum Heathio, *Sermonem vero captu difficilem proferens, et noctu tenebras ante oculos præfert, et interdiu* (καθ' ἡμέραν τ') *nihil est luculentior*. Hæc respicere putat Heathius Apollinis oraculum jam supra relatam 263. sq.

807. * *Οὔριοστάτης*. *Prosperè institutus*. Allusio est ad *χοροστασίαν*, quam ducebant *χοροστάται*.

808. *Κρεκτός*. *Pulsatus*, cithara sc. Hesych. *Κρέκει*: καθαρίζει. Aristoph. Av. 683. *ὦ καλλιβόαν κρέκουσ' αὐλόν*. Schol. *κρέκειν*: κυρίως τὴν κιθάραν κρούειν. 772. *συμμιγῆ βοὴν ὁμοῦ Πτεροῖσι κρέκοντες*, (sicut hic ὁμοῦ κρεκτόν.) Apollon. Rhod. IV. 909. *Ὅφρ' ἄμυδις κλονέοντος ἐπιβρομέωνται ἀκουαὶ Κρεγμῶ*. Sappho ap. Hephæst. p. 60.

Γλυκεῖα μάτερ, οὔτοι δύναμαι κρέκειν τὸν ἰστόν. Hæc dedit H. Stephanus. Theocrit. Ep. V. 2. κήγὼν πακτίδ' αἰεράμενος Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν. Hinc κρεκτός, εὔκρεκτος, πολύκρεκτος. Confer notata ad hunc versum.

Ibid. * Γοητής. *Plorator.* Nihil hic cum γόησι, *præstigiatoribus*, quod putat Scholiasta.

812. Ἀποστατέω. *Seorsum sto.* Stanleius confert Agam. 1073. ἀλκὰ δ' ἕκασ ἀποστατεῖ. Sic Eum. 417. Πρόσω δικάϊων ἠδ' ἀποστατεῖ θέμις.

814. * Ἐπαῦτέω. *Exclamo.* Gloss. in Theb. 380. Dicebant in præsentī αὔτέω, in futuro αὔσω, veluti ab αὔω. Sic ὠθέω, ὠσω.

815. Θροέω. *Loquor.* Gloss. in Prom. 628.

817. Περσέως καρδίαν. "Hoc est saxeum," inquit Stanleius: minus recte. Quis enim de Persei *saxeo corde* fando audivit? Vel denotat simpliciter audaciam, qualis erat Persei; vel cum Scholiasta interpretandum; ἐπεὶ ἀπεστραμμένος ἐκαρπατόμησε τὴν Μένδουσαν ἀποστραφεῖς, φησὶν, ὡς ἐκεῖνος, μή πως θεώμενος αἰδεσθῆς τὴν μητέρα. Sed forsā hoc nimis argutum. Notus est Perseus ob mulieres interemtās; neque enim Medusam tantum, sed et alias, quæ cum Baccho contra Argos militabantur; vid. Pausan. II. 20, 3.

820. * Προπράσσω. *Ante exigo.* Heathius vertit, *pro amore quo tibi conjuncti sunt tristibus eorum iras morigeratus.* Non probo. Aut vertendum *iras explens, gratia (matris) posthabita*, πράσσω ὀργὰς πρὸ χάριτος, aut legendum, sicut in Bigot. χάριτας ὀργὰς λυπρὰς, vel λυγρὰς, quod malim.

825. Ὑπάγγελος. *A nuntio vocatus.* Sed vide notata.

827. Ἐφίμερος. *Amabilis.* Sophocl. Œd. T. 1375. Ἄλλ' ἠ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος—; Callim. Ep. LXXI. 3. σοὶ γὰρ ἔρωτες ἐφίμεροι. Theocrit. I. 61. ἐφίμερον ὕπνου. VIII. 62. ἐφίμερος φωνά.

829. Αἱματοσταγής. *Sanguine stillans.* (Angl. *blood-dropped.*) Theb. 836. Pers. 821. Gloss. in Agam. 1280.

830. *Ἐλκαίνω. *Ulcerosus sum.* Quod alibi dixit Æschylus ἔλκεσι βρύνειν. Aliam formam servavit Hesychius, Ἐλκανῶσα; ἔλκομένη, ἢ ἔλκοποιουμένη ὑπὸ πυρός, ubi legendum, Ἐλκανοῦσα: ἔλκουμένη. Idem, Ἐλκανα: τραύματα. Abreschius confert Eurip. Hec. 409. Alc. 879. Ἐμνησας ὁ μου φρένας ἤλκωσεν. Suppl. 223. Λαμπρὸν δὲ θολερῷ δῶμα συμμίξας τὸ σόν, ἠλκωσας οἴκους. Sic ὑποκάρδιον ἔλκος Theocr. XI. 15. Vid. Gloss. in Agam. 623.

851. Βλέπων. *Cernens. i. e. vivus.* Vide notata.

832. Δειματόω. *Terrifico.* Herodot. VI. 3. τοὺς Ἴωνας ἐδειμάτου. Plura dabit Stephanus. Dicuntur autem δειματούμενοι λόγοι πρὸ λόγοι ὑπὸ δειματουμένων λεχθέντες. Sic malim interpretari, quam vertere cum Abreschio, *rumores ad terrorem conficti*: confer notata. Sed fieri potest ut δειματούμενοι vim suam servet, *timore pleni*, nam δειματόω proprie est *timorem injicio*, ut ὀμματόω est *oculos insero* (841.) δειμα vero non est *timor*, sed *id quod terrorem incutit*.

832. Πεδάρσιος. *Sublimis.* Æolice pro μετάρσιος. Vid. supra 582.

836. Οὐδὲν—ὡς αὐτὸν κ.τ.λ. *Nihil est nuntiorum auctoritas, prout ipsum interrogare.* Plena constructio esse, οὐδεὶς ἄγγελος οὕτως σθένει, ὡς αὐτὸν ἄνδρα πειθέσθαι περὶ αὐτῶν. Recte Schol. οὐ τοσοῦτον ἰσχύει εἰπεῖν ἄγγελος ὡς αὐτόπτης. Similis fere ratio est locutionis οὐδὲν οἶόν ἐστ' ἀκούσαι τῶν ἐπῶν, Aristoph. Av. 967. Plato Gorg. p. 5. ed. Heind. βούλομαι γὰρ πειθέσθαι παρ' αὐτοῦ, τίς ἢ δύναμις τῆς τέχνης τοῦ ἀνδρός καὶ τί ἐστιν, ὃ ἐπαγγέλλεται τε καὶ διδάσκει—ΚΑΛ. Οὐδὲν οἶον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν, ὦ Σώκρατες. et sic alibi: vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 541. not. Citatur Abreschio Sophocl. Œd. T. 7. Ἀγὼ δίκαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα, Ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ᾧδ' ἐλήλυθα.

838. Ἐλέγχω. *Percontor.* Veram hujus vocis originem, ni fallor, aperuit Eustathius ad Il. Δ. p. 467, 44. εἰκὸς δὲ καὶ παρὰ τὸ ἐλεῖν ἔγχος, γενέσθαι τὸν ἔλεγχον. ὡς πολλῶν ὄπλοις διακρινόντων τὰ στασιαζόμενα. Hæc etymologia veri longe similior est altera ibidem

prolata, ἀπὸ τοῦ ἐλᾶν ἔγχος. Nempe ἔλεγχος, *hastæ arreptio*, ad litem dirimendum, idem erat quod apud gentes Teutonicas *judicium duelli*; et hinc mox significabat quamvis probationem. Exinde autem facili transitione argumentum, reprehensionem, opprobrium denotabat: ἐλέγχειν autem erat vel *probare*, vel *redarguere*, vel *convincere*, vel *reprehendere*; vid. infra 906. Noster Agam. 1322. Καὶ πρᾶγμα ἐλέγχειν ξὺν νεορρύτῳ ξίφει. Exempla vocabuli satis communis non juvat congerere.

840. Ἀμαυρός. *Evanidus*. Supra 151.

841. * Ὀμματόω. *Oculos insero. Oculatum reddo*. Suppl. 1463. Ξυνηκας ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον. Gloss. in Prom. 508. Stanleius confert Ovid. Met. XV. 63. *Mente Deos adiit; et, quod natura negabat Visibus humanis, oculis ea pectoris hausit*. Abreschius citat Epicharmum, Νοὺς ὄρα, καὶ νοὺς ἀκούει, τὰλλὰ κωφὰ καὶ τυφλά. Eurip. Hel. 120. Αὐτὸς γὰρ ὅσσοις εἰδόμην, καὶ νοὺς ὄρα. Adjici potest Eum. 104. Εὐδουσα γὰρ φρήν ὄμμασιν λαμπρύνεται. Sed hæc non exprimunt ὠμματωμένην φρένα, *mentem perspicacem*.

842. * Ἐπιθοάζω. *Urgeo*. Supp. 603. ὕπαρχος δ' οὐ τινος θοάζων, ubi de sensu dubitari potest. Sophocl. Œd. T. 2. Τίνας ποθ' ἔδρας τάσδε μοι θοάζετε; ubi vid. Musgravium. Sed omnino verum puto κάπιθεάζουσ', quod miror non conjecisse Schneiderum, quum in lexico dixerit ἐπιθοάζουσα *idem valere ac ἐπιθειάζουσα*. De futili grammaticorum distinctione inter θεάζειν et θειάζειν, consuli potest Hemsterhusius ad Thucyd. II. 75.

845. Ἀνύτομαι. *Perficio. Mihi obtineo*. Errarunt nonnulli ex interpretibus, qui confudere notam constructionem ἀνύσαι τι ποιῶν, cum media voce ἀνύτομαι. Aristoph. Plut. 194. Ἄλλ' ἦν τάλαντά τις λάβη τριακαίδεκα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα. Κἂν ταῦθ' ἀνύσηται, τετταράκοντα βούλεται. Quæri autem potest, num Æschylus hoc tantum exprimere voluerit; *quid dicam? unde incipiam? quomodo, quum satis locutus fuero, finem facians*; sicut apud Homer. Od. I. 14. Τί πρῶτον; τί δ' ἔπειτα; τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; Eurip.

El. 912. Εἶεν· τίν' ἀρχὴν πρῶτά σ' ἐξείπω κακῶν; Ποίας τελευτάς; τίνα μέσον τάξω λόγον; Ceterum dubitatur num ἴσον construendum sit cum εἰποῦσ', quod ait Heathius, an cum ἀνύσωμαι, quod putat Abreschius.

847. Πειρά. *Experimentum*. μιανθεῖσαι πειραὶ κοπάνων dicitur pro πειραὶ κοπάνων μιανθέντων, quemadmodum ἐκπατίοις ἄλγεσι παιδῶν &c. vid. Gloss. in Agam. 148.

Ibid. Κόπανον. *Securis. Gladius*. i. q. κοπίς. Nescio an alibi exstet in hoc sensu.

Ibid. * Ἀνδροδάϊκτος. *Homines scindens*. Sic in Myrmidosin ap. Aristoph. Ran. 1295. Φθιώτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ' ἀνδροδάϊκτον ἀκούων | Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; Sic πολέμους πυργοδάϊκτους Pers. 108. ubi vid. Glossar. et Addenda ad notas in ed. 2.

849. Διὰ παντός. *Penitus. Per omne ævum*. Subaudi χρόνου. Gloss. vet. Διὰ παντός: *Sempiternum. Per ævum*. Vid. infra 1006. Prom. 291. Eurip. Alc. 891. Iph. T. 1117. Thucyd. I. 85. II. 93. VII. 611. Plene Herodotus IX. 12. διὰ παντός τοῦ χρόνου.

851. Δαίω. *Incendo, πῦρ καὶ φῶς, nempe ἐπιβώμιον*. Agam. 579. Eurip. Or. 1135. Ὀλολυγμός ἐσται, πῦρ τ' ἀνάψουσιν θεοῖς.

851. * Πολισσονόμος. *In urbe degens, vel urbi dans jura*. Vid. ad Agam. 858.

853. Ἐφεδρος. *Subsector. Tertiarius*. τριτὸς ἐφεδρεύων, Hesych. Sic dicebatur athleta qui certamini adsidebat, et cum victore, si ita visum est, decertabat. Aristoph. Ran. 803. Νυνὶ δ' ἔμελλεν, ὡς ἔφη Κλειδημίδης, Ἐφεδρος καθεδεῖσθαι· κὰν μὲν Αἰσχύλος κρατῆ, Ἐξείν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μή, περὶ τῆς τέχνης Διαγωνιεῖσθαι ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην. ubi Schol. Ἐφεδρος ὁ μὴ πλανώμενος ἐν τοῖς ἀγῶσιν εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς νικῶσιν. καὶ Σοφοκλῆς (Aj. 610.) Καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστ' ἔφεδρος. ἤγουν, ἔσχατος. Hanc glossam transtulit grammaticus aliquis in scholia ad Sophoclis locum; est etiam apud Suidam. Sed legendum, Ἐφεδρος: ὁ μὴ πλανώμενος. ὁ ἐφεδρεύων ἐν τοῖς ἀγῶσι κ.τ.λ. Lucian. Hermot. T. I. p. 783. de eadem re, ὅς δ' ἂν τοῦτο

ἀνεσπίαση, ἐφεδρεύει περιμένων ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται. Menand. ap. Stob. LXXX. p. 475—347. Gr. Υἱῶ προθύμως τάξιούμενον ποιῶν Κηδεμόν' ἀληθῶς, οὐκ ἐφεδρον ἔξεις βίου, i. e. Grotio vertente, *Qui filii animo morem gerit, habet is pater Vitæ adiutorem, non subsessorem suæ.* Hinc patet vera hujus loci vis, Stanleio minus percepta; vertit enim *solus existens observator.* Percepit quidem Spanhemius ad Aristophanis locum; sed prava lectione deceptus male vertit v. 854. *Luctam talem solus existens tertiarius, cum duobus divis Orestes debet subire.*

855. Ἄπτω. *Consero.* Rarior usus: plerumque dicitur συνάπτω μάχην. Eum. 307. χορὸν ἄψωμεν. Hesych. Ἄπτειν: συνάπτειν.

862. * Πανοίμοι. *Eheu omnino!* Simile compositum non memini vidisse.

Ibid. Τελούμενος. *Finitus.* (Angl. *finished.*) Nescio an non alibi occurrat pro *occisus.*

866. Μοχλός. *Obex,* quo vel claudebant fores, vel reserabant. Homer. Od. A. 442. θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνη Ἀργυρέη ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἵμαντι. ubi Schol. τὸ λεγόμενον παρ' ἡμῖν κλειθρον. δύο δὲ εἶχε τοὺς ἵμαντας ἐξηρτημένους διὰ τιῶν τρησέων, ὃν μὲν ἐκ δεξιῶν, ὃν δὲ ἐξ ἀριστερῶν, εἰς τὸ δύνασθαι καὶ ἀνοῖξαι καὶ κλεῖσαι. Hinc μοχλῶσαι τὴν θύραν, *pessulum foribus obdere,* Aristophanes apud Polluc. X. 25. κληῖθρα συμπεραίνειν μόχλοις Eurip. Or. 1567. Cf. Androm. 952. Contra vero ἀναμοχλεύειν vel ἐκμοχλεύειν τὴν θύραν, *fores pessulo reducto reserare.* Hemsterhus. ad Polluc. X. 22. Hoc est quod dicit Æschylus μοχλοῖς χαλᾶν τὰς πύλας. Eurip. Iph. T. 99. χαλκότευκτα κληῖθρα λύσαντες μοχλοῖς. Ad vulgatum loquendi genus propius accedere πύλης (πυλῶν) μοχλοῖς χαλᾶν, observavit Arnaldus; citato Aristoph. Lys. 310. Κἂν μὴ καλούντων τοὺς μοχλοῖς χαλῶσιν αἱ γυναῖκες, Ἐμπιμπράναι χρὴ τὰς θύρας, καὶ τῷ κάπνῳ πιέζειν.

867. Τί γάρ. *Quid enim?* i. e. *quid enim adinet?* Agam. 1210. Καὶ τῶνδ' ὁμοιον εἴ τι μὴ πείθω. τί γάρ; In Iphigenia ap. Schol.

Sophoc. I. Aj. 721. Οὗτοι γυναιξὶ χρεὶ κινδύεσθαι τί γάρ; In capite sententiæ Eum. 675. Τί γάρ; πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ' ἀμομφος ὦ; Eurip. Or. 476. Τί γάρ; φίλου μοι πατρὸς ἐστὶν ἕκγονος, ubi valet *quidni?*

868. Ἀϋτέω. *Clamo.* Supra 814.

870. Ξυρόν. *Novaculum.* Notum proverbium ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς εἶναι, de iis qui in extremo discrimine versantur. Hesych. Ἐπὶ ξυροῦ: ἐπὶ κινδύνου. Homer. II. K. 173. Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς Ἡ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ βιώσθαι. Theogn. 557. Φράζω· κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς. Sophocl. Ant. 996. Φρόνει, βεβῶς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης. Theocrit. XXII. 6. Ἀνθρώπων σωτήρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη εἶόντων. Hæc conguessit Stanleius ad Theb. 97. partem ex Duporto, qui monet hoc proverbium etiam Herodoto usurpatum esse; nempe VI. 11. ἐπὶ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, ubi Valckenaerius laudat Simonidis epigramma, Ἀκμᾶς ἐστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πάσαν. Interdum breviter dicebatur ἐπ' ἀκμῆς, sine ξυροῦ. Eurip. Hel. 906. ὄν μόλις ποτὲ λαβοῦσ', ἐπ' ἀκμῆς εἰμὶ κατθανόντ' ἰδεῖν. cf. Valckenaer. I. c.

874. Αἰνιγμα. *Similitudo obscura.* Agam. 1081. Οὐπω ξυνῆκα· νῦν γὰρ ἐξ αἰνιγμάτων Ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ. ubi vide Glossarium.

876. Ἀνδροκμῆς. *Viros occidens.* Vide notas in Agam. 787.

879. Ματεύω. *Exquiro.* Gloss. in Agam. 1062. Supra 213.

Ibid. Ἀρκούντως ἔχει. *Satisfactum est.* Abreschius confert Eurip. Hec. 322. Καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν καθ' ἡμέραν, Κεῖ σμικρ' ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι. Adjice Thucyd. I. 22. ἀρκούντως ἔξει.

884. Βρίζω. *Somnum capio.* Gloss. in Agam. 266. Stanleius contulit Eurip. Or. 519. Ἐπεὶ τίν' εἶχες, ὦ τάλας, ψυχὴν τότε, "Ὅτ' ἐξέβαλλε μαστόν, ἰκετεύουσά σε, Μήτηρ; et 829. ὦ μέλεος ματρός, ὅτε | χρυσεοπηνήτων φαρῶν | μαστόν ὑπερτέλλοντ' ἐσιδῶν | σφάγιον ἔθετό ματέρα, πατρῶων παθέων ἀμοιβάν. Homer. II. X. 80. Κόλπον

ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἄνεσχε, Καί μιν δακρυχέουσα **Φέπεα** πτερόεντα προσηύδα. Ἐκτορ, τέκνον ἐμόν, τάδε τ' αἶδεο, καί μ' ἐλέησον Αὐτήν· εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἔπεσχον, Τῶν μνήσαι, φίλε τέκνον. item epigramma de Clytæmnestra, Πῆ ξίφος ἰθύνεις; κατὰ γαστέρος, ἢ κατὰ μαζῶν; Γαστήρ ἢ σ' ἐλόχευσεν, ἀνεθρέψαντο δὲ μαζοί. Adjice Eurip. El. 1217. Κατείδες, οἷον ἂ τάλαι' ἐῶν πέπλων Ἐβαλεν, ἔδειξε μαστὸν ἐν φοναῖς. Berglerus ad Alciph. I. 31. ait Phrynem coram iudicibus mammas denudasse ex imitatione Clytæmnestræ; et confert, præter Euripidis locum, Aristoph. Lys. 155. Ὁ γ' ὦν Μενέλαος τῆς Ἑλένας τὰ μάλ' αὖτε Γυμνὰς παρενιδῶν, ἐξέβαλ' οἷω τὸ ξίφος. Conf. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 1560. Gaisford. ad Androm. 627.

885. **Οὔλα, τὰ.** *Gingivæ.* Hesych. Οὔλον—τὸ μαλακόν, ὃ ἔστι τὸ ἀπαλόν. ὅθεν καὶ τὰ ἐπάνω τῶν ὀδόντων πάνυ μαλακὰ ὄντα, οὔλα καλεῖται. Hippocrates dixit etiam οὔλαι: vid. Foesium.

887. **Ποῦ τὰ μαντεύματα;** “Ita et Eurip. Tro. 428. ποῦ δ' Ἀπόλλωνος λόγοι, οἳ φασιν κ.τ.λ. Sophocli ἵνα placuit in Œd. T. 952. Τὰ σέμν' ἵν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα; et 946. ὦ θεῶν μαντεύματα, Ἴν' ἔστε;” ABRESCH. Euripides, sive quis alius, ap. Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 192. Ποῦ γὰρ τὰ σεμνὰ κείνα, ποῦ δὲ Λυδῆς Μέγας δυνάστης Κροῖσος—; Anglice diceremus (*What is become of—?*)

888. **Πυθόχρηστος.** *Delphis effatus.* Eurip. Ion. 1232. Ὁ Πυθόχρηστος Λοξίου νεανίας. Vid. Gloss. in Agam. 1226. infra 928.

Ibid. * **Εὐόρκωμα.** *Jusjurandum religiose datum.* εὐορκέω est religiose juro; non pejero: εὐορκόω est ad sanctum jusjurandum adigere. Budæus affert ex Thucydide, ὄρκωσαν τοὺς στρατιώτας μεγίστους ὄρκους. Pollux I. 39. habet εὐόρκωτον. Sed dubitari potest an vera lectio apud Æschylum sit εὐορκήματα.

893. **Συγκαθεύδω.** *Condormio.* Sic in Eurip. El. 1150. νυμφεύσει δὲ κὰν Αἴδου δόμοις, Ὡπερ ξυγεῦδες ἐν φάει.

895. **Συγγήρημι.** *Simul senesco.* Simonid. de Mul. 36. Φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει. Recte autem Schol. γηράναι: ἀπὸ του

γήρημι. In accentu peccarunt Piersonus ad Mærin. p. 115. Elmsleius Sophocl. Œd. C. 870. scribentes γηράναι. Eustathius in Od. Δ. p. 1490, 37. comparavit γήρημι, αἴτημι, et infinitivos δειπνάναι, ἀριστάναι. In Il. P. 197. ὁ δ' ἄρα Φῶ παιδὶ ὅπασσε Γήρας, aliqui ex veteribus scribendum putabant γηράς. Etymol. M. p. 230, 52. ἀπὸ τοῦ γηρῶ γίνεται γήρημι· ἢ μετοχή, γηράς, ὡσπερ ἴστημι ἰστάς· τὸ ἀπαρέμφατον, γηράναι, ὡς ἰστάναι. ἢ γενική, γηράντος, ὡς ἰστάντος· οἶον, Γηράντων ἀνδρῶν, καὶ ἢ δοτική, — γηράντεσσι τοκεῦσιν. (Hesiod. Op. 188.) ἀντὶ τοῦ τοῖς γηρῶσιν. ἢ αἰτιατική, Γηράντας τιμᾶν. ἐστὶ δὲ πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας· τὸ γηρᾶς, ὡσπερ τὸ πιμπλᾶς· οἶον πιμπλῶ, πιμπλᾶς, καὶ πιμπλεῖς. οὕτως οὖν καὶ γηρῶ, γηρᾶς, καὶ γηρεῖς. ἢ μετοχή [γηρεῖς] Γηρεῖς ἐν οἰκέουσιν— ἢ γενική, γηρέντος, ὡσπερ τιθέντος. Ξενοφῶν. οἶον, Ἄνδρὸς γηρέντος πολλὸν ἀφανρότερος. ubi Sylburgius reponit Ξενοφάνης, et γηρεῖς ἐν οἰκίοισι. Glossam luculentam ex erudito aliquo grammatico, Oro fortassis, depromptam, exscribendam judicavi.

897. Παραίτιος. *Aliqua ex parte caussa. quasi a latere caussa.* Vide supra μεταίτιος 94.

901. Δορύξενος. Supra 554.

902. Πιπράσκω. *Vendo. Mercede accepta prodo:* vide notata ad 126. διχῶς autem, si genuinum sit, idem valere quod δίχα, i. e. *seorsum*, monuit Butlerus.

903. Τῆμος. *Pretium.* Vide notas. Archilochus LXXXVIII. πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθυ, Ἐσθίων θ' ὦν οὔτε τῆμον οὔτιν' εἰσενήνοχας.

905. * Μάτη. *Error.* Suppl. 827. φυγάδα μάταισι πολυθρόοις. Hesych. Μάταισι: ταῖς ματαιότησιν.

906. Ἐλέγχω. *Redarguo.* Supra 838.

911. Ἐγκοτος. Supra 387.

Ibid. Κύνες. *Furiæ.* Cur sic dictæ fuerint ipsæ declarant in Eum. 246. Τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρόν, Πρὸς αἷμα καὶ στα-

λαγμὸν ἐκμαστεύομεν. Eurip. El. 1349. κύνας Τάσδ' ἀποφεύγων στειχ' ἐπ' Ἀθηνῶν. Vid. Gloss. in Prom. 828. Stanleius contulit, præter Electræ locum, Orest. 255. et Hesych. Κυών: — οἱ δὲ τὴν Ἐριῦν. Confer Brunck. ad Sophocli. Œd. T. 391. Eurip. El. 1261. Δειναὶ δὲ Κῆρες, αἱ κυνώπιδες θεαί.

913. Πρὸς τύμβον. “Hæc non accipienda sunt ut Suppl. 122. ζῶσα γόοις με τιμῶ, quasi suum ipsa lessum caneret, quid enim sic erit μάτην? Sed τύμβον de Oreste capiendum, qui æque surdus est ac τύμβος. τύμβος hic pro mortuo, aut pro eo qui nihil valet, ut in Eurip. Med. 1218. Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν Τίθησιν; Itaque frustra se lamentari ait Clytæmnestra, tanquam apud mortuum.” BUTLERUS. Schol. παροιμίαν εἶναι τοῦτο φασί, πρὸς τύμβον κλαίειν καὶ πρὸς ἄνδρα νήπιον. ubi pro καὶ legendum ἤγουν.

914. Οὐρίζω. *Secundo flatu impello.* Supra 311. Vel si mavis σ'ορίζει legere, erit ab ὀρίζω *definitio*: sed illud magis poeticum.

919. Ἐπακρίζω. *Ad summum pervenio. Finem facio.* ἐπ' ἄκρον ἦλθε, Schol. Hesych. Ἐπήκρισεν: ἐπ' ἄκρον ἤγαγε. τέλος ἐπέθηκε. Euripides dixit in Orest. 275. Τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα Πτεροῖς. ubi Schol. εἰς τὰ ἄκρα τοῦ αἵθερος πέτεσθε. et Bacch. 677. ὑπεξήκριζον, *tacite summa attingebant, vel pene summa attingebant.*

920. Τλήμων Ὀρέστῃς. Orestem sic passim audire notavit Abreschius. Horatius dixit *tristis Orestes.*

Ibid. Αἰρέομαι. *Eligo: Lætus accipio.* Agam. 341. Πολλῶν δ' ἂν ἐσθλῶν τήνδ' ὄνησιν εἰλόμην, Sed legendum puto αἰτούμεθα, vel αἰτώμεθα.

921. Ὀφθαλμὸς οἴκων. Vid. Gloss. in Pers. 173. De πανώλεθρος dictum est ad Theb. 71.

923. * Βαρύδικος. *Graviter puniens.* Ποινά. Vid. ad. 934.

926. Εἰς τὸ πᾶν. Supra 672.

927. Πυθοχρήστῃς. Supra 888.

928. Φραδή. *Consilium*. Hesych. Φραδαῖσι: βουλαῖς. (MS. φράδεσι) et mox Φράδη: φράζε. λέγε—Φρονήσει: συνέσει. Binas glossas conjungendas esse censet Ruhnkenius: sed legendum puto, Φράδε: φράζε. λέγε. Φραδῆ: φρονήσει. συνέσει. Eurip. Phœn. 677. Παλλάδος φραδαῖς | γαπετεῖς δικῶν ὀδόντας | εἰς βαθυσπόρους γύας. Penacutē scribitur ap. Pindar. Ol. XII. 13. τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι.

929. Ἐπολολύζω. *Ululatum ingemino*. Vox fœmineo clamori propria. Agam. 1207. ὡς δ' ἐπωλολύξατο Ἡ παντότολμος. Theb. 825. Πότερον χαίρω, κάπολολύξω—; Vid. Gloss. in Theb. 254. In his omnibus locis usurpatur ὀλολύζω de clamore læto: item in Eurip. El. 686. Ὀλολύξεται πᾶν δῶμα, ubi vid. Seidler. et Gloss. in Agam. 27.

Ibid. Δεσπόσυνος. *Herilis*. Gloss. in Pers. 593. Eurip. Hec. 101. Τὰς δεσποσύνους σκηναὶς προλιπούσα. Stanleius citat Aristoph. Thesm. 41. ἔνδον μελάθρων τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν.

930. Τριβή. *Adtritus*. Agam. 450. παλιτυχεῖ τριβᾶ βίου. Supra 737. Φίλον δ' Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβήν. *Moram* significat in Prom. 660. Sophocl. Ant. 1078. Ægisthus et Clytæmnestra paternam Orestis hæreditatem consumendo adtereabant.

931. Μιάστωρ. *Inquinator*. Hesych. Μιάστωρ: μύσαρος, λυμεών. Eurip. El. 687. Χ' ὅσοι στυγοῦσιν ἀνοσίους μιάστορας. Cf. Orest. 1600. In Eum. 178. significat *vindicem sceleris*, sicut et in Sophocl. El. 603. Eurip. Med. 1368.

932. * Δύσοιμος. *Lamentabilis*. Schol. δυσπορεύτου τύχης. Hesych. Δύσοιμος: ἐπὶ κακοῦ ἤκουσα, ἢ δύσοδος. Uterque igitur derivavit ex οἶμος, *via*. Ego potius duxerim ab οἶμη, vel οἶμος, *cantus*, ut sit idem ac δύσθροος, δυσβάυκτος, δυσκέλαδος.

934. Δολιόφρων. *Dolos mente agitans*. Eurip. Iph. A. 1301. δολιόφρων Κύπρις, quam ποικιλόφρονα dixit Sappho. Hesych. Δολιόφρων: ἀπατεόφρων. Exprimit hæc vox Homericum δολοφρο- νέουσα.

Ibid. Ποινά. *Pæna*. Hesych. Ποινᾶς: ἐφικταῖς Ἐρινύσι, τιμωρίαις. ubi Hemsterhusius corrigit Ποινᾶς φρικταῖς: Ἐρινύσι τιμωρητικάις. quod etsi non omnino probem, nihil tamen habeo quod præferam. Furia dicuntur Ποινᾶί in Eum. 323. Ποινᾶν κλύθ'. vel, si Musgravius sequimur, ἀλαοῖσι καὶ δέδορκόσι ποινᾶν. Varro ap. Non. IV. 418. *Tertia Pænarum Infamia stans nexa in vulgi pectore, fluctuant intonsa coma, sordido vestitu, ore severo.* Val. Flacc. VII. 147. *Turbidus ut Pænis, cæcisque pavoribus ensem Corripit, et sævæ ferit agmina matris Orestes.* Hæc exempla dedit Facciolati. Lex. v. *Pæna*.

936. Δίκη—Διὸς κόρα. Hesiod. Theog. 902. de Jove; Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὠρας, Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν. Confer Arati Phæn. 96. Eratosth. Catast. p. 3. ed. Fell. et Schol. Germanici p. 46. ed. Buhle.

937. Προσαγορεύομεν τυχόντες καλῶς. *Recte adpellamus.* Non conjungenda sunt βροτοὶ τυχόντες, quod fecit Stanleius; sed προσαγορεύομεν τυχόντες, quod idem valet ac si dictum fuisset, καλῶς ἐτύχομεν προσαγορεύοντες. Hoc vidit Abreschius, qui recte interpretatur, *verum nomen adsecuti.*

939. Πνεώ. *Spiro.* Vid. Gloss. in Agam. 1206.

Ibid. Ἐν ἐχθροῖς. Vid. supra ad 216.

947. * Οὐρανοῦχος ἀρχά. *Cæleste imperium.*

949. Ψάλιον. *Frænum.* Hesych. Ψάλιον: κωλυτήριον, χαλινός. Prom. 54. ψάλιον, penacutum, habent MSS. Dionysii de Comp. Verb. p. 253. Schæfer. Quod ad metaphoram adtinet conf. Agam. 130. et Glossarium.

952. Παντελής. *Perfectus.* Supra 552.

955. Ἐλατήριον. *Purgatorium.* φάρμακον καθαρτικόν. Hesych. sic etiam Schol. Hinc herba quædam, cucumis agrestis, elaterium dicitur, ob vim ejus purgatricem. Plura dabit Foesius.

956. *Εὐπρόσωπος*. *Vultu latus*. Sophocl. Aj. 1008. Ἡ ποῦ Τελαμών, ὁ σὸς πατήρ, ἐμός θ' ἅμα, Δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἱλέως τ' ἴσως. "Comparatio ducta est a talorum lusu, in quo jactus Venerius εὐπρόσωπον κοίταν sistit." SCHUTZ. Quid hoc sit non intelligo: rectius voces πεσοῦνται πάλιν ad talorum jactum refert Scholiasta.

957. *Θρέομαι*. *Lamentor*. Theb. 78. Agam. 1135. Suppl. 112. Τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρεομένα λέγω.

960. *Διπλῆν τυραννίδα*, pro *δισσῶ τυράννω*. Res pro persona. Vid. infra 988. notata ad Theb. 599. Matthiæ. Gr. Gr. §. 429.

962. *Σεμνός*. *Augustus*. Gloss. in Agam. 176.

963. *Ἐπεικάζω*. *Assimulo*. *Conjicio*. Supra 12. 559. Herodot. IX. 32. ὡς δὲ ἐπεικάσαι, ἐς πέντε μυριάδας συλληγῆναι εἰκάζω, ubi vide Wesselingium, hujus loci non oblitum.

964. *Πίστωμα*. *Fidei confirmatio*. (Angl. *A plighting of troth*.) ὄρκος ἐμμένει πιστώμασιν idem est ac si dixisset, ὄρκος μένει πιστός. De fide conjugali Eum. 214. Ἡρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα.

965. *Ξυνόμνυμι*. *Conjuro*. Gloss. in Agam. 633.

969. *Ξυνωρίς*. *Jugum*. Hesych. Ξυνωρίδα: ζυγὴν. ἐπὶ τῶν ἡμιόνων· ὄρεὺς γὰρ ὁ ἡμίονος. Absurde; quum sit a ξυναείρω, quod vere monuit Eustathius, p. 573, 36. Sæpius vero usurpatur de ipsa biga, vel de equis bijugibus, quam de jugo: Agam. 626. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 331.

970. *Παρασταδόν*. *Prope*; de eo dictum qui *παρίσταται*, *adstat*. ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Hesych. Homer. Il. O. 22. Λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν. Od. K. 172. ἀνέγειρα δ' ἐταίρους Μειλιχίοις | **Φεπέεσσι**, παρασταδόν ἄνδρα **Φέκαστον**.

971. *Στέγαστρον*. *Operimentum*. Pollux X. 180. Abreschio laudatus; καὶ στέγαστρον δὲ ὅστις ἐθέλει ὀνομάζειν, ἥπερ, ἢ πολλῇ χρῆσις τὴν στεγαστρίδα διφθέραν, τὸν σκύτινον τοῦτον χιτῶνα, κατα-

φευγέτω ἐπὶ τὸν Αἰσχύλον εἰπόντα, Ὅστέων στέγαστρον. i. e. *pellem*, uti ingeniose locum explicuit Hemsterhusius. Ceterum post δείξατε subaudi ἡλίω. Sic Eurip. Or. 812. μελάνδετον δὲ φόνω | ξίφος ἐς ἀνγὰς ἀελίοιο δείξαι. Phœn. 684. αἵματος δ' ἔδευσε | γαῖαν, ἃ νιν εὐείλοισι | δείξεν αἰθέρος πνοαῖς. Herc. F. 1207. ῥέθος ἀελίω δείξον. Hesiod. Op. 609. τότε πάντα ἀπόδρεπε Φοῖκαδε βότρυς, Δείξαι δ' ἡλίω δέκα τ' ἡματα καὶ δέκα νύκτας. (Virg. G. II. 261. *Aquiloni ostendere glebas.*) Sophocl. El. 428. ἡλίω δείκνυσι τοῦναρ. Macho ap. Athen. VIII. p. 349. Α. καὶ κυάθους πολλοὺς λαβών, Τῷ θ' ἡλίω τὴν κύλικα δείξας, συντόμως Πιῶν ἐκάθευδε. Vid. Misc. Obs. XI. p. 21.

972. Ἐποπτεύω. Supra 1.

975. Μετέρχομαι. *Prosequor*. Verbum forense. In judicio accusatus dicebatur ὁ φεύγων, Eurip. El. 1269. Νικᾶν ἴσαις ψήφοισι τὸν φεύγοντ' αἰεί. Accusator erat ὁ διώκων. Eurip. Or. 1548. Τὸν Ἑλένης φόνον διώκων. Noster Eum. 586. Ὁ γὰρ διώκων, πρότερον ἐξ ἀρχῆς λέγων, Γένοιτ' ἂν ὀρθῶς πράγματος διδάσκαλος. Exempla apud oratores scatent. μετέρχεσθαι igitur idem est ac διώκειν. Eurip. Iph. T. 14. τοὺς ὑβρισθέντας γάμους Ἑλένης μετελθεῖν. Alcæonis fr. VII. Τὰ τῶν τεκόντων ὡς μετέρχεται θεὸς Μιάσματα. H. Stephanus citat ex Antiphonte, μετέρχομαι τὸν φονέα τοῦ πατρός. Idem valet μέτειμι supra 267.

977. * Αἰσχυντήρ. *Qui dedecore afficit. Stuprator*. Homer. Od. Θ. 26. Ἄρης—πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ἤσχυνε καὶ εὐνήν Ἡφαίστοιο Φάνακτος. Stephanus laudat Lysiam, τοῖς παρὰ τοὺς νόμους τὰς ἀλλοτρίας καταισχύνοισι γυναῖκας. Sic Agam. 392. ἤσχυνε ξενίαν τράπεζαν κλοπαῖσι γυναικός. 1354. δόμων καταισχυντήρσι, i. e. Ægisthō et Clytæmnestra.

978. Μάομαι. *Comminiscor*. Supra 40.

Ibid. Στύγος. *Odium. Res odiosa*. Supra 387. Gloss. Theb. 650.

980. Τέως. *Aliquamdiu. vel Olim*. Plato Comicus ap. Schol. Aristoph. Nub. 109. ὦ θεῖε Μόρυχε, τέως μὲν εὐδαίμων ἔφυσ. Eupolis ap. Stob. XLIII. p. 239. Ἡμεῖς μὲν οὐχ οὕτω τέως ᾤκοῦμεν, ὦ γέροντες.

Antiphanes ap. Ath. VI. p. 224. D. Ἐγὼ τέως μὲν ᾠήμην τὰς Γοργόνας εἶναι τι λογοποίημα. Aristoph. Plut. 835. καὶ γὰρ μὲν ᾠήμην, οὗς τέως εὐεργέτησα δεομένους, ἔξειν φίλους. Plato Rep. p. 330. D. καταγελωμένοι τέως, τότε δὲ κ.τ.λ. Cui simile est ap. Herodot. I. 11. ὁ δὲ Γύγης τέως μὲν ἀπεθώμαζε τὰ λεγόμενα· μετὰ δέ, ἰκέτευε κ.τ.λ. cf. c. 82. et VI. 112. fin. Eurip. Heracl. 727. ἐγὼ δ' οἶσω τέως, *tamdiu*. Thucyd. VI. 61. τέως μὲν ἐζήτουν τὸν Ἀλκιβιάδην, *aliquamdiu*. Exempla ex Platone protulit Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 256. Locutio autem est elliptica; nam revera significat τέως *tamdiu*, et supplendum est ἕως in apodosi sententiæ. Aristoph. Pac. 31. Ἐρεῖδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων Τέως, ἕως σαυτὸν λάθοις διαρράγεις. Alia ex Aristophane congressit Scholiasta Platonis p. 85. ed. Ruhnken.

981. Μύραινα. *Muræna*. (Angl. *a lamprey*.) Primam producit: Epicharmus Athen. VII. p. 312. C. Οὔτε γόγγρων τις παχίων, οὔτε μυραινᾶν ἀπῆς. versus est tetrameter trochaicus. Nicander ibid. D. Μυραίνης δ' ἔκπαγλον. Ex murænæ autem cum vipera coitu, genus murænarum nasci, quarum morsus erat letalis, tradit Andreas περὶ Δακετῶν ibidem citatus. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Ran. 478. Hinc ad hominem malignum translatum est nomen. Photius, Μύραινα: καταφερής. (Suidas κατωφερής. utrumque probum.) ἀπὸ τοῦ ζῴου. Ὡ πρόδοτι, καὶ παραγωγέ, καὶ μύραινα σύ. ubi tamen non tam καταφερής significat, quam δηκτήριε. Hesych. Μύραινα: ἐπὶ τοῦ κακοῦ ἐλέγετο, ὡς ἔχιδνα. Utrumque, sicut Noster, conjunxit Aristophanes Ran. 473. Ἐχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἢ τὰ σπλάγχνα σου Διασπαράξει, πλευμόνων θ' ἀνθάψεται Ταρτησία μύραινα. Sophocl. Ant. 530. Σὺ δ', ἢ κατ' οἶκους, ὡς ἔχιδν', ὑψημένη, Λήθουσά μ' ἐξέπινες. Eurip. Alc. 309. Ἐχθρὰ γὰρ ἢ ἰπιούσα μητρὶά τέκνοις τοῖς πρόσθ', ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα. Andr. 271. Ἄ δ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω, Οὐδὲις γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω Κακῆς. Vid. Valckenaer. ad Eurip. Phæn. 1030. Cum his confer Agam. 1022. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος Τύχοιμ' ἄν; ἀμφίσβαιναν, ἢ Σκύλλαν τινα—;

982. Σήπω. *Putrefacio*. Homer. Il. Ω. 414. οὐδέ τί φοι χρῶς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ ἔσθουσ'. Eurip. Phaeth. fr. IX. ἐν φάραγγι

σῆπεται νεκός. Etymologus deducit a σῆς, *vermis*. Radix fuit σάω, unde σαπρός, σαθρός.

983. Ἑκατι. *Propter*. Supra 430.

984. Εὐστομέω. *Recte eloquor*. Sensu diverso Sophocl. Œd. C. 18. εὐστομοῦσ' ἀηδόνες. i. e. καλῶς ᾄδουσι. De locutione τύχω μάλ' εὐστομῶν, vid. supra ad v. 12.

985. Ἄγρευμα. *Captura*. Theb. 603. sed in hoc loco significat ὄργανον ἀγρευτικόν. Schol. Ἄγρευμα: δίκτυον. Agam. 1015. Ἐντὸς δ' ἂν οὔσα μορσίμων ἀγρευμάτων. Eum. 459. ἀλλά νιν κελαινόφρων ἐμὴ Μητῆρ κατέκτα, ποικίλοις ἀγρεύμασι Κρύψασα. Hæc vestis dicitur δίκτυον Αἴδα Agam. 1084.

Ibid. * Ποδένδυτος. *Quo pedes circumdantur*. Fortius videtur quam ποδήρης, *ad pedes usque pertinens*. Mox, ποδιστήρας πέπλους.

986. Δροίτη. *Vas balneatorium*. Vid. Gloss. in Agam. 1518. Etymologi et Eustathii locos, istic laudatos, Stanleius protulit ad hunc versum.

Ibid. * Κατασκήνωμα. *Integumentum*. Eum. 629. a Stanleio citatus; Τὰ πλείστ' ἀμείνον' εὐφροσιν δεδεγμένη Δροίτη, περῶντι λουτρά, καπὶ τέρματι Φᾶρος παρεσκήνησεν, ἐν δ' ἀτέρμονι Κόπτει πεδῆσασ' ἄνδρα δαιδάλω πέπλω.

987. * Ποδιστήρ. *Pedes constringens*. Modum narrat Schol. τοὺς πλέον τῶν ποδῶν καθήκοντας. Xenoph. Anab. III. 4. 21. νυκτὸς ἵπποι αὐτῶν δέδενται, καὶ ὡς ἐπιτοπολὺ πεποδισμένοι εἰσὶ. Vid. Sturzii Lex. Xenoph.

988. Φηλήτης. *Fallax*. Hesych. Φηλήτησι: λησταῖς. Idem, Φηλήτης: κλέπτης, ληστής. A vero aberrat Hemsterhusius ad Polluc. IX. p. 1120. qui et φιλήτης, et φηλήτης probat; et illud quidem, quod latrones “ osculis amplexuque benigno deceptos homines trucidarent.” Citat autem Senecæ locum Ep. 51. *Voluptates præcipue exturba, et invisissimas habe, latronum more, quos Philetas Ægyptii*

vocant: in hoc nos amplectuntur, ut strangulent. Laudat item Menandri fragmentum, δὲ οἰκίας Φηλῶν (s. φήλων) γερόντων, ὡς λέγεις, ἀβελτέρων. Confer notata.

989. Ἀπαιόλημα. *Fraus. i. e. qui fraudat: res pro persona; sicut supra 959.* Aristoph. Nub. 726. Stanleio laudatus; Εὐρητέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικός, Καπαιόλημα. Hesych. Ἀπαιόλημα: ἀποκάθαρμα, ἢ ἀποπάτημα (ἀπάτημα Abresch. ex Schol.) ἢ ἀποπλάνημα. Σοφοκλῆς. Idem, Ἀπαιόλη: ἀπάτη, ἀποστέρησις. Αἰσχύλος Περῶραιβοῖς. Eustathius in Il. B. p. 352, 34. a Sopingio adlatus; ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος αἰόλλω, καὶ ἀπαιόλη γίνεται, ἢ ἀπάτη, καὶ ἀποστέρησις. Αἰσχύλος. Τέθνηκεν αἰσχροῦς χρημάτων ἀπαιόλη. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ἀπαιόλημα, τὸ ἀποπλάνημα καὶ ἀποκάθαρμα. ὁ καθαρολογήσας ἐν σαφηνείᾳ Σοφοκλῆς, ἄλημά τε ἀπλῶς τὸν δόλιον καὶ αἰμύλον Ὀδυσσεά λέγει. (Aj. 381.) Lex. ap. Bekker. p. 419, 13. Ἀπαιόλημα: ἀποπλάνημα, ἀποκάθαρμα. ἢ θεόν τινα ἀπατητικόν. Confer Lobeck. ad Ajacis locum p. 280. Sic Ulysses dicitur πάνσοφον κρότημα, (Valckenaer. in Adoniaz. p. 357.) κήδευμα pro κηδεμών, et alia ejusmodi.

*Ibid. * Ἀργυροστερῆς. Argento privans.* Sic ὀμματοστερῆς Eum. 938. ἠλιοστερῆς Sophocli. Œd. C. 314. omnia sensu activo. Cf. Glossar. ad 247.

990. Νομίζω. *Utor.* Supra 95. Abreschius laudat Eurip. Alcmæon. XIII. 2. τοὺς νομίζοντας τέχνην. Pindar. Isthm. II. 56. ἵπποτροφίας νομίζων.

991. Θερμαίνω. *Calefacio; gaudio sc:* Sophocli. Aj. 477. Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν, Ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται. Eurip. El. 404. χαρᾷ Θερμαινόμεσθα καρδίαν. Sic Agam. 464. πυρωθέντα καρδίαν.

996. Μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ. Oresten innui putat Butlerus, cujus in vultu quædam insanix vestigia jamjam videt Chorus. Hoc tamen vix concordat cum iis quæ postea loquitur Chorus ad v. 1020. Forte intelligendus est Ægisthus; sed nihil definitio. Agam. 1540. μίμνει δέ, μίμνοντος ἐν χρόνῳ (θρόνῳ Elmsl.) Διός, | παθεῖν τὸν ἔρξαντα.

998. Βάπτω. *Tingo*. Abreschius confert Prom. 888. (ubi vid. Glossar.) Sophocl. Aj. 94. Lycophr. 1121. Εἰς σπλάγχυν' ἐχίδνης αὐτόχειρ βάψει ξίφος. Sed hæc sunt in sensu plane diverso. Recte Butlerus, "hæc vestis testatur se ab Ægisthi ense tinctam esse."

999. Κηκίς. *Id quod tingit*. Supra 262. Συμβάλλεται autem *concurrit*.

1000. Ποίκιλμα. *Vestis acu picta, sive variis coloribus tincta*. Vid. Gloss. in Agam. 896. De ipsa pictura Homerus Il. Z. 294. πέπλον—Ὅς κάλλιστος ἔην ποικίλασιν.

1004. Ἄζηλος. *Non invidendus*. Gloss. in Prom. 146. φρουρὰν ἄζηλον ὀχῆσω.

1005. Ἄσινῆς. *Illæsus*. Eum. 315. prout recte edidit Burgesius, Τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ' Οὐτίς ἐφέρπει μῆνις ἀφ' ἡμῶν, Ἄσινῆς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ. ubi legendum suspicatur aliquis ἄσινῆ. Dioscorides Anthol. p. 235. Εὐαίων' ἄσινῆ τείνοις βίον. Confer Gloss. in Theb. 826.

1006. Διὰ παντός. *Ad finem usque*; Prom. 290. τοὺς σοὺς δὲ πόνους Χρηζῶ διὰ παντός ἀκούσαι. Eum. 972. Νικᾶ δ' ἀγαθῶν Ἔρις ἡμετέρα διὰ παντός. Eurip. Alc. 908. ἐξὸν ἀτέκνοις Ἀγάμοις τ' εἶναι διὰ παντός. Conf. Iph. T. 1117. Thucyd. I. 85. II. 93. VII. 61. Gloss. vet. Διὰ παντός: *Sempiternum: per ævum*.

Ibid. Ἄτιμος. *Impunitus*. ἀτιμώρητος, Schol.

1008. Ὅποι τελεῖ. *Ad quem finem devenient*. Theb. 656. Τάχ' εἰσόμεσθα τὰπίσημ' ὄπη τελεῖ. Ald. et Rob. ὄποι, quod repositum velim. Suppl. 611. Ἐνισπε δ' ἡμῖν ποῖ κεκύρωται τέλος, Δήμου κρατούσα χεῖρ ὄποι πληθύνεται. vid. supra 521. Infra 1062. Eurip. Tro. 1036. Ἴν' εἰδῆς οἱ τελευτήσω λόγον.

1009. Ἦνιοστροφέω. *Aurigo*. Eurip. Phœn. 176. ἄρμα λευκὸν ἠνιοστροφεῖ. Substantivo, ἠνιοστρόφος, utitur Sophocles El. 731. Ceterum Stanleius confert Prom. 908. Ἐξω δὲ δρόμον φέρομαι, λύσσης Πνεύματι μάργω, γλώσσης ἀκρατής.

1011. Δύσαρκτος. *Ægre regendus*. Contra in Pers. 197. χ'ἢ μὲν τῆδ' ἐπυργούτο στολῆ, Ἐν ἡνίασι τ' εἶχεν εὐαρκτον στόμα.

1012. Ὑπορχέομαι. *Ad cantum saltare*. Proclus Chrestom. p. 345. Ὑπόρχημα δέ, τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾄδόμενον μέλος ἐλέγετο. καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. (vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 592. β.) Quartus pæon, ὁ ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μακράς, dicebatur ὑπορχηματικός, quia aptus saltantibus videbatur: Schol. Hephæst. p. 161. ubi vid. Gaisford. Lucian. de Salt. T. II. p. 278. τὰ γούν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις (in Delo ad tibiam peractis) ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο. Etymol. M. p. 690, 7. ὑπορχήματα, ἅτινα πάλιν ἔλεγον ὀρχούμενοι καὶ τρέχοντες κύκλω τοῦ βωμοῦ, καιομένων τῶν ἱερείων. Athenæus XIV. p. 631. C. ἡ δὲ ὑπορχηματικὴ ἐστίν, ἐν ἣ ᾄδων ὁ χορὸς ὀρχεῖται. Hinc satis defenditur hujus loci lectio vulgata ᾄδειν. Conferri potest Eustathius ad Od. Θ. p. 1597, 18. ex Athenæo proficiens.

1013. Ἔως. *Dum*. Vid. Gloss. in Pers. 434. Agam. 1410.

1015. Θεῶν στύγος. *Diis invisa*. Theb. 650. ὦ θεομανέστε καὶ θεῶν μέγα στύγος. ubi vide Gloss. Supra 978. Eum. 641. ὦ παντομισῆ κνώδαλα, στύγη θεῶν.

1016. Φίλτρον. *Incitamentum, proprie amoris, hic vero τόλμης*. Schol. καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς τόλμης φημὶ τὸν Ἀπόλλωνα χρῆσασθαί μοι.

Ibid. Πλειστηρίζομαι. *Maximi æstimo*. Notior forma erat πλειστηριάζειν, quod idem valet ac ἀνατιμᾶσθαι, καὶ τὸ τῷ πλείον ὄντι θέλειν πιπράσκειν, teste Polluce VII. 14. Conf. auctores adlegatos ad Hesych. v. Πλειστηριαζόμενος. Recte igitur Schol. interpretatur, κανχῶμαι.

1017. Πυθόμαντις. *Pytho oracula edens*. Sophocl. Œd. T. 965. Τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν.

1020. Ἐφίκνεομαι. *Adsequor*. Hesych. Ἐφικνεῖται: καταλαμβάνει. Ἐφικνούμενος: νοῶν. Cum genitivo construitur. Adpositum est quod ex Isocrate citat H. Stephanus in Thesouro T. I. p. 1684. E.

τότε μὲν γὰρ ᾠμὴν ἀξίως δυνήσεσθαι περὶ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν· νῦν δὲ οὐκ ἐφικνοῦμαι τοῦ μεγέθους αὐτῶν, ἀλλὰ πολλά με διαπέφευγεν ὧν διανοήθην. et Demosth. ὅλως δὲ οὐδ' ἂν εἰς ἐφικέσθαι τῷ λόγῳ δύναίτο τῶν ἐκεῖ κακῶν ὄντων. Ceterum τόξῳ metaphoricè posuit, sicut in Agam. 611. Ἐκυρσας, ὥστε τοξότης ἄκρος, σκοποῦ, quod notavit Butlerus: vide ibi Glossarium.

1022. Θαλλός. *Ramus viridis*, olivæ sc: quem gerere solebant supplices. Hesych. Θαλλός: κλάδος ἐλαίας. Eurip. Suppl. 10. Ἴκτῆρι θαλλῷ. Eumen. 43. Orestem depingit Pythia, νεοσπαδὲς ξίφος ἔχοντ', ἐλαίας θ' ὑψιγέννητον κλάδον, Λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον, Ἀργῆτι μαλλῷ. Confer Sophocl. Œd. T. 3. ubi vide Musgravii notata; qui tamen falsus est de εἰρεσιώνῃ, quæ a ramo supplicatorio longe erat diversa. Hos autem ramos gestabant qui oraculum Delphicum ob aliquod infortunium consulturum ibant. Herodot. VII. 141. quum Athenienses responsum sinistrum tulissent, Timon Delphicus συνεβούλευέ σφι, ἰκετηρίας λαβοῦσι, δεύτερα αὐτῖς ἐλθόντας χρᾶσθαι τῷ χρηστηρίῳ ὡς ἰκέτας.

1023. Ἰδρυμα. *Delubrum*. Gloss. in Agam. 330. μεσόμφαλον. Gloss. in Theb. 744. Templum dicitur ἄσπεος ὀμφαλὸς Pindar. Dithyr. fr. p. 50. Vid. Boeckh. in Mus. Crit. Cantab. T. II. p. 620.

1024. Ἄφθιτος. *Immortalis*. Schol. πυρός τε φέγγος: τὸ ἐν Παρνάσσῳ. Virg. Æn. II. 297. *Æternumque adytis effert penetralibus ignem*. Stanleius citat Callim. H. Apoll. 83. de hoc igne sempiterno abiete sola nutrito: item Plutarch. Num. p. 66. qui memorat πῦρ ἄσβεστον Πυθοῖ καὶ Ἀθήνησιν, et Strabon. IX. p. 396. ὁ τε ἀρχαῖος νεὼς ὁ τῆς Πολιάδος, ἐν ᾧ ὁ ἄσβεστος λύχνος. Extinctus fuit hic ignis, templo a Medis incenso, bello item Mithridatico atque Romanorum civili. Lucernarum perennium catalogum satis amplum ex Liceto protulit Hoffmannus in Lexico v. *Lucerna*.

1029. Ἀλήτης. *Erro*. Agam. 1253. Φυγὰς δ' ἀλήτης, τῆσδε γῆς ἀπόξενος, Κάτεισιν.

1030. Κλήδων. *Fama*. Supra 498.

1031. Ἐπιζεύγνυμι. *Obstringo. Proprie equos curribus adligo.* Eum. 404. Πώλοισ ἀκμαίοις τόνδ' ἐπιζεύξασ' ὄχον.

1032. Φημή. *Vox. Omen quod per vocem fiebat.* Vid. ad Prom. 495.

Ibid. Ἐπιγλωσσάομαι. *Lingua ominor.* Gloss. in Prom. 964.

1034. Εὐπετώσ. *Facile, vel Fauste.* Vid. ad Pers. 99.

1035. Γοργόνες. Gloss. in Prom. 824. Δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυγεῖς. Eum. 48. de Furiis, Οὔτοι γυναῖκας, ἀλλὰ Γοργόνας λέγω. Apollodorus II. 4. εἶχον δὲ αἱ Γοργόνες κεφαλὰς μεν περιεσπειραμένας φολίσσι δράκόντων. Hæc dedit Stanleius. Vid. Athen. V. p. 221. A. B.

1036. Φαιοχίτων. *Pulla veste indutus.* Stanleius laudat. Pausan. VIII. 34. de Eumenisi, ταύτας τὰς θεάς, ἠνίκα τὸν Ὀρέστην ἔκφρονα ἔμελλον ποιήσειν, φασὶν αὐτῷ φανῆναι μελαίνας. Diog. Laert. VI. 102. de Menedemo Cynico, cui, Furiis imitanti, χιτῶν erat φαιὸς ποδήρης. (conf. Suid. in v. Φαιός.) Strabon. III. p. 175. de incolis Cassiteridum, qui Furiis similes describuntur, μελάγχλαινοι, ποδήρεις ἐνδεδυκότες χιτῶνας. et Eumen. 52. φαιὸς autem erat color compositus ex nigro et albo, qualis erat murium, (Angl. *dun*) teste Etymologo, quem citat Stanleius.

Ibid. * Πλεκτανάω. *Spiris implico.* Theb. 490. Ὀφέων δὲ πλεκτάναισι περιδρομον κύτος. vid. supra 246. πλεκτάνην κάπνου dixit Aristoph. Av. 1714. πλεκτάνην πυρός noster in Orithyia. πλεκτάναι dicuntur polypodum cirri vel brachia. Furiarum *intorti capillis angues* memorantur multis in locis, a nemine tamen ante Æschylum, qui primus σφισὶ δράκοντας ἐποίησεν ὁμοῦ ταῖς ἐν τῇ κεφαλῇ θριξίν εἶναι, teste Pausania I. 28. a Stanleio adlegato.

1039. Στροβέω. *Circumago.* Supra 197. Hesych. Στροβῆσαι: ἐκφοβῆσαι.

1041. Ἐγκοτος. Supra 387. κύνες, supra 911.

1042. Ποταίνιος. *Recens.* Gloss. in Prom. 102.

1044. Πληθύω. *Abundo.* Agam. 842. ὡς ἐπλήθουν λόγοι. Suppl. 599. Δημοῦ κρατοῦσα χεῖρ ὅπου πληθύνεται. Lege πληθύνεται. Nempe tres erant Furiaë; Orestes vero, qui jam insanire cœperat, plures videt.

1046. De nominativo pendente alibi dictum; sed conferri debet Eurip. Iph. T. 954. Ἐλθὼν δ' ἐκέισε, πρῶτα μὲν μ' οὐδεὶς ξένων Ἐκῶν ἐδέξαθ', ὡς θεοῖς στυγούμενον.

1050. Ἄλλ' εὐτυχοίης. "Nostrum aperte imitatus est Sophocles Œd. T. 1492. Ἄλλ' εὐτυχοίης καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ Δαίμων ἀμείνων ἢ μὲ φρουρήσας τύχοι. Et sic ἄλλ' εὐτυχοίτην Eurip. Iph. A. 716. 1557. Iph. T. 841." ABRESCH.

1051. Καίριος. *Opportunus.* Supra 574. Gloss. in Theb. 1. Vel significat *mortalis*, sicut in locutione καιρία πληγή. Vid. ad Ag. 1263. Ceterum post hunc versum e scena furibundus se proripit Orestes; quod monet Butlerus.

1054. * Γονίας. *Ventus ex γόνῳ vel γονῇ spirans. i. e. ex familiæ stirpe.* Ventorum nomina in ίας desinentia ab aliis nominibus formantur: e. g. Ἐλλησποντίας Herodot. VII. 188. sic dicebant Solanum incolæ litoris Magnesii, quia ab Hellesponto flabat. Στρυμονίης ἄνεμος κυματίας ibid. VIII. 118. qui a Strymone spirans fluctus excitabat. Καικίας sic dictus quia a Καϊκῷ ποταμῷ flabat, testibus τῷ Τεχνικῷ ap. Eustath. in Il. M. p. 890, 17. Hesychio v. Καϊκίνης, (ubi legendum Καϊκίης.) ἐτησίαι, venti annui, omnibus noti. Phrynichus App. Soph. p. 55, 25. Ὀρνιθίας χειμών: ὃν οἱ ὄρνιθες προσημαίνουνσι— Ἀριστοφάνης ὡσπερὲν χειμών ἄρα Ὀρνιθίας εἰς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας. (Ach. 876.) Hinc facete in Eq. 434. quum Cleon vento se comparasset, Chorus exclamat, ἄθρει, καὶ τοῦ ποδὸς παρίει, Ὡς οὗτος ἤδη Καικίας καὶ Συκοφαντίας πνεῖ.

1055. * Παιδοβόρος. *Nativorus.* Agam. 1490. πάχνα κουροβόρω. "In usu sunt" inquit Valckenaerius ad Eurip. Phœn. p. 428.

“ἀνδροβόρος et ἀνδροβρώς. Thyestes fuit παιδοβόρος, ut Saturnus dicitur παιδοβρώς.” Hac voce παιδοβρώς utitur Lycophron 347.

1058. * Λουτροδάϊκτος. *Balneo occisus.* Vid. Agam. 1077. Eurip. El. 157.

1060. Τρίτος σωτήρ. Nempe Orestes. Jovem intelligit Spanhemius ad Aristoph. Plut. 1176. ut in Eum. 756. Παλλάδος καὶ Λοξίου Ἑκατι, καὶ τοῦ πάντα κραινοντος τρίτου Σωτήρος. Suppl. 27. Καὶ Ζεὺς σωτήρ τρίτος. Vid. Gloss. in Agam. 237. Et inest fortasse allusio quædam ad Jovem Sospitatorem.

1062. * Μετακοιμίζομαι. *Interquiesco.* Sicut apud Homerum μεταπαύομαι. Il. P. 373. μεταπανόμενοι δὲ μάχοντο. Vel simpliciter *post quiesco*, ut μετακλαίειν est *post lacrymare*; Iliad Λ. 763.

FINIS GLOSSARII IN CHOEPHOROS.

INDEX
IN
GLOSSARIUM.

A.

- Ἄγαλμα 194.
ἀγείρω 628.
ἀγέλαστος 27.
ἀγκάλη 579.
ἀγλαΐσμα 187.
ἄγος 578.
ἄγρευμα 985.
ἀδειμάντως 759.
ἀδειμάτως *ibid.*
ἄζηλος 1004.
ἀήτης 386.
ἀθέρμαντος 619.
αἰγίς 584.
αἵματα 60.
αἱματοσταγής 829.
αἰνέω 703.
αἶνιγμα 874.
αἰνοπάτηρ 309.
αἰρέομαι 920.
αἰσχυντήρ 977.
αἴτιος 266.
αἰχμή 620.
αἰών, *vita*, 467.
ἀκμάζει 714.
ἄκρατος 570.
ἀκτή 710.
ἀλήτης 1029.
ἀλκῆ πεποιθώς 230.
ἄλλ' εὐτυχοίης 1050.
ἀμανρός 151. 840.
ἀμείβομαι 780.
ἀμείβω 563.
ἄμισθος 721.
ἄμός 422.
ἄμοτος 464.
ἀμυγμός 22.
ἀμφίβληστρον 485.
ἀμφιθαλής 388.
ἀμφιλαφής 325.
ἀμφίπτολις 68.
ἀμφιταρβής 540.
ἀμφιχάσκω 538.
ἀνάγκα ἀμφίπτολις 68.
ἀνάκτωρ 351.
ἀναλυτήρ 152.
ἀναπτερόω 223.

- ἀναστατήρ 297.
 ἀναφέρω 441.
 ἀνδροδάϊκτος 847.
 ἀνδροκμής 876.
 ἀνδρών 700.
 ἀνήκεστος 509.
 ἀνταῖος 580.
 ἀνταλλάσσομαι 127.
 ἀντίδουλος 129.
 ἀντικρυς 186.
 ἀντλέω 736.
 ἀνύτομαι 845.
 ἄνω, perficio, 786.
 ἀπαιόλημα 989.
 ἀπείργω 561.
 ἀπέρωτος ἔρωσ 591.
 ἀπεύχετος 149. 615.
 ἀποζεύγνυμι 664.
 ἀποπτύω 191.
 ἀπορφανίζω 243.
 ἀποστατέω 812.
 ἀποψιλώ 683.
 ἀπριγδόπληκτος 419.
 ἀπροβούλως 610.
 ἄπτω μάχην 855.
 Ἄρειος 417.
 ἀργυροστερής 989.
 ἀρκούντως ἔχει 879.
 ἀρτίκολλος 572.
 ἀρχικός 254.
 ἄσαντος 416.
 ἀσινής 1005.
 ἄσκοπος 802.
 ἀσσύτερος 420.
 ἀστρόφοις ὄμμασι 93.
 ἄτιμος cum genitivo 402.
 ——— impunitus, 1006.
 ἀτρίακτος 333.
 αὐταρκής 745.
 αὐτέω 868.
 αὐτή 556.
 αὐτόκωπος 157.
 αὐτὸς ἐκεῖνος 202.
 αὐτὸς οὗτος ibid.
 αὐτόφορτος 663.
 ἄφερκτος 440.
 ἄφθιτον πῦρ 1024.
 ἄφραστος 180.
 ἀχάλκευτος 486.
 ἀχηνία 295.
 ἀωρόνυκτος 31.
 Æschyli Πρόπομποι 21.
 Anastrophe 70.
 B.
 Βαθύζωνος 163.
 Βακχεία 686.
 βαλός 563.
 βάπτω 998.
 βαρύδικος 923.
 βλέπων, vivens, 831.
 βοτόν 741.
 βούθυτον ἡμαρ 255.
 βούλιος 660.
 βρίζω 884.
 βροτοστυγής 46.

βρύω 58.

βυσσόφρων 640.

Γ.

Γαμήλευμα 614.

γάποτος 91. 158.

γέ, *scilicet*, 89.

γέρων, *vetustus*, 792.

γήρημι 895.

γλώσσης χάριν 260.

γνάθος morbi 274.

γναφεύς 748.

γοητής 808.

γονίας 1054.

Γοργόνες 1035.

γράφεσθαι ἐν φρεσὶ 443.

γραφὴ vestium 226.

γυναικόβουλος 616.

Δ.

Δάημι 594.

δαίζω 390.

δαιμονάω 558.

δαιμονίζομαι *ibid.*

δαίμονος πειρῶμαι 506.

δαίω 851.

δάκος 523.

δακρύνω ὑφ' εἰμάτων 75.

δαλός 598.

δάφουινος 598.

δεσπόσυνος 929.

δι' αἰῶνος 24.

διὰ παντός 1006.

δι' ὠτῶν 51.

διαλγής 62.

διαμπερές 374.

διανταῖος 178. 360.

διαπόντιος 346.

διαφέρω 62.

διαρρύδην 61.

Δίκα θυγατὴρ Διός 936.

δικάστης 114.

δίκην 189.

δικηφόρος 114.

δίφροντις 190.

διψάω 744.

διώκων, ὁ, 975.

δμωαὶ γυναῖκες 78.

δνοφερός 797.

δολιόφρων 934.

δορίτμητος 341.

δορύζενος 554.

δορυσθενής 154.

δράσαντι παθεῖν 307.

δριμύς 386.

δροίτη 986.

δύα 435.

δύσαρκτος 1011.

δύσθεος 518.

δυσμαθέω 219.

δύσοιμος 932.

δυσπάλαιστος 680.

δυστερπής 271.

δυσφιλής 1045.

δυσχείμερος 265.

δύσχιμος 180.

E.

- Ἐγκοτέω 37.
 ἔγκοτος 387. 911. 1041.
 ἐδώλιον 64.
 εἰδότης καλούμεθα 195.
 εἶεν 645.
 εἰκάζω 623.
 εἰκώς 552.
 εἰς ἓν 293.
 εἰς τὸ πᾶν 672. 926.
 εἶχε, poterat, 193.
 ἐκ μητρός 416.
 ἐκ νυκτῶν 282.
 ἐκ φρενός 101.
 ἑκατι 207. 430. 983.
 ἐκδρακοντοῦμαι 542.
 ἔκει, in Orco, 353.
 ἐκεῖνος αὐτός 202.
 ἐκπαγλέομαι 211.
 ἔκπαγλος 541.
 ἐκπέραμα 643.
 ἐκπλαγῆναι 227.
 ἐκποδών 18. 681.
 ἐκφορά 424.
 ἐλατήριον 955.
 ἐλέγχω 838. 906.
 ἐλκαίνω 830.
 ἔμμοτος 464.
 ἔμπας 384.
 ἔμπορος 649.
 ἐμπρέπω 350.
 ἐν γένει 281.
 ἐν ἔργῳ 156.
 ἐν κακοῖς γελαῖν 216.
 ἐν μέρει 326.
 ἔνδον γενέσθαι 227.
 ἔννομος 476.
 ἐντελής 244.
 ἐντὸς ἑαυτοῦ 227.
 ἐξ ὕπνου 30.
 ἐξαλείφω 496.
 ἐξέσθω 275.
 ἐξηγέομαι 112.
 ἐξορθιάζω 265.
 ἔξω δρόμου 507.
 ἔξω πηλοῦ 685.
 ἐπαγγέλλω 207.
 ἐπακρίζω 919.
 ἐπανατέλλω 276.
 ἐπαμβατήρ 274.
 ἐπανθίζω 144.
 ἐπάργεμος 653.
 ἐπασσυτεροτριβής 420.
 ἐπαῦτέω 814.
 ἐπεῖ, ex quo, 599.
 ἐπεὶ τί —; 207.
 ἐπεικάζω 12. 559. 963.
 ἐπεικώς 657.
 ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῇ 870.
 ἐπιγλωσσάομαι 1032.
 ἐπιζεύγνυμι 1031.
 ἐπιθεάζω 842.
 ἐπιθοάζω *ibid.*
 ἐπίκοτος 618.
 ἐπιπάλλω 156.
 ἐπιρροθέω 421.

- ἐπίσκοπος 120.
 ἐπιστέλλω 764.
 ἐπίστρεπτος 344.
 ἐπιτύμβιος 328.
 ἐπίφορος 799.
 ἐπολολύζω 929.
 ἐποπτεύω 1. 482. 972. 1050.
 ἐπώνυμος 184.
 ἐπωπάω 681.
 ἔρκειος 553. 641.
 Ἐρμῆς πομπαῖος 612.
 — χθόνιος 1. 715.
 ἔρυμα 148.
 ἐσηγον αἴσαν pro ἦγον ἐς
 αἴσαν 70.
 ἔσθω 275.
 ἐσταλμένος 754.
 ἔστιν ἔχον pro ἔχει 233.
 εὐβόλως 684.
 εὐδειπνα 477.
 εὐθήμων 78.
 εὐθοῖνος 251.
 εὐμορφος 483.
 εὐνις 241. 781.
 εὐξύμβολος 164.
 εὐόρκωμα 888.
 εὐπετῶς 1034.
 εὐπρόσωπος 956.
 εὐσκοπος 682.
 εὐστομέω 984.
 εὐφημος 573.
 ἔφεδρος 853.
 ἐφετμή 294. 673.
 ἐφικνέομαι 1020.
 ἐφίμερος 827.
 ἔφλαδον 26.
 ἐφοδεύω 716.
 ἔχιδνα 241.
 ἔως 1013.
- Z.
- Ζημία 269.
- H.
- Ἡλιξ 598.
 ἡμερεύω 698.
 ἡνιοστροφέω 1009.
 ἦσω 555.
- Θ.
- Θαλλός 1022.
 θεμίστως 634.
 θερμαίνω 991.
 θερμολουσία 658.
 Θεστιάς 596.
 θεωρός 240.
 θηλυκρατής 590.
 θῆλυν ἀρσένος τε γόνον 495.
 θηρίων γραφή 226.
 θρέομαι 957.
 θροέω 815.
 θρόμβος 526.
- I.
- Ἴαλτός 20. 490.
 -ias, ventorum nomina in, 1054.
 ἴδρυμα 1023.

ἰσόμοιρος 313.
 ἰνγμός 24.
 ἰχνοσκοπέω 222.

Κ.

Καθάρματα 92.
 καθαρμός 1046.
 καὶ πῶς; 764.
 καινίζω 485.
 καίριος 574. 1051.
 καλύπτρα 797.
 καναχές 146.
 καρανόω 521. 693.
 κατ' ἄκρας 679.
 κατὰ στόμα 565.
 καταινέω 694.
 κατάπτυστος 622.
 κατασκαφή 45.
 κατασκήνωμα 986.
 καταφθορά 205.
 κατέρχομαι 3.
 κατορθόω 505.
 κεδνός 689.
 κεκλαυμένος 719.
 κεκλήντο 315.
 κελαινούμαι 407.
 κέλευθος 343.
 κήδειος 81. 220. 531.
 κηκίς 262. 991.
 κηροσπάθητος 226.
 κήρυξ Mercurius 159.
 κηρύσσω θεούς 118.
 κιγχάνω 612.

κινύσσομαι 190.
 Κίσσιος 417.
 κίω 68.
 κληδών 498. 1030.
 κλυδώνιον 177.
 κλωστήρ 500.
 κνισωτός 478.
 κνώδαλον 579.
 κομίζω 256.
 κομμός 417.
 κόπανον 847.
 κόρση 276.
 κρείσσω χρυσοῦ 366.
 κρεκτός 808.
 κρίνω 535.
 κριτῆς ὀνείρων 34.
 κρύβδα 171.
 κτίζω 435. 1047.
 κῦμα, *fætus*, 122.
 κύνες, *Furie*, 911. 1041.
 κυνόφρων 611.
 κυρέω 207.
 κυπτός 761.

Λ.

Λακίς 25.
 λακπατέω 632.
 λαμπάς 582.
 λαμπτήρ 530.
 λάξ πατέω 632.
 λάχος 355.
 λέβης 674.
 λειχήν 275.

λίβος 441.
 λινοφθόρος 25.
 λίψ 286.
 λιψουρία 744.
 λοιγός 396.
 λουτροδάϊκτος 1058.
 λοχίτης 756.
 λυμαντήριος 752.
 λύσσα 282.
 λύτρον 43.
 Lex talionis 307.

M.

Μαῖα 40.
 Μαίομαι 774.
 μάομαι 40. 596. 978.
 μάραγμα 369.
 μασχαλίζω 433.
 ματεύω 213. 879.
 μάτη 905.
 μεγασθενής 263.
 μείλιγμα 13.
 μελάγχμιος 9.
 μεταίτιος 94.
 μετακοιμίζομαι 1063.
 μέτειμι 267.
 μετέρχομαι 975.
 μέτοικος 672.
 μητρόθεν 599.
 μηχανοῤῥαφέω 215.
 μιάστωρ 931.
 μόριμος 355.
 μόρσιμον, τό, 97.

μοτόν 464.
 μοχλός 866.
 μύραινα 981.
 μυχός 440.
 Mammæ denudare 884.
 Meleagri historia 596.
 Mortuorum cœnæ 476.

N.

Νεάγγελτος 724.
 νεοκράς 338.
 νεοσσός 250.
 νηλεῶς 236.
 νῆστις 244.
 νομίζω, *usurpo*, 95. 990.
 νόμος 418.
 νοσφίζω 48. 432. 610.
 νοῦς ὀρᾶ 841.
 νύκτες 282.
 νυκτίπλαγκτος 517. 738.
 νύχιος 716.
 νωμάω 157.
 Nominativus pendens 513.

Ξ.

Ξιφηφόρος 575.
 Ξιφοδήλητος 717.
 Ξυνέμπορος 202.
 Ξυνόμνυμι 965.
 Ξυνωρίς 969.
 Ξυροῦ ἄκμη 870.

D D

Ο.

- Οἶκτος 405.
 ὄλολυγμός 381.
 ὀμανλία 590.
 ὀμήγυρις 8.
 ὀμματόω 841.
 ὀμόπτερος 168.
 ὄξυπενκῆς 630.
 ὄξύχειρ 21.
 ὀπάων 757.
 ὀπισθόπος 701.
 ὀπλίζομαι 537.
 ὀποι τελειῖ 1008.
 ὀπως μὴ cum futuro 250.
 ὄρεγμα 420.
 ὄρθιος 738.
 ὀρθόθριξ 29.
 ὄρμος 607.
 ὀρχέομαι de corde 161.
 ὀτοτύζω 321.
 οὐδὲν ὡς αὐτὸν πεύθεσθαι 836.
 οὐθαρ 525.
 οὐλα 885.
 οὐρανοῦχος 947.
 οὐρίζω 311. 914.
 οὐριος 800.
 οὐριοστάτης 807.
 ὀφθαλμὸς οἴκων 921.
 ὄψανον 527.
- Π.
- Παγκληρία 479.
 παιάν 145. 337.
 παιδοβόρος 1055.
 παλαίτερος 638.
 παλίμποινα 780.
 παλίντονος 155.
 πάλλομαι 404.
 πάμφθαρτος 290.
 πανάρκετος 63.
 πανδίκως 669.
 πάνδοκος 650.
 πανοιζύς 44.
 πανοίμοι 862.
 παντελής 552. 952.
 πάομαι 185.
 παρὰ θεῶν 116.
 παραίτιος 897.
 παρ' οὐδέν 687.
 παρανικάω 591.
 παρασταδόν 970.
 πατροστερής 247.
 παχυνόω 77.
 πεδαίχμιος 581.
 πεδάορος 582.
 πεδάρσιος 832.
 πεδοβάμων 583.
 πειρά 847.
 πεισίβροτος 356.
 πέλανος 86.
 πεπραμένος 126.
 περιδείπνον 476.
 Περσέως καρδία 817.
 πευκήεις 381.
 πίομαι 570.
 πιπράσκω, *prodo*, 902.

- πισσῆρης 262.
 πιστά 391.
 πίστωμα 964.
 πλάστιγξ 214.
 πλειστηρίζομαι 1016.
 πλεκτανάω 1036.
 πλεκτή 242.
 πλέκω 214.
 πλεύρωμα 674.
 πληθύω 1044.
 πλημμυρίς 180.
 πλόκαμος θρεπτήριος 6.
 πλουτογηθής 788.
 πνέω κότον 939.
 ποδαπός 567. 645.
 ποδένδυτος 985.
 ποδιστήρ 987.
 ποδώκης 568.
 ποι; participio subaudito, 720.
 ποίκιλμα 1000.
 Ποινά 934.
 πολεμίστρια 418.
 πολιssonόμος 851.
 πολυκρατής 400.
 πολυσινης 440.
 πομπός 80.
 πολύχωστος 348.
 πόρος 63.
 ποταίνιος 1042.
 ποῦ τὰ μαντεύματα; 887.
 πράσσω, exigo, 305.
 πρέπω 10. 72.
 πρεσβεύω 481. 621.
 πρόπολος 352.
 πρόπομπος 21.
 Πρόπομποι, Æschyli fabula,
ibid.
 προπράσσω 820.
 πρὸς δυσσεβείας 692.
 πρὸς τί 212.
 πρὸς τύμβον κλαίειν 913.
 προσβολή 277.
 προσείδομαι 172. 180.
 προσήκω 167.
 προσθόδομος 316.
 προσκυρέω 11.
 προστροπαῖος 281.
 προστροπή 19.
 πρόσφατος 791.
 πρόσφορος 699.
 προχαλκεύω 636.
 πτοάομαι 528.
 πτώμα 11.
 πυθμήν 198. 635.
 Πυθόχρηστος 888.
 πυθόμαντις 1017.
 πυρδαής 597.
 πυρόν 478.
 πῶλος 781.
 Proverbia,
 —δράσαντι παθεῖν 307.
 —ἐπὶ ξυροῦ ἄκμη 870.
 —πρὸς τύμβον κλαίειν 913.
 P.
 Ὶρέπω 234.

- ῥοπή 505.
 Res pro persona 960.
 Σ.
 Σάγη 552. 663.
 σαίνομαι 188. 414.
 σαφηνίζω 666.
 σεμνός 962.
 σεμνότημος 351.
 σῆμα 253.
 σήπω 982.
 σκῆνημα 245.
 σκυθρωπός 726.
 Σκύλλα 603.
 σπάθη 226.
 σπανίζομαι 569. 705.
 σπάργανα 522.
 σπάω 526.
 σπείραμα 242.
 στάσις Chori 108.
 στέγαστρον 971.
 στέργηθρον 235.
 στίβος 199.
 στόμιον 794.
 στροβέω 197. 1039.
 Στρόφιος 667.
 στύγος 387. 978. 1015.
 στύξ 525.
 συγγήρημι 895.
 συγκαθεύδω 893.
 συγκεκραμένος 732.
 συγκόλλως 535.
 συλλύω 288.
 συνθήκη 547.
 σύννομος 589.
 σύνοιδα 210.
 συντετραίνω 444.
 σχέδιος 157.
 Τ.
 Τάδε φωνεῖ 308.
 ταριχεύω 290.
 ταυρόω 269.
 ταχύνω 648.
 τελεῖται 379.
 τελεσφόρος 534. 651.
 τελούμενος, *occisus*, 862.
 τέλος 748.
 τένων 203.
 τερασκόπος 543.
 τέως 980.
 τί γάρ; 867.
 τιμάορος 137.
 τῆμος 903.
 τίς pro πᾶς τις 53.
 τίτης 61.
 τλημόνως 736.
 τλήμων 378.
 τλήμων Ὀρέστης 920.
 τομαῖος 162. 532.
 τορῶς 729.
 τριβή 737. 930.
 τριγέρων 308.
 τρις in compositis, *ibid.*
 τρίτη πόσις 570.
 τρίτος σωτήρ 1060.

τροπαία 763.
 τρόπῳ φρενός 742.
 τροφεύς 748.
 τυγχάνω εἰπών 412. 937.
 τῶδε fem. dual. 201.
 Talionis lex 304. 307.

Υ.

Ἑπάγγελος 825.
 ὑπέγγυος 35.
 Ἑπερβόρεος τύχη 367.
 ὑπερκόπως 130.
 ὑπέρτερος 99.
 ὑπέρτολμος 585.
 ὑπεύθυνος 703.
 ὑπογραφή 203.
 ὑπόπτερος 594.
 ὑπορχέομαι 1012.
 ὑπόρχημα ibid.
 ὑποσπανίζομαι 569.
 ὑστερόποιος 377.
 ὑφ' ἧπαρ 266.

Φ.

Φαιδρός 557.
 φαιδρύντρια 747.
 φαιοχίτων 1036.
 φασγανουργός 636.

φάσκω 87.
 φελλός 499.
 φηλήτης 988.
 φημίζω 550.
 φίλτρον 1016.
 φόνος cruor 61.
 φραδή 928.
 φράσαι 107.
 φρενόω 110.
 φύσις, corporis habitus, 275.

Χ.

Χαίρω cum participio 442.
 χειρόομαι 682.
 χειρωναξία 749.
 χέρνιψ 123.
 χερομυσής 66.
 χλίω 131.
 χρυσεόδητος 607.
 χῶμα 711.

Ψ.

Ψάλιον 949.
 ψιλός 683.

Ω.

ᾠδ' ἔχει λόγος 514.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

IN TEXTU.

v. 15. Corrige ἐμήν,	v. 399. στρ. 5'.
61. διαρρῦδάν.	524. τῶνείρατι.
91. πατήρ,	540. ἀμφιταρβεῖ
99. ἄν,	544. Hic numerus bis ponendus
est.
150. κεχυμενᾶν	581. βλάπτουσι
190. μῆ	804. καθ' ἡμέραν τ'
205. ὠδῖς,	834. φρενί;
206. λοιπά,	897. παραιτία.
233. ἐμοί	904. τοῦτ'
275. λειχῆνας, — Vid. Glossa-
rium.	1008. ὅποι

Serius video diversas parentheseos notas diversis in locis positas esse.

IN NOTIS.

v. 70. Sophocl. Ant. 666. Ἄλλ' ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρηὴ κλύειν, Καὶ σμικρά, καὶ δίκαια, καὶ τάνάντια. ubi Brunckius advocat Senecam, *Æquum atque iniquum regis imperium feras.*

82. “*aoristi secundi*” dele “*secundi.*”

139. Imo vero Schutzius edidit τῆς καλῆς ἀρᾶς.

146. Omittendum suspicor ὀλόμενον, et in antistropha ὀτοτοτοῖ.

151. σέβας μοι simul construenda monuit Abresch.

171. οὖν ex abundanti adjectum esse ait Abreschius. Eurip. Andr. 81. Μῶν οὖν δοκεῖ σοι φροντίσαι τιν' ἀγγέλων; ita edidit Musgravius pro μῶν οὖ. Dubito an non recte.

221. ξύμμετρον Pauw. quod malim.

232. Imo Valckenaerii correctionem probare videtur Porsonus: et reponendum puto ὄνομα.

245. An legendum πατρώοις ?
307. Nescio an præstet δράσαντα, vid. Glossarium.
432. Homer. H. in Ven. 155. Βουλοίμην κεν ἔπειτα, γύναι **Φεικυῖα** θεοῖσι, Σῆς εὐνῆς ἐπιβὰς δῦναι δόμον αἴδος εἶσω. Musæus Her. 79. **Αὐτίκα τεθναίην λεχέων ἐπιβημένος Ἴηροῦς.**
440. Reponendum in textu πολυσινούς: composita a σινέω desinunt in ῆς, sicut ἀσινῆς, v. 1005.
444. Suspicio scriptum fuisse, δι' ὠτῶν δὲ σῶν τέτραινε. Scholiasta certe legerat τέτραινε.
445. βάθει conjicit Jacobsius in Anthol. Pal. p. 46.
581. Incuria dedi βλάστουσι pro βλαστοῦσι. Sed vera lectio est βλάπτουσι. Attici non dicebant in præsentī tempore βλαστέω, sed βλαστάνω, et in aoristo ἔβλαστον.
805. Forsan legendum καὶ τότε ἤδη πάλιν.
905. Imo crasis est, non autem elisio. Aristoph. Ach. 458. ***Ἀπελθέ νῦν μοι. ΔΙ. μή, ἀλλὰ μοι δὸς ἐν μόνον.**
917. ἔκανές γ' valde displicet Hermanno in Præfat. ad Eurip. Bacch. p. xx. qui "neminem hodie fore sperat, qui, quod Porsonus edidit, ἔκανές γ' ὄν οὐ χρῆν, potius, quam aut ἔκανες τὸν οὐ χρῆν, aut ἔκανες ὄν οὐ χρῆν, reponendum censeat."
1000. Inutilem conjecturam φθείρασα deletam velim.

IN GLOSSARIO.

v. 40. **Μαῖα.** Mater. προσφώνησις πρὸς πρεσβῦτιν τιμητική, ἀντὶ τοῦ, ὡ τροφέ. Hesych. ubi plura dabunt interpretes. Vox Dorica est. Vid. Monk. ad Eurip. Alc. 403.

540. Corrige, Ἄμφιταρβής.

